
Врочна во

СОББОМЪ.

Page 1 of 1

NO. 1, 1911, 22.

трафлять оудержати порадокъ и поспѣхъ для оустакъ въ краю сконитъ рѣкомъ. —

Однѣтъ сѧ до Оурладъ окрѣга (циркдлѧ) вѧшого, абы вызначитъ Вѧмъ койтѣсарѡвъ до записѧ той стражи народнои; а Радѧ окрѣжна постарѧла Вѧмъ для каждаго громады о доброго оучителя до впраки орѣжнои.

Вѧи оуставы какающіиѧ стражи народнои такоужѧ и рѣки коинды, вѣдѣтъ Вѧмъ вѣюда догласни тай оголошени; горнѣтъ сѧ толькѡ живо до народногѡ дѣла, а Богъ вѣмогѣщій да поможетъ Вѧмъ. —

За Радѧ Голокнои Рѣкони.

Во Львовѣ дня 8. Верѧна 1848.

Добра вѣсѣшъ.

Въ сторонахъ опѡчнозѧпадныхъ за Сѧномъ, за Выслокомъ, за Дѧнайцемъ, за Мѧзѧрами, за Блѧзѧками, за Морѧвѧцами, сѣмидѧтъ миль ѡдѧ Львова лежитъ земля чѣка, жѣе чѣкѣи народѧ. Іѧкъ мы Рѣсинны такъ и они Чѣхы сѣтъ Словѣны. Царѣтѡ чѣке вѣло козникло въ тѣхъ чѧсахъ іѧкъ польскѣе и рѣке. Тѡе царѣтѡ чѣке сагало ажѧ на тепѣрѣишнѧ западнѧ Гѧлицію, и нашѧ рѣкѣи царѣ и Великѣи Кнѧзѧ Володимирѣ годикѧ съ царѡмъ чѣкиимъ о границу. Зѧвѣла, що царѣ польскѣи Болѣславъ хрѡбрый ѡдѧ Чѣхѡвъ вѧзѧвъ тѣю чѧстѧ Польщи, котра то чѧстѧ назывѧлаѧ Мѧла Польшѧ, и котрой то Мѧлой Польшѣи зѧхѡдна Гѧлицѧ вѣла чѧстію. Также повѣдѧютъ намѣ лѣтописи наши, що кнѧзѣ рѣкогѧлицѣи помагали въ койнахъ сѧвѧнымъ чѣкѣимъ царѣмъ. Тепѣрѧ належатъ Чѣхы съ сконитъ царѣтѡмъ такъ іѧкъ мы Рѣсинны до Авѣстрѣи. Чѣского народа є тры мѣііоны. Земля чѣка ѡточена гѡрами такъ іѧкъ мы Карпѧтиимъ. Рѣки ихъ сѧвѧны сѣтъ Молѧка (Вѣлтава) и Сѣбѧ (Лѧва). А столицѧ чѣка назывѧлаѧ Прѧга, великѣе и краѣне мѣсто, дѡже давнѣе іѧкъ Кѣекъ. Зѧхѡвалаѧ оу Чѣхѡвъ старѡдавнѧ пѣіѧкъ „сѣдѧ Лѣвѣши“ въ рѣкописѣи краѣдѡворѣи, котра дѡже походитъ на нашѧ старѡдавнѧ пѣіѧкъ о „Ігорѣ Кнѧзѣ“. Чѣхы такъ іѧкъ мы прѣімили вѣли ѧкоженѣтѡ словѣнѣкѣе, котрѣ однакѡ вѣтѣсенѣе зѡстѧло лѧтинѣкѣимъ, котрѣ тамѣ тепѣрѧ; подобно и зѧ Морѧвѣи и зѧ Польшѣи ѧкоженѣтѡ словѣнѣкѣе лѧтинѣкѣимъ выпѧне вѣло. Въ тѣхъ то сторонахъ трѣдѧлаѧ наши словѣнѣки Іѧпортѡлы Сѧ. Кирилѧлъ и Мѣѡдѣй. Въ Чѣхѧхъ писѧлиѧ книги церковно-словѣнѣки, котрыхъ дѡнынѣ сѣтъ зѧбытки. Тамѣ въ старѡдавнѡй Прѧзѣ вѣла сѧвѧнѧ въ свѣтѣ школы. И єли котри Словѣны, то тепѣрѧ Чѣхы вѣскоко постѣпили въ ѧвѣдѧхъ. Пишѣтъ они и свое и также о дрѣгѣхъ Словѣнахъ. Они дѡже много написѧли также о нашѡ Рѣсиннахъ въ Гѧлицѣи, абы свѣтъ докѣдѧла о нашѡй долинѣ. Сѧвѧни оучѣни чѣски сѣтъ: Дѡвѡровскѣи,

Юнѣгѧманъ; тѣи жѣе померли; а межи тепѣрѧ живѡщими многѣми ѧйсѧвѧнѣиши: Шѧфѧрикѣи и Пѧлицѣи. Имена тѣи зѧвѧни по цѣлѡмъ свѣтѣ. Оучѣный Шѧфѧрикѣи написѧвъ книгѧ „старѡжитности словѣнѣски,“ іѧкъ то въ давнѣхъ давѣнахъ со Словѣнами вѣло, и дрѣгѧ книгѧ: „народѡписѧ словѣнѣскѣи“ іѧкъ сѧ въ тепѣрѣишныхъ чѧсахъ Словѣны мѧютъ. Є тамѣ вѣе и о нашѡ Рѣсиннахъ написѧно; іѧкъ мы гѡкорѣмъ, іѧкъ сѧ наши сѣла и мѣста по рѣки назывѧютъ, и що нашѡ Рѣсинѡвъ но тѣ въ Гѧлицѣи єтъ до пѡктрѣтѧ мѣііона. Мило намѣ спѡмнѣти ѧ Зѧпѧ, котрый тѣ межи ѧвѣи живѣтъ, и наши зѧвѣи и ѡбѣи описѧвъ. До оучѣнности чѣского народа не мѧло сѧ причинѣвъ зѧкладъ такъ зѧвѣи „Мѧтица чѣсѧ“ іѧкъ и мы тепѣрѧ по ихъ прикладѣ зѧложили. До того зѧкладѧ складѧютъ; а зѧ тѣи грѡши вѣдѧютъ дѡже тѧно книжки. Оучѣнѡстѧ въ Чѣхѧхъ постѣпила такъ далѣко, що зѧвѣдо не каждай Чѣхъ ѧвѣтъ по сѣлахъ оумѣ читѧти и писѧти и мѧе книги. Оу нихъ тепѣрѧ по школахъ мѡва и писѣмо ихъ мѧютъ зѧимѣти мѣѣце. А що ѣе сѧжѣдъ, они также наши цѣрильскѣи вѣдѣки зѧвѣтъ, и ѧвѣи книги печѧтѧютъ. Вѣ оучѣнѡстію постѣпили также межи Чѣхѣи вѣски ремѣла и вѣрѡвы, ѡѡвѣлико шѣла, полотнѧ, сѣкнѧ и ѧвѣи. Также ѧвѣка мѣзѣкѣи и спѣвѧ межи ѧвѣи дѡже розширѣни. А іѧке тамѣ гѡспѡдарѣтѡ! іѧкъ оу нихъ ѧвѣ поли, іѧкъ оу нашѡ въ гѡрѡдахъ земѧ справѣна, вѧ що кѧждъ! оу нихъ ѧвѣтъ по поляхъ ѧвѣ межахъ сѧѡвѣина! Гѡспѡдѧри ихъ мѧвѣтѣни, чѣстѣи и тѣверѣи ѧвѣи! Тѡго лѣѣти зѧпроѧли Чѣхы до сѣе вѣѣхъ Словѣнѣкѣи каждаго цѣпѧ, и зѧѣхѧлоѧ много до Прѧги, абы поговѡрити о добрѡй долинѣ словѣнѣкѣи. Вѣли тамѣ ѡдѧ нашѡи Гѡлокнои Рѧды пѡѣмѧнѣи рѣки. Чѣхы и дрѣги Словѣны дѡже ѡвѣтѧкали зѧ ѧвѣи Рѣсинѧми въ Гѧлицѣи, абы намѣ прѧвѧ народности, котри намѣ Полѧки прѣѣчили, ѧзѧдѧ прѣзнѧни вѣли, и абы Гѧлицѧ ѧвѣ рѣкѧ и мѧзѣрѣко-польскѧ вѣла подѣлена. И также мѧвѣ вѣло Чѣхѣи ѧше ѧкоженѣтѡ словѣнѣкѣе прѧвлѣне чѣрѣзъ нашѡго свѧщенѣиѧ Гѧвѣлиѣнѣа. Чѣсѧ мѡва дѡже подобнѧ до нашѡи мѧлѡрѣкѡи. А Чѣхы и Чѣшки такѣ. іѧкѣи наши рѡдѣнѣи Рѣсинны и Рѣсинѣкѣи! Іѧкъ мы мѧвѣи ѧшихъ рѣкѣихъ, такъ Чѣхы мѧютъ сконѣхъ чѣкѣихъ дѣпѣтѡвѧныхъ ѧ сѣимѣ вѣдѣнѣкѡмъ; но жѣ оу нихъ сѧми оучѣни, котри сѧ ѧвѣ спрѧвѧхъ краѣкѣихъ добрѣ розѡмѣютъ. Чѣски дѣпѣтѡвѧни оуѧмѧютъ зѧ ѧвѣи Рѣсинѧми. ѡѡвѣлико жѣ Гѧвѣлиѣнѣкѣи Іѧвѣрѣиѡмъ Дѡлѧѧѡмъ (также Словѣнѡмъ въ тѣхъ сторонахъ зѧ вѣдѣнѣмъ) прѡмѧвѧли зѧ ѧвѣи. Гѧвѣлиѣнѣкѣи такѣи сѧдѣтъ межи ѧвѣи дѣпѣтѡвѧными. Ѳнѧ прѡмѡвѧлъ зѧ тѣимъ, щоѡѡ ѡвѣрѧды и дѣѧнѣи сѣимѣ вѣдѣнѣкѡго также ѧвѣ нашѡ рѣкѣи ѧзѣкѣи

вдлі перевердени и печатини; якъ и оухвалено. Оже то Чехи такъ нами спрѣають! Слнка ихъ словенськимъ, циро-вратномъ великодшю! Многаа лѣта народои чеськомъ! Многаа лѣта Шафарикъ! Палацкомъ! многаа лѣта Долякъ! Гяличкъ! многаа лѣта!!!

М.

Зъ надъ Сяпу. Перебздаючи неадкно тоид черезъ едно село коло Мостикъ вѣдпикемъ до корчми ни попая, и зыстакъ въ ней зъ дѣсать нашыхъ православныхъ селянъ, которѣи для розбдаженѣа важной справы тилиъ соберилися. — Нишо, здыса, межи ними о позоставий по ватккъ мѣстоу, во еденъ свѣдкый паровокъ скизакъ тѣи слова до дрбгого кже не молодого господаря: „А а ти покѣдаю шкѣгре еше разъ, що и Федько Савчинъ, тое самое що и а каже: що неѣщикъ нашъ ваткко менѣ патъдѣсать Рен. при скѣдкахъ записакъ, а не патъний-цатъ, якъ ты мокишь“, — Ни тое скочикъ господаръ якъ вы го опарило, и крикнѣа: „А а токъ навзякъмъ еше разъ покѣданю, що ты разомъ съ Федькомъ якъ мѣий Лахъ крешешъ.“

Зыдникемъ са не мало оучдаши тѣи слова, во ми, якъ каждомъ Рѣинновѣ, вѣдомо вѣло, що нашъ нрѣдъ въ подобныхъ припадкахъ дрбгю приповѣдкѣ: „вршишь якъ пѣтъ“, оуживне. Ажъ за сердце ма стынѣло, во а, хочете вѣрити, чи нѣ, такыи со вѣемъ, якъ дрбгѣи Рѣинны (що то колатъ крывдѣ терпѣти и зъ свого поѣдѣтити, якъ крывдѣ зрокити), не радъ тое свѣдѣа, що мои родакы такъ зыгалома гавѣлатъ наклижшого свѣдѣа, на которого полю тѣи тилиъ пшеница, а не сами водакы находитѣа — и кже оуложивемъ собѣ до ныхъ промовити, и на тое оуживныхъ оучинити: цовы Полакѣвъ подобными пословицями зыкажати перестали, коли ми на шцѣтѣ до оумѣ прѣйшло, що то пѣкно подарѣино вы вѣло для мене яко человекка со вѣемъ чѣжого, а може и невинно къ разкѣ, ели повратыицѣ сканиъ поѣдѣпованьемъ причинѣ такыи поганкѣлино дали. Доинтъ, а поѣтиовикъ ничего не гокорити; — але радъ о причинѣ тон приповѣдки докѣдати-са, пристѣпаю до господаря одного, и попытайши то о томъ, то о сѣмъ, мокаю емѣ: „Надѣтъ но мене человекѣи, що то значить, що онъ тѣитонъ господаръ ели паматѣете, зыдаючи неправдѣ паровокѣи, о Полакѣхъ такъ дже не поѣдѣжѣно кѣпѣмнѣа“. — Зыикѣааа человекѣи и оѣзвѣаа: „Не дикно пане, що вы о тое пытаете; вы кѣдно въ мѣстѣи мышкаете, а на сѣлѣ не вѣди, и не зыаете, що Лахы са нами до нынѣ рѣвали. Вѣрте человекѣи старомѣ, що бѣа чѣсѣ, якъ якѣмъ конституцію оголо-

сили, нами неѣченымъ по Гейсѣкѣ ходило, якѣи ю дрѣ опиновѣа; на остатокъ мы кже не зыали, чи е кто такыи, которомъ вы вѣрити можѣ вѣло — Гокорили нами, выѣаѣте собѣ; рѣжни рѣчи, и. пр. що Цѣсаръ зъ вѣдѣа оутѣкѣ, що его выгнали, що мѣиъи лѣтѣи полыкѣи зъ Францѣзѣи судѣи мѣшерѣютъ, амы вѣкѣхъ хлопѣвъ и Рѣинновѣ, Богъ зыае за що, покѣрати, и инныи невылицы; и найѣрше вѣло тогды, якъ плѣнѣпотѣнтѣвъ на сѣмъ до вѣдѣа вывѣрати мѣилимо. Ой, панѣнкѣ, то стрѣхъ вѣикий вѣкѣ; а сами на ровѣтѣ въ дѣорѣ трохъ свѣхати мѣѣкѣ, а кождый цѣи иного гокорѣа: едѣиъ повѣкѣ: кыѣерѣйте, але самихъ хлопѣвъ, во Цѣсаръ писѣа до старѣи, цѣи хлопѣвъ на радѣ потреѣе; а дрбгѣи: не кыѣерѣйте нѣкого, то кѣе вѣрѣа, цѣи кѣмъ комисаръ и Попъ къ цѣркѣи голоиѣа; не кыѣерѣйте, во вѣкѣхъ тыхъ, которыи яко плѣнѣпотѣнты покѣхати оѣажилиса, къ вѣдѣи вѣдѣтъ вѣзъ мѣиопрѣа вѣти, и пѣкно на зѣдѣ не вѣрнѣтѣа; — а третѣи, якъ гокорѣа, то ажъ про-писица (фриѣра) ма вѣала: повѣкѣ такъ; не идѣтъ на кыѣоры люди, и дрбгѣи оѣрадѣте, во то ничъ иного, ино поѣписы на панѣинѣ зыѣряютъ. Тоѣ а сами панѣи чѣа; а мои свѣдѣи еше вѣльше вы опѣкли. А зыаете, мѣий томѣи конецъ вѣкѣ? Отъ такыи, цѣи са громада кыѣорѣвъ не прѣймили, и не ино оу насъ, але и въ дрбгѣихъ сѣлахъ тои оѣолицы, ва якъ ми повѣдали и де инде далеко оѣаты, кыѣерѣати не хотѣли; и для того найвѣльше Лахѣвъ, якъ нашъ Кѣендѣа кѣае, на сѣмъ покѣало. Тепѣрѣ мы перѣконалиса, цѣи треѣа вѣло кыѣерѣати, цѣи насъ ино вѣалиѣтили для ского зыкѣ; и для того не дѣвѣтѣа, же онъ той господаръ не повѣкѣ: вршишь якъ пѣтъ, ино иначе. Панѣнкѣ, пѣтъ чѣиомъ хотѣ гѣстѣ кыѣерѣе, а тѣи ино нашѣ вѣдѣи и кѣтыѣ кыѣерѣали. — Поѣакоѣаеиъ человекѣи за оудѣленѣи вѣдомѣтѣи, и сѣкѣи на вѣзѣ дѣмѣаеиъ: хѣали Богѣ, цѣи при той мой розмѣкѣ къ корчмѣи много Лахѣи не вѣло; во вы пѣкно и моиъ иинѣиъ, (хѣтъ ма тѣтъ нѣкто не зыае), за старѣиѣтѣи тайиѣи полицѣи, (котра якъ кѣждѣтъ, зъ патриѣтизмѣи вѣльше вѣрѣше, нежеи дѣвѣиши за гроши вѣрѣали), Гѣа-лырѣю къ Газѣтѣи народѣи, аѣо списъ чѣрно-жѣктыхъ къ Дѣиикѣи П. Корѣцкоѣо съ тѣиыи доѣатѣкомъ некииыиъ помѣжѣи: цѣи пѣкныи Скѣто-Юрѣиъ тѣиъ и тѣиъ сѣланѣвъ при гѣрѣлицѣи наѣаѣлаа, амы Лахѣвъ илѣии зыѣвали. Зыиначѣи по томъ розѣажати, чи наши сѣлѣи доѣатѣчѣиъ причинѣи мали, о Лахѣхъ за ихъ поѣтѣпны къ той спѣѣѣи моѣити; але вѣрте мѣиъ, тоѣи, цѣи зарѣзъ опишѣ, оутѣверѣило мене къ томъ, и кождого прѣкого Рѣинѣи перѣкѣае, же господаръ, о котромъи вѣпоминаемъ, Лахѣвъ за ихъ вѣзѣктыѣиѣи кыѣерѣениии словами лѣгѣ-

З О Р А Г Я Л И Ц К А.

Число 22.

Львовъ, дня 10 Жовтня 1848.

Письмо сіе часоме выходить що тыждень разъ въ Второкъ. — Цѣна покрочна ко Львовкѣ 1 Реньк. 15 кр. 6р; къ оурадахъ почтовыхъ 1 Реньк. 15 кр. сребромъ.

Рада Головна Рѣка подае до вѣдомости на-
стѣдующе писаніе высокого ц. к. Пресидѣмъ на-
рѣки Застѣпника Предсѣдателя Крылошана Ми-
халия Квзкемкого: Ч. 15155.

Всечестный Господине!

„Его ц. к. Величѣтко найвышшимъ Своимъ
вырокомъ зъ дня 15. сего мѣсяца ксимилюсти-
кѣйше изколили на предложене ода миннѣрѣ-
мъ провѣщеніа заложене оучительства рѣ-
ского языка при Оуниверситетѣ (квѣчилищи)
Львовкомъ съ платнею рочныхъ шестисотъ рень-
скихъ (срѣкр.) ода рокъ школьного 1848/9 по-
чакше призолити.“

Мая честь, Вашѣ Вечетнѣсть о томъ до-
датково до пресидѣального изданія зъ в. т. м.
Ч. 1224. оуѣдомити, и зостая со всю честію
и проч. и проч.

Голдохокій.

Львовъ 30. Септембрѣ 1848.

Оже то Его Величѣтко Цѣсаръ и Царъ нашъ
Фердинандъ, мѣже попередно читалиште, кс-
имилюстикѣйше вырекли, що наша народнѣсть
мае таки сами права мѣже каждая нна народнѣсть,
и призолили на выпожане оучителя рѣского
языка при квѣчилищи Львовкомъ.

Зъ Рады Головної Рѣкой.

Львовъ дня 3. Жовтня 1848.

Рада головна рѣка зважяючи на великѣ нѣж-
дѣ даковъ, котри при правленнѣ набоженѣства
незвѣдне сѣтъ потребни, подала до высокого
сѣймѣ вѣдѣньского подѣ днѣмъ 6 Октобрѣ иже-
немъ народа рѣского прошене, абы имъ вѣло
закѣпечене одповѣдне ихъ станокѣ и потребамъ
оутримане. Бо къ тепѣрѣйшнѣмъ положеню,
де даки кромѣ тажкон сѣджки при Церквѣ и
при школѣ парафіальной и яко отцы о оутри-
мане свое и своей родины двати и иннымъ за-
рокамъ оддаватисѣ принѣждени сѣтъ, тро-
комъ томъ ооказовки належитѣ задоситѣ оу-
чинити не могѣтъ. Оу насъ даки сѣтъ тоє, що
оу латинькомъ обрадѣ органисты съ тою рѣж-
ницею, що по оуставѣ грецькомъ набоженѣство

есть обширѣйше, и они не органами, але ско-
ними класными грѣдѣми содѣйствѣють. Органи-
сты же мають певнѣ и достаточнѣ платѣ; а да-
ки жѣють на лацѣ громадѣ изъ цѣплихъ
церковныхъ доходѣвъ. Для того Рада Головна
оперла свое прошене на миннѣрѣальное писане
до ней зъ дня 9. Мая того рокъ Чис. 1717,
котре камъ въ Зорѣ въ 3 Ч. до вѣдомости пода-
ла, и къ котромъ Его Величѣтко Цѣсаръ и
Царъ нашъ Фердинандъ высѣхакши свою одпо-
вѣдательнѣ Радѣ межѣ инными на прошене Рады
Головної зъ дня 19. Березня того рокъ вырѣкъ:
„С. Правне зрѣванне вѣхъ трохъ католлическихъ
обрадѣвъ ко вѣхъ правахъ, привѣлахъ и до-
стоинствѣхъ остро дотримуватисѣ вѣде и недо-
пѣстити, абы одинъ надѣ дрогого въ який
способъ превозносива.“ Такъ то Головна Рада
Рѣка вже тогда стараласѣ и также тепѣрь ста-
реласѣ полѣпшити горѣ долю даковъ! Але Ра-
да Головна проитѣ, абы даки со своей сторо-
ны до набоженѣства такъ мѣже дотѣперъ вѣли
скори, абы они при набоженѣствѣ заховалисѣ
побожно, абы они яко належаци до причта
церковного, яко писменни и читаючи скати
книгы дакали зъ себе народови добрый прикладъ,
и абы они терпѣливо ожидали, що на подане
Головної Рады въ справѣ ихъ сѣмъ вѣдѣнь-
скѣ оухвалити золинтѣ.

Ода Рады Головної Рѣкой ко Львовкѣ дня
6. Октобрѣ 1848.

Зъ Дрогобычи. Дня 2 115. Вѣрѣна одпра-
вляюга тѣтка къ Церковѣ Св. Іосифата оуро-
чѣне набоженѣство за дѣшѣ приношаматного
Пастира нашего и покойного Отца Епископа
Іоанна Сѣвѣрського, яко въ рѣчницю смерти
его. Сгромадилисѣ къ той днѣ зъ поклизѣ
Дрогобычи и Скащенники, гдѣ вразѣ съ членами
Чина Св. Василѣа молилисьмога и зронили сле-
зоньки на памятку его, не лишень яко Влади-
ки и Пастира, но и яко честного Рѣнина. Не
цѣрякъ бо онъ сѣ вѣдѣчи на такъ выскоѣй стѣ-
пени достойности рѣкой вѣдѣды и не стыдякѣ

имени рѣкого къ тамоныхъ чагахъ, коли много согѣ за соромиъ почитовали назикатиса Рѣиннами. Народа нашъ много оутративъ къ его оюгѣ; ко гдѣжь намиъ глѣдѣти тепѣрь такого покровителя слокиности рѣкой, гдѣжь фѣнда-тора такъ многихъ и добротинныхъ закладѣвъ, жѣи онъ намиъ лишикъ? Якъ дѣже томѣ незга-моиъ памяти Владыцѣ ебѣло на сѣрѣци прокѣ-щѣнїе народа, тѣмъ доказательствомъ естѣ Инститѣтъ Дѣковъ и Оучитѣлей при соборной Церквѣ Св. Іоанна Предѣ. къ Перемышан его коштомъ и старинѣмъ заложены, гдѣ кѣ пред-мети бѣ заложена тогожь по рѣкѣ выклада-ли и дои выкладываются. Голосно такожь опокѣ-даютъ славу его лѣтерити народни, котри къ нѣмъ единого покровителя и помощника зна-ходили. Много нинѣхъ офѣръ и подарковъ мѣе бѣ него народности наши и обрадѣ, котри то изчислити оубоногомы описѣ потреба. Въ ко-роткости лишень тоѣ сказати мѣсимо, же оумѣ-ряючи не забѣвъ що естѣ Рѣинномъ, ко лишикъ намиъ фѣндацію на Професорѣвъ Богомоуѣ па-стерского рѣкого и Граматикѣ рѣкой, яко и на часописѣмъ тай книжки для Семинарїѣмъ Пе-ремиского, щомъ питомци образумѣмъ могли народа надѣчати и прокѣщати. Я коли оуже гѣ сѣдѣ Божого кончини сѣ зелижала жита его такъ намиъ дорогого, ебѣи остатни его слова, котрыми потѣшѣвъ плачѣщихъ около него згромажденныхъ Рѣинновъ, и котрыи кѣ бѣтен-ваютъ сѣ къ памяти нашоѣ: „Бѣкайте здоро-ви, нѣй Васъ Господъ Богъ благомоуѣтъ, я оуже идѣ, ебѣкайте здоровѣ!.... О комы Го-сподъ Богъ выслѣдѣвъ молитѣвъ того сѣмного мѣжа и благомоуѣнїе зѣлакъ на земли рѣкѣ не-щѣнѣ и на нашъ ебѣдны къ нещѣсти опѣщѣнныи народъ.“

К.

О войнѣ домовоѣ въ Угорщинѣ.

Вѣсимо разѣ мѣли споконѣсть сказати, що къ Оугорщинѣ бѣ дажна сѣтъ непокѣн, котри найбѣльше зѣ тон причины покѣтали, що заимѣ-плѣна партїѣ Мадарѣвъ, котра дои краѣмъ кладаѣла, праки народности щѣпѣмъ Словѣн-скими тѣмъже жѣющими заперѣчала и дои запе-рѣче, и сѣ оуспѣде, тѣмъже своѣй мѣзыкѣ, скон звычѣ и окычѣ накындѣти. Слѣканы сѣ опе-рали томѣ насампередѣ на дорожѣ пракнѣй; а-ле понеже на сѣмѣ бѣлаша часть Мадарѣвъ сѣ-дѣла (хотѣ ихъ соплеменники далеко менше чи-мо къ краю становѣла), томѣ Слѣканы нади-ремно оуѣкѣдали справедливѣсти бѣ того чѣ-жого плѣмени, котрѣ надѣ нашими соплеменни-ми Рѣиннами, тѣмъ къ Оуграхъ къ опѣкнѣчно-вѣходнѣй части, къ Мармарошкѣй, Бережкѣй, Оугочкѣй, Оугваркѣй, Земненкѣй и Шарнш-кѣй столицѣ оуѣламы, надѣ побѣ мѣлїона чи-мѣлами — надѣ повратимѣлами Сербѣми, Горѣ-

тами, Слѣкѣнами и Слѣкѣками панѣвати хотѣ-ло. Не позѣстѣло имѣ ничѣ бѣлаше, якъ за о-рѣже оухопити и тѣмъ споконѣмъ на затѣмѣхъ Мадарѣхъ оузнѣмъ своихъ правѣ кымѣчи. По-чатокъ зрѣбили Сербѣ, къ полдѣнеко вѣходнѣй Оугорщинѣ, котри окопы рымѣки ихъ бѣ Мадарѣвъ розграницѣючи силѣно корѣнатѣ и дои кожѣдѣй нападѣ Мадарѣкѣмъ крѣпко сѣперѣмѣтъ. Тепѣрь за нѣмѣи кѣе пѣйшли Горѣкѣти и Слѣ-конѣ къ полдѣнеко-зѣходнѣй чѣсты на пограничѣ Тѣрѣци мѣшкаючи. Треба знѣти, що клѣне кож-дѣй Горѣватѣ и Сербѣ до рѣбѣна орѣжемъ до-бре вѣправѣлены и що тѣи, котри на самѣмъ По-граничѣ оуѣли, сѣтъ воѣками; томѣ то тѣи на-родѣ хотѣ ихъ чисѣло не дѣже вѣлике, сѣтъ силѣ-ными и на кѣждѣ закѣнѣмъ до кою готоуѣми. И то то когѣто помоуѣло народнѣй спрѣкѣ тѣхъже, що на Бѣна (гѣбернѣтора) Горѣкѣци и Слѣконѣи именѣканныи зѣбѣтѣвъ ихъ клѣнныи родѣкъ Сне-риѣль Барѣнѣ Слѣчѣкъ, чѣловѣкъ тѣлоуѣмъ и дѣ-шѣю скоуѣмъ народѣми бѣдѣканныи и бѣ тогожь надѣ кѣе козѣмѣканныи. Якѣ оуникнѣдѣти кѣйны до-моуѣи, подаѣвакъ Слѣчѣкъ Мадарѣмъ бѣлаше якъ разѣ рѣкѣ до зѣгоды; а-ле тѣи засѣлѣплѣни оу-стѣкали на своихъ и не хотѣли погодѣтисѣ. Томѣ тойже Снериѣль Слѣчѣкъ зѣбѣравѣши арѣмѣю до стѣтыѣмѣ чѣмѣмъ перѣйшоуѣ рѣкѣ Дрѣкѣ и пѣтѣкѣ къ похѣдѣ на Мадарѣвъ, якѣ зѣдѣвѣти ихъ столицѣ Бѣдѣ-Пѣштѣ и мирѣ гѣ ними зрѣ-вити. На тѣмъ вѣстѣ и Слѣкѣкѣ къ опѣкнѣчно западнѣй чѣсти зѣчали сѣ рѣшѣти; зѣказѣли „Слѣкѣкѣ Рѣдѣ“ котра бѣдѣзѣ до народѣ сло-вѣкѣкого, а дрѣкѣ къ мѣзыкѣ рѣкѣмъ до народѣ рѣкого къ Оугорщинѣ жѣющого оучѣниѣла.

Мы за оуказѣмъ си почитѣмо тѣмъ послѣд-нѣю бѣдѣзѣ къ 147. Чѣслѣ Газѣты чѣскѣи: „Na-rodni Nowiny“ къ рѣкѣмъ мѣзыкѣ оуѣмѣще-нѣ, лѣтинѣкѣми ебѣкѣми (чѣскѣмъ писѣкѣкѣ) напѣчатѣнѣ, до вѣдомѣсти подѣти. Оуѣка тои бѣдѣзѣ слѣдѣющѣ:

БРАТА РѣИНЫ!

„Сѣбѣдѣтко наше гѣ Вами, покрѣкнѣсть наро-дѣмъ зѣвѣзѣмъчѣ насѣ гѣ людѣмъ Вашѣмъ, нещѣ-стѣ наши спѣбѣни повѣдѣжѣютъ насѣ Слѣкѣкѣмъ зѣголѣситѣсѣ до Васѣ статѣчныхъ и жѣкѣкѣхъ Рѣинновъ. — Людѣ нашѣ Слѣкѣнѣкѣи кѣзѣкѣ кѣе за мѣчѣ, якѣ скон праки народни прѣтивѣ Мадарѣкѣмъ мѣжѣко хорѣонѣкъ. Не треба Вѣмъ дов-го гѣкорѣити о нещѣсти, якоѣ зѣкли Мадарѣ на Ваши Церкѣвы и школы, на вѣши зѣкѣчѣ, цѣлѣ Ваше народнѣе рѣкѣе житѣе. Мѣнѣстерѣтко ма-дарѣкѣе постанѣовѣло кѣе то то Вѣмъ зрѣвити, що и намиъ: заглѣдѣти житѣе народнѣе, мѣзыкѣ, оуѣчѣкѣ, памѣтки, пѣѣни народни, словѣмъ заглѣдѣти нашѣ и Вашѣ народѣ. Подѣдѣгѣ ма-дарѣкѣкого праки не смѣе сѣ бѣлаше Рѣиннѣ бѣдѣ-зѣкѣти зѣ народнѣстѣкѣ рѣкѣмъ; мѣе сѣ бѣдѣчи солодѣкѣхъ и мѣмѣхъ зѣбѣкѣмъ рѣкѣи покнѣ-

що вже запізно прийдуть і що нині тото бло-
попам'ятають. Чоти також що Рівни оугорки
звернуть і на Мадарів.

Д Ъ Д Ъ.

(конець)

„До нас, до нас татівню!
„Ікиж вы мирни татівню.
„Пси замкнѣти!“ крикне „дѣвко!
„Івечницю вари швидко!
„Молочнѣ кашѣ, перѣжки;
„Васѣ дѣвню волать нѣжки;
„Садѣте но си татівню;
„Накрый въ той часѣ столѣ Марівню!
„Ахъ вы дѣже зголоднѣли,
„Скажѣтъ, цовѣте перше ѣли,
„Бо и кѣрочка іа печѣ...
„„Богѣ дѣпрости!“ дѣдѣ одрече:
„„Що пам'ятко ласка каша““
„Дѣвко заразѣ на столѣ каша!
„До перѣговѣ дай сметаны;
„На печеню іа поглани,
„Най все вѣдѣ перѣдѣ дѣдомѣ!
Дѣдѣ крѣтитѣ іа перѣдѣ оѣдомѣ;
Іа чого рѣковѣ дѣткне,
Все іакъ парѣ зѣ мыскы зникне.
А дѣдѣ вѣпникѣ въ нѣго очѣ,
Синоѣ гѣбоѣ вѣтажѣ шепоче:
„Завтра що зачнѣшь рѣвити,
„Богдай не моглѣсь скѣнчѣти!

Щожѣ іа богачѣ не дѣе?
Крычитѣ, скачѣ, ажѣ шалѣе;
Тѣи словѣ іакъ оучѣли,
Іакъ цыганькый мѣхѣ іа вѣдѣли:
„Теперѣ, вѣдѣтъ знати люди
„Іакѣ пана зѣ мене вѣдѣ.
„Три велики заразѣ скринѣ
„Нѣхай рѣвити столарѣ нинѣ;
„Завтра для мене рѣкота;
„Мѣсѣтъ вѣдѣтѣ покни злѣта!
„Ахъ той рокомѣ стѣе ми дѣнь!
„Іа вѣ завтра грѣшини вѣрнѣ! вѣрнѣ!
„Вѣ мѣхѣ, въ скринѣ, въ звѣнки, въ бѣчки.
„Позвѣгѣють іа кѣмѣчки,
„Вѣдѣтъ слѣнѣкѣ проликатѣ,
„Іа вы нинѣ хотѣ що то дѣти,
„Іа не рѣвнѣ зѣ нинѣ нѣкомѣ,
„Най си зѣ лѣхомѣ сидѣтъ въ домѣ.
„Вонѣ одѣ мене вѣрѣдки хѣми!
„Теперѣ паны вѣдѣтъ іа нами.
„Сердѣкѣ, дѣмѣкѣ въ огонѣ кѣнѣ;
„Іакъ вѣвѣрѣ іа въ шѣвѣ сѣнѣ
„И кѣ черкони черѣвики,
„То іакъ заграють мѣзѣкы,
„Перѣдѣ вѣдѣтѣ выводитѣ,
„Мѣдѣ си зѣ виноѣмѣ вѣдѣтѣ питѣ,

„Нинѣ пойдѣ вѣчѣне спѣти,
„Іа вы завтра до дѣна вѣтѣти.”

И іакъ іа вѣже до снѣ вѣрѣли,
За пѣзѣхѣ гроши кѣхѣли;
Іакъ не зможе рано спѣти,
Щѣбѣ нинѣ заразѣ рѣхѣвати.
А іакый сонѣ краснѣй мѣла!
Іакъ іа панами си гѣлѣли!
Ой іакъ въ колѣкѣ золотѣ
Вѣзѣли си по вѣлотѣ!
А іакъ гѣрѣвѣли конѣ
Вѣ колѣсѣнѣхѣ по вѣломи!
Богѣ вѣѣтъ, щѣбѣ щѣ вѣдѣли снѣли
Іа вѣ вѣлохѣ такѣ ю вѣтѣли,
Мѣгѣли іа провѣдѣти.
Ножѣ за вѣлохѣмѣ скѣрѣзѣ гонѣти.
Ото жѣ зачѣла рѣвити,
Іа вы не моглѣ скѣнчѣти!
Вѣлохѣ цѣлѣй дѣнь гонѣли,
Щѣто оутѣло, еднѣ ймѣли.
Злѣгли рѣомѣ по вѣломи тѣлѣ,
Іакѣ чѣрни... іакѣ вѣлѣи...
Вѣкѣ полѣдни іакъ той дѣдокѣ
Вѣкѣ голоднѣй въ перѣдѣнѣковѣ
О! тогѣтѣ вѣтѣти не проѣтъ!
Пѣтъ, вѣсѣють, ажѣ пѣдноѣтъ;
А богачѣна чинѣ іа сѣрѣжитѣ
Тѣмѣ іа вѣлоше нѣжды мѣножитѣ..
Она дрѣтъ іа, іакъ зѣвѣръ скачѣ,
Крычитѣ, рѣчитѣ, рѣкнѣ плачѣ.
Іа вѣ ктожѣ си чинѣ поможе,
Кѣго дѣткнѣ допѣтъ Божѣй!
Вѣже не знаѣ що рѣвити,
И зачѣла пѣомѣ трѣкѣти.
„Гѣдѣжа, гѣдѣжа!“... Бѣрѣкѣ кѣдѣлатѣй
Одѣгѣнаѣ прѣчѣ одѣ хѣты,
Щѣбѣ нѣйшовѣ кто рѣтѣвати,
Вѣ тѣомѣ нѣщѣтѣю помѣчѣ дѣти.

Тѣй богачѣкѣ вѣлохѣ зѣѣли;
Вѣсѣкѣ зѣ стрѣхѣ полѣтѣли,
Сѣтогы мѣши рѣзѣточѣли,
Кѣрѣкѣ іа показѣли,
Вѣкѣ полѣтна мѣлѣ поѣла,
Вѣкѣ хѣтѣ почѣрнѣли,
Мѣдѣ рѣзѣнѣли мѣхѣ кѣ полѣ,
А полѣтѣ грѣзѣ вѣрѣкѣ поѣло....

Ой вѣйтѣ Божѣй пѣмѣтѣ;
Голоднѣмѣ дѣйтѣ вѣтѣти!
Зѣ шѣроѣ дѣши, не для зѣмѣкѣ;
Вѣ кѣждѣй нѣдоли, оутѣкѣ.
Щѣ Богѣ намѣ давѣ, подѣлѣмѣ
Сѣ вѣдѣнѣмѣ вѣнѣжнѣмѣ; не скѣпѣмѣ.
Мы еднѣго отѣа дѣтѣ;
Вѣѣмѣ, іакъ вѣратѣмѣ трѣба житѣ.
Зѣ вѣспѣ; Г. С.....кѣй

З О Р А Г Я Л И Ц К А.

Число 23.

Львівъ, дня 17 Жовтня 1848.

Письмо сіе часомъ виходить що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покромна ко Львовѣ 1 Риньк. 15 кр. Гр; въ оурадахъ почтовокъ 1 Риньк. 45 кр. срібромъ.

МИРЪ ВАМЪ БРАТА!

Свѣдѣннє и безстрастнє кѣтъ доносивъ Вамъ Брата о великихъ завѣреняхъ, яки слѣдчалися въ Вѣднї днѣ 18го сего мѣсяца. Люди непокойни и желющіи неладѣ звернули порадоку, едилася до бѣйки и много зрокисега нещастя; замордовано мѣнїстра войны, багато кроки пролато и такъ страшна ебл та напасть, ажъ Монарха мѣстѣмъ вѣдпикиса и кибѣхати по разѣ второй зъ своѣй столицѣ. Брата! край нашъ кризѣ зъ Монархѣмъ въ опаномъ сѣтъ станѣ; война въ Италїи ледко закончилася, и вже дѣвѣ настала въ сорѣдѣтѣхъ зъ Мадарини, покрикдитилася Рѣвинѣмъ нашихъ и иншихъ Слованъ въ Угорщинѣ; а тепѣрь еще новыи неспокой в Вѣднї. Хтожь знає, чи тамъ непокличѣтъ такожь и тихъ коннокъ, що дои насъ стерѣгли и ладъ тѣтъка оутримвали; хто знає чи така ебл и въ нашомъ краю незалежѣ? Прото Брата притѣрѣгаємъ Васъ заявѣд, и притѣмъ оупоминяемо силно: притѣспайте до стражи народной, и охорѣжайтея скоро, подѣ рѣководителомъ Радѣ вашихъ деканальныхъ.

Брата мѣщаны тай и силаны! въ такомъ станѣ мы сами должны оутримати на рѣской земли нашой такъ пожаданныи нами спокой тай порадоку; мы сами должны станѣти въ охоронѣ скатой народности нашой и нашихъ правъ конституційныхъ; ко милостивый Цѣсаръ признаючи нами тѣи права сказакъ: „же тѣи права наши, бѣдає подѣ охоронѣ стражи нашой народной.“ Скажѣтъ же, хто еблѣ шанѣвати права наши природни и конституційни, мѣтъ сами изъ себе непостыженио въ хатѣ своѣй силнои, вправнои, и вѣгда готовои охоронѣ? Доиѣтъ докѣго еблѣте ебѣдныи, же не моглиѣте, тай неѣмѣли коронитиса; а тепѣрь; коли Монарха дозвалиє, тай наказѣе, оуказѣчитиса въ ебѣдѣще оѣдѣ такой, мѣтъ еблѣа, неволѣ, коли Рада головна тай Ваши деканальни Рады призываютъ Васъ до стражи тои народной, къ Братѣ де еблѣа недовѣрѣте, тай оѣтагитиса оѣдѣ

такъ близенного дѣла! Дикѣтиса до чого насъ тоє докѣде. —

Отѣ вже одно прямо природнє, прямо рѣдного мѣзика по школахъ, де спосокатъ са оурадники и де оучатъ са дѣти рѣски, бѣдиокли дѣтемъ нашимъ. Я мѣже оурадникъ въ сѣдѣкѣ справедливо розѣднѣтъ спрѣкѣ кнѣш, мѣтъ онъ не навчитиса по рѣскѣ вѣсѣдѣвати тай писати? Чи такъ мають насъ сѣдѣти мѣтъ дикѣтиса чѣжии мѣзиками, нерозѣвѣжчи чѣловѣки, тай нами незрозѣмѣли. Брата! прямо тоє до мѣкы нашой рѣской въ школахъ тай оурадахъ еблѣ нами скатоє, неозовне для справедливости, чѣрезъ конституційю забезпеченє; мѣтъ тоє оутратимо, мѣтъ силно заразѣ неѣпѣнимѣа; и рѣштѣ нами заѣверѣтъ.

Отѣ Рада Головна знає охорѣзоку своѣй и неѣстане оупоминатиса тай, де принадлежитъ, и инемѣмъ вашимъ о тоє скатоє прямо до рѣдной нами мѣкы рѣской. Рада народна стѣкитъ прямо тоє подѣ охоронѣ цѣлого народа рѣского и призываетъ Васъ по вѣсѣхъ Радѣхъ, мѣстѣхъ тай громадахъ, оѣажити въ протѣстахъ незломиѣ колю свою, же николи не оѣречемѣа мѣкы рѣской нѣ въ школѣ, нѣ въ сѣдѣкѣ, же домагаємѣ са въ нашой рѣской сторонѣ такой самои чѣсти для рѣской мѣкы нашой, мѣтъ на Мѣзѣрахъ мае мѣка польска. Бо чѣмъ и тепѣрь маеѣмъ еблѣти послѣдныи, хотѣ надѣ иннихъ еблѣмо нашомѣ Монархѣмъ кѣрными?

Про тоє ще разѣ вѣзываетъ Васъ, аѣкѣте хѣтѣко, смѣло, притѣспали до Гѣкарѣи, котра, скоро еблѣа кнѣди, то не допѣститъ къ краю завѣренѣа, тай не дозволитъ шарпати права свои народнѣи. — Богъ съ Вами, скокода, тай ладѣ!

Зѣ Рады Головної Рѣской.

Львівъ днѣа 12го Жовтня 1848.

О группахъ.

Многи громады надѣсилали до Головної Рады заявлѣнїѣа на вѣаки крѣвды въ гѣднѣтахъ,

пасовищахъ и лѣсахъ понисни бѣ доминій и дѣлныхъ пинбѣхъ, абы Голокна Радя зажаленіа тѣи до кыкохъ оурадабѣ подала. Радя Голокна зъ той причины, и зважанчи при тѣмъ, же подокни крыкды лѣдо нѣкюда са дѣали и дѣютъ, подала до Геймѣ вѣденыкого, абы покрывдженни громады до сконхъ праяхъ прійшли, о цю са многи громады надармо кже довго праявють. Цѣле писмо тое Радя Голокнои до Геймѣ вѣденыкого о помянутыхъ крыкдахъ громадъ по нѣмцки подане, еде на языкъ рѣкѣй переведене, и до поменшихъ радъ для вѣдомости народа незадовго розбѣлани. Раднѣхъ громадамъ, абы са съ тымъ поданымъ Радя Голокнои до Геймѣ вѣденыкого ознакомили, цюбы са надчили, мкъ въ сконихъ частъ скон праявляюности соронити и сконхъ крыкдъ доходити мають.

Зъ Радя Голокнои Рѣкон.

Лѣковъ дна 15. Жовтня 1848.

Переспорога.

Бъ числѣ 17. Зоры бѣло оголошено, цю са наши рѣски оучени свѣщенники и свѣчки до Лѣкова на 19. Октокрѣ зѣхати запрашють, абы са нарадѣи надъ тымъ, цюбы пиати рѣски книги для школъ, абы са мали дѣти рѣски зъ того оучити, бо теперъ мають бѣти надки въ рѣскои мовѣ, и абы также подати народки рѣскои вѣски потребни вѣдомости въ книжкахъ по рѣски оуложенихъ. Аиже свѣтъ люди, котри запорѣли на тое, народъ вѣлидтити, и вѣскѣ неправдѣ розвѣдати. Чѣмъ, цю они о тѣмъ зѣхадѣ оученихъ рѣскихъ до Лѣкова голосятъ, аковы оучени рѣски хотѣли языкъ церковнословенскій зъ нашего набоженства выкинути, а натомихъ простонародный рѣскій запровадити. Аи то неправда! Запекне то тѣи, котри на оученихъ рѣскихъ такъ говорятъ, мають намерѣніе, цюбы въ школахъ, въ оурадахъ и сѣдахъ Рѣсинѣхъ полскій языкъ накинѣти; а цюбы тое лѣтѣйше осягнѣти, стараютъ вѣсти въ подозрѣніе тыхъ цнрорѣскихъ свѣщенниковъ и инныхъ Рѣвинбѣхъ, котри не оубавляючи церковнословенскѣмъ языкомъ и его нинарѣшючи въ набоженствѣ, народномъ рѣскои языкъ въ школахъ, въ оурадахъ и сѣдахъ дорогѣ оуторовати хочдѣ. Оже добри люди! вырѣзѣйте рѣчъ добре и не дайтеца зъ розвѣдзѣти, и мкъ николи такъ и теперъ ворогами рѣского народа не вѣрте!

Зъ Радя Голокнои Рѣкон.

Лѣковъ дна 15. Октокрѣ 1848.

ПОСТУПШИНЬ.

Оповѣсть вѣмъ, цю ми са дѣлоуи отъ тѣмъ къ свѣтѣ притрафило. — Кѣдчи цѣ въ

малыхъ школахъ вѣхвѣмъ си до лѣвезнои родины на какацѣхъ. Ось тѣмъ тогѣ тѣи въ до-розѣ гетъ далеко напала ма нѣчка темна. Нѣбезпечно минѣ бѣло пѣкатиса далѣше къ пѣтѣ, бо тѣмъ то естѣ лѣкъ глѣбокий, а къ тыхъ сторонахъ мовлатъ, же и кѣкки провѣвають. До того еще и грѣмѣло, и на дощѣ са заберало. — Въ тѣй прикрѣсти зочнѣмъ мѣ свѣтло мѣле. Оутѣшихъ са и дже, а нѣжѣ далѣи на то свѣтло; и прихѣждѣ си до хаты, де перѣдъ дверѣми въ калѣжи загразѣмъ вѣмъ по колѣни. Ахъ цю мовлю, де то хата! тѣ то кѣчи. Въ моихъ сторонахъ тѣ въ хѣбѣхъ мѣлѣше бѣло провѣвати. — Въ серединѣ кѣрна избѣ, дѣти голѣ, стѣла вѣзъ ноги, на котрѣмъ въ флашцѣхъ горѣлки; двѣ пацѣтъ, двѣ тѣлѣтъ, двѣ корѣвы, котрымъ тѣлько шѣорѣ, когты, а сирѣдѣ страшный; мокро вѣнды, нѣ сѣхого вѣмъ тѣмъ мѣкѣ; дѣмъ очамъ плакати каже. — Настѣкъ вѣтеръ; дѣе грозно черѣзъ окна, къ котрыхъ нѣ еднѣи шѣкѣ; дѣе также черѣзъ дверѣ. — По тѣмъ мкъ лѣне дощѣ вѣмъ зѣ нѣва; одѣнъ тѣлько сѣхѣй кѣтыкъ, тѣмъ за пѣцомъ находѣмъ, де Господаръ и Гиздына самѣи въ лѣхахъ тѣи трахѣтѣмъ. — Аи мѣмъ кажѣ: „Слава Богѣ люди добри! Напала ма нѣчка темна, прошѣ мѣло, прѣмѣтѣ гѣтѣ, вѣмъ мѣгѣ тѣлько головѣмъ де вѣтокнѣти; а мкъ лѣкѣ, дайте вѣти; а запѣмъ, подаждѣ.“ На та-кѣмъ то промѣкѣ мовѣтъ Гиздѣ: „Аи вѣдѣко, Постѣпшѣмъ зѣдѣ ма люди, прѣмѣтѣ Богѣ гѣтѣ каже; аи тѣтка въ такѣй хѣтѣ, нѣтѣ вѣмъ Нѣмѣ сѣпочынкѣ; самѣи кѣтѣ; также вѣти цюжѣ вѣмъ дѣти, дѣмъ голѣхъ вѣлѣвѣмъ кѣлка, цю вѣратѣмъ.“ — „Дайте, дайте цю тѣмъ лѣкѣ“, мовѣмъ. И дали минѣ вѣлѣвы трохѣ, аиже пѣсна и такъ гѣрка, тажко бѣло про-ликидѣти. — Хотѣмъ кже оутѣкати, аиже дощѣ и нѣчка темна зѣидѣли ма нѣчѣвати. — Аи мѣмъ далѣше тѣмъ бѣло, люди добри, нѣтреба вѣмъ тѣ пиати, тѣлько тѣе вѣмъ цѣ скажѣ, же вѣлѣмъ тѣи и цѣдри недали ми сѣпочикати. — На дрѣгий дѣнъ дже рано, колы вѣмъ цѣ твердо спѣли, зѣставѣмъ сороковѣца на лѣкѣци, тѣи оу нѣчи зѣ той кѣчи, де нѣ хѣвѣ, нѣ стѣдолѣ, нѣ жѣднѣи оѣгородѣ. Мовѣмъ са Господѣмъ, вѣмъ потѣшѣмъ Рѣдѣмъ того.

Одѣ того то чѣмъ люди, кѣлѣкѣнѣцѣмъ лѣтѣ минѣло. — Богѣ свѣ минѣ допомѣгѣ; мѣ зѣбѣмъ свѣщенникомъ, и трѣя бѣло минѣ вѣхѣти, гетъ на конѣдрѣ тѣмъ до Лѣкова. — Знѣмъ минѣ са лѣчило къ тѣй то самѣи сторо-нонѣ нѣчѣвати. Пригадамъ мѣ соѣмъ зарѣзѣ тѣмъ то нѣчѣ гѣренѣмъ, и кажѣ мѣ до Нѣвѣмъ сѣдѣи мѣго: „Нѣвѣмъ вѣрѣный сѣдѣи, гѣрки то нѣчѣ нѣмъ чѣкѣ“. — Аи мѣмъ о дѣко! Енѣмъ вѣхѣмъ зѣ горѣкѣ, цюжѣ мѣ вѣмъ? Нѣмъ прѣдѣ на

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 24.

Рѣснѣ! пѣзній сѣсѣ,
Бѣдѣ зѣ тѣсѣ.

Лькобѣ, дна 24 Жоктна 1848.

Писмо сѣ часокѣ выхадить цю тыждѣнь разѣ во Второкѣ. — Цѣна пѣвочна ко
Лькобѣ 1 Рѣнык. 15 кр. Бр; кѣ оурадахъ почтовыхъ 1 Рѣнык. 15 кр. сѣвѣромѣ.

ДО НАРОДА ГАЛИЦКОГО.

Польски писма „Газета покшѣхна“ въ Числѣ 51, и „Газета народовѣ“ въ Числѣ 142 обекнули „Зору Галицкѣ и Головнѣ Радѣ Рѣкѣ“, же скрыкшисѣ за незнанымѣ Полакамѣ „бѣвками нашими кирилѣйскими, мѣ за мѣрами хиньскими, кнѣють скрытобѣйства и приготавлиють кѣйнѣ домокѣ.“ Ожѣ то насампередѣ выпадилобѣ Полакамѣ оучитисѣ писма нашего словѣнскокирилѣйского, котрѣ бѣже томѣ одиннацѣть кѣкѣкѣ мѣ за кѣдѣнѣ, и чѣгѣ бѣ имѣ бѣже его сѣ надѣнѣти. Тѣже они Словѣны; словѣнскѣ класнѣ покшнновѣ нѣхъ боршѣ обходѣти, мѣ чѣжѣ за падѣнѣ, сѣ которымѣ они докѣрѣ обѣзнѣнѣ. Ялѣжѣ класнѣ дѣлѣ того, цю они писма нашего не знаютѣ, чи могли сѣ они кѣ Зорѣ докѣрѣ дочитѣти? Бо дѣ тѣмѣ стоитѣ о скрытобѣйствахъ и кѣйнѣ домокѣ, асѣ сѣ народѣ рѣкѣй до того порѣкѣкѣ? Окшѣмѣ кѣ числѣ 20 на сторо- нѣ 81 Зорѣ Галицкѣ стоитѣ написѣно самѣ- ми польскимѣ словами зѣ прѣточѣныхъ польскихѣ писмѣхъ, „цю самѣ Полаки, хотѣ не кѣкѣ, алѣ но горѣтка нѣхъ — хотѣтѣ дѣвѣно Польщи кѣ старѣхъ границѣхъ, а тѣмѣ самѣмѣ насѣ Рѣснѣнѣкѣ пѣдѣ своѣ класнѣ“ (наѣ они на тоѣ скажѣтѣ, жѣ то неправдѣ.) — „и цю имѣ бѣже прѣйшла хѣкшѣ за орѣжѣ“ (зѣ ерѣнѣ) „оухѣпитѣ и крѣкѣ кѣлѣкѣ на смѣртѣ о Польщѣ стѣчитѣ.“ То сѣтѣ нѣхъ слова. Я тѣперѣ они сѣ сѣрдѣть, цю сѣ класнѣ люди добѣри! тѣмѣ нѣхъ слова зѣ писмѣхъ нѣхъ сказѣли; мѣ бѣ хотѣли того, асѣ класнѣ не гѣворѣти, цю они самѣ голоѣно сѣбѣ клѣждѣтѣ, и кѣ сконѣхъ писмѣхъ пишѣтѣ. Чѣжѣ Зора побѣдѣнѣ, цю оужѣнѣ правѣ кольного тѣперѣ слова, сказѣти класнѣ нѣхъ слова. Я колѣнѣ они бѣотѣ класнѣ со сконѣми словами, то наѣ самѣ не гѣворѣтѣ и не пишѣтѣ! Ялѣжѣ по тѣхъ нѣхъ словахъ сказѣла класнѣ Зора „мѣтисѣ на оѣторѣжнѣости и сѣ правѣ прѣзѣкѣла- щѣго гѣварѣю (стрѣжѣ) народнѣ корѣстѣти“, есѣли сѣ класнѣ Польщи не хотѣ, есѣли хотѣте сѣбѣ, правѣ сконѣхъ и трѣнѣ конѣститѣцѣйного Цѣсѣра и Цѣра сѣвогѣ Фердинѣнда закѣрѣчѣти. Ожѣ класнѣ

сѣ не казалѣ кого зачѣпати, напѣсѣбѣати и крѣкѣдѣти, а корѣгѣ краѣ, и гѣнѣсѣ кѣчѣ- на наѣ бѣдѣ имѣени того, котѣмѣ сѣ бѣ- клѣжѣкѣ наѣмѣншѣ напѣсѣтѣ жѣкомѣ бѣдѣ инѣнопѣмѣнѣнѣкѣ оучѣнѣти! Чѣжѣ гѣворѣти о гѣварѣи народнѣй значѣтѣ ко- го до розѣсѣкѣ и рѣзнѣ напѣсѣлатѣ? тѣжѣ и они о гѣварѣи гѣворѣтѣ! Наѣно бѣ Зора Га- лицкѣ и Головнѣ Рѣкѣ Радѣ захѣвалѣкѣла рѣко- мѣ народовѣ Польшѣ кѣ дѣвѣныхъ границѣхъ, и тѣжѣ мѣзыкѣ польскѣй кѣ школахъ, кѣ оура- дѣхъ, сѣдѣхъ и кѣ мѣнѣштрѣ стрѣжи народнѣ, то бѣ тогдѣ пѣкнѣ польски писма Зору Галицкѣ и Радѣ Головнѣ клѣнѣчили, и они бѣ самѣ тогдѣ казалѣ класнѣ, цю имѣте прѣво творѣти гѣварѣю и оузѣрѣкѣтисѣ! Полакобѣ розгнѣкѣло, цю сѣ класнѣ кѣзыкѣло „чѣнѣти рѣкѣ гѣварѣю и то цѣ сѣ мѣнѣштрѣнѣкомѣ по рѣкѣ“ — Они клѣ- жѣтѣ: „не рѣкѣ, алѣ народнѣ гѣварѣю.“ Ялѣжѣ тѣ кѣ „рѣкѣй чѣсти Галицѣи, мѣжи рѣкѣмѣ на- родѣмѣ, народнѣ гѣварѣа есѣтѣ рѣкѣ, а не поль- ски; наѣжѣ бѣдѣ народнѣ гѣварѣа; а понѣжѣ „мо- кѣ рѣкѣ-народнѣ конѣститѣцѣа прѣзѣкѣла“, то чѣмѣ не имѣ рѣкѣконѣроднѣ гѣварѣа до мѣнѣштрѣ оужѣватѣ рѣкѣмѣ мѣжѣ, зѣстѣкѣлѣкѣчи бѣдѣкѣмѣ инѣнонароднѣмѣхъ нѣхъ мѣжѣ? Ялѣжѣжѣ можнѣ сѣр- дѣтисѣ на Зору Галицкѣ и Головнѣ Рѣкѣ Радѣ, есѣли она тоѣ рѣкѣмѣ народовѣ клѣжѣ, котрѣй и бѣзѣ того гѣтовѣ есѣтѣ стѣти кѣ оворѣнѣ сѣвогѣ конѣститѣцѣйного Цѣсѣра и Цѣра и тѣжѣ конѣститѣцѣйныхъ и сконѣхъ народнѣхъ правѣхъ, ко- трѣхъ, мѣ сѣ зо кѣгѣ показѣ, оѣно стѣорѣн- ницѣкѣ польскѣ Рѣснѣнѣмѣ не хотѣ допѣсѣтитѣ тѣкѣ, асѣ рѣкѣ мѣжѣ не бѣла кѣ школахъ, кѣ оурадѣхъ и сѣдѣхъ, и асѣ Полакамѣ обѣ- жѣватѣ оурадѣ. Я наѣсѣ котрѣй Рѣснѣнѣ за сконѣмѣ оѣкѣзѣ, то мѣ не дѣютѣ дорогѣ прѣй- ти; зарѣзѣ го чѣрѣнатѣ, зарѣзѣ мѣ гѣрозѣтѣ, наѣвѣтѣ сѣмогѣ прѣосѣкѣщенѣго Еписѣкопѣ Грѣ- горѣа кѣ писмѣхъ сконѣхъ не щѣдѣтѣ, котѣро- мѣ тѣперѣ прѣпѣсѣждѣтѣ, цю лишѣ чѣрѣзѣ нѣго клѣ- надѣгородѣжѣнѣ за знѣенѣ панѣшѣнѣ и дѣнѣнѣи крѣ- ки наѣкинѣно. Тѣжѣ то тѣкѣ розѣдѣнѣ сѣмѣмѣ кѣ-

деннїй колышортыю головокъ, а то лише для добра людей, абы кто колись не казакъ, що мѣ са крывда стали, и назадъ не хотѣвъ паныщынѣ и динны прикерыдти; тѣй также не покинышмо хотѣти чїей крывды. Заповѣтали также динекотри, абы са оучени рѣки до Львока не зѣхали, котри бы для провѣщенїа народа нарядились книжки по рѣки писати. *) Але кто спише еи тоє, що Рѣины мнїю колышорты конститущійной зносити мають? Ели Полакимъ не мило, що Зора Галицка такѣ ихъ постѣпки съ Рѣинами голоситъ: то найи постѣпляютъ съ Рѣинами добре, а Зора едѣ ихъ хвалити и видичати; най дадѣтъ Рѣинами на скѣтѣ спокоїно жити, а Рѣины дадѣтъ честь имени полкымѣ! Ели Зора сказала, що кыкоры депѣтоканыхъ зѣ причины Полакѣвъ неналежнито са дѣали, то народъ о томѣ лѣпше знаючи, пѣзнае на неприкѣдъ Зори, ели заходѣтъ неправда! и сѣли Зора едѣ совѣтъ тогда кинна, що са зѣпала за свою неприкѣдъ передъ народомѣ. Кажѣтъ, що Зора зганычила „Вѣшнѣоккого“, котрого зѣ скѣтого мѣченника мають. Зора го не зганычила, „но она говорила противъ того, що Вѣшнѣоккого надѣ Іисуса Христа превозноситъ. — Ели Зора писала о пропѣнци: то розвѣкла такъ, що оковождинѣ бѣдѣ приидѣтъ горѣлки и пива кыричене черезъ сѣишъ кѣдѣнскїй и пѣдписанѣ бѣдѣ Цѣсара и Цара, не значить того, икобы пѣанѣтѣко едѣо кѣже позволено, го пѣанѣтѣко естѣ зѣа рѣчѣ; „але Зора застерѣгаючи совѣтъ пѣзнѣйше напекно сказати,“ догадѣкалася, що може при колышорты зарѣкѣкина для каждаго обивателя, также громадѣ колыно едѣ мати свою власнѣ корчмѣ. Таже тепѣрѣ колыне слоко застанакалтѣса надѣ потреками народными! Хѣба може Рѣинами не колыно?! Така то са ованѣе Зора Галицка! И най каждѣй сѣдѣтъ, чи она мѣе прикѣдъ, чѣ не мѣе! Она пѣдѣлиса пѣдѣ сѣдѣ народа не ино рѣкого, але также полкыкого! Но проситъ, абы ю такъ, икъ сѣли мовитъ, кырозвѣстити! и не кырывати поединчѣхъ ей со сѣмѣзѣкѣ слѣбѣ и ихъ не перекрѣдѣвати!!!

Не доитъ на тоѣй напасти на Зору и Радѣ Голокнѣ Газеты покшѣхон и народнѣ полкыкои, также ещѣ изъ икогѣ такъ са называющѣго „Бѣкорѣ Рѣкого“ т. е. „спѣльщенѣхъ Рѣинѣхъ“ нови написѣти на Радѣ Голокнѣ Рѣкнѣ. Бѣкорѣ той закидаѣ Радѣ „гладпѣтѣ и крѣхню;“ прозываетъ Радѣ „иѣко товариштѣмъ скѣтѣомѣрко-

*) „Бѣкорѣ полкыко-рѣкїй“ кызыкавъ оученѣхъ нашихъ оекѣщенїами, абы мѣ дали спракѣ зѣ налѣкренїа сѣого, и ажѣ по мѣдѣнѣхъ погрозкѣхъ кышло оекѣщенїѣ полкыке, що са не противѣклѣтъ дѣланїю оученѣхъ нашихъ; однако кѣе съ пѣдозрѣнїемъ!

мѣ“ (хѣтъ тоє не оуказѣеа за ганѣкѣ), каже, що тоє токарнѣтѣко скѣдѣеа по колышорты чѣсти зѣ скащеннѣкѣхъ „темнѣхъ и лѣкавыхъ“, котри закѣдѣли, абы зѣ примѣромъ Христа „мирѣ набѣити и до лѣвѣи кызѣмной скѣлнати;“ — (чи то правда?) — каже, що совѣтъ оуроѣли кѣ скопѣхъ голокѣхъ, же мѣгѣтъ едѣти „гѣвернѣторѣли, прѣсѣдѣнтами и крѣзгѣтѣлиами;“ — (ели бы Радѣ Голокнѣ и такъ хотѣла, абы Рѣины такими едѣли — то чѣй бы са по правѣ конститущійномѣ тоє Рѣинами належало!), далѣ каже, що „Радѣ Голокнѣ оемѣанчѣко рѣкїй народѣ прѣдѣстѣвлѣе;“ потомѣ сѣдѣтъ на тоє, що „Радѣ Голокнѣ тѣхнѣ ездѣтѣсимѣомѣ“, що кѣ нѣй заѣкѣдѣютъ люди „неморѣальни“, (котри то? и не едѣдѣтъ заѣкѣдати, абы по того дожѣстѣ!) чѣе кѣ школахъ „зѣ шпѣкѣрнѣстѣва зѣкѣстѣни;“ (котри то? тѣй чѣомѣ са до Радѣ Рѣской кырылаютъ иѣкѣи спѣлѣи, коли такъ покшѣтѣе не шпѣкѣортѣко?) на концѣ каже, що не дѣкно же са (Радѣ Рѣка, чи иѣкѣи ей чѣлены?) „старѣе, абы мѣрѣ сѣльскїй до розѣоѣкѣ и рѣзнѣ Зорѣю Галицѣомъ чѣи. 9. ст. 80. и чѣи. 20. ст. 84. пѣдѣбрѣти,“ и каждѣтъ, же тѣмѣ кѣ Зорѣ, тоє „мѣно“ стоѣтъ! Наймѣлкѣйшнѣмъ голосомѣ оѣзѣкѣеа до кѣсѣ, люди добри! скажѣтъ по правѣдѣ, скажѣтъ сѣмѣло, чи мѣи кѣи коли до розѣоѣкѣ и рѣзнѣ кызывѣли! Скажѣтъ сами, чи бы тоє кѣ Зорѣ читѣли! Скажѣтъ кѣи Ялѣины Бѣилярїи, чи не перѣхѣпѣлиѣте иѣкогѣ не нашѣого чѣлоѣкѣка, и чи не оѣдѣлиѣте его лѣгѣи аѣадемѣчѣскѣой, що пришедѣшнѣхъ на радѣ сѣланѣ на рѣзѣ наѣаѣлаѣвъ, *) а иѣкїй пѣтѣиѣса стѣиѣ са съ нѣмѣ сѣдѣ? Скажи „Іоаннѣ Зѣлѣжнѣй“, икъ то тоѣкѣ кѣ Жѣлкѣкѣ иѣкѣи Полѣакѣ, котрогоѣ оѣдѣаѣвъ пѣдѣ сѣдѣ, догѣворѣваѣвъ рѣзѣати! а икъ его сѣдѣжено? — Ожѣ то Радѣ Голокнѣ, ожѣ то Рѣины не тоѣлько що не гадаютъ о розѣоѣхъ и рѣзи, але чѣе иѣкѣхѣоѣи и то полкыкнѣхъ людей, котри до того наѣаѣклали, перѣхѣпѣли и на сѣдѣ оѣдѣали, але не чѣдѣти, икъ ихъ сѣдѣжено! Для того Рѣины сѣмѣло кыстѣдѣпѣютъ передъ народѣ, не хотѣтъ оѣдѣаѣвати „Бѣкорѣ полкыко-рѣкїй“ пѣдѣ сѣдѣ непѣкнѣй, але стаѣютъ съ тѣмѣ Бѣкорѣмъ передъ сѣдѣ народѣ и полкыкого и рѣкого, потѣаѣгаютъ до того сѣдѣ также „Газѣтѣ покшѣхнѣ“ и „Газѣтѣ народнѣ“ (полкыкѣ), и тѣи народѣ сѣдѣи сѣмѣи и оѣдѣи; а пѣстѣдѣи такъ: „пѣзнаѣи са на ложѣи, а прѣстѣи ложнѣикамѣ!“ Чѣе не оемѣинаѣмѣи и тои оѣоѣичнѣости, що „Бѣкорѣ полкыко-рѣкїй“ оекѣстѣиѣ на Голокнѣ Радѣ свою написѣтъ „Перѣстѣорѣгомъ“ попрѣнѣлѣпѣванѣомъ по мѣкѣтѣ Лѣковѣ дѣа 15 и 16 Жѣктѣна, то естѣ, кѣ Недѣлю и Пѣнедѣлоѣкѣ. Лѣско са мѣжна догадѣати, иѣке налѣкренїѣ мѣогѣоѣы заходѣти; але на пѣхѣнѣлѣ о-

*) Богѣ знаѣе кѣи иѣкоѣи налѣкренїю!

подомерїи вѣтъ рѣкихъ мѣстѣ кластїка, нехо-
чимо прїтл҃гати Циркловъ маздрїкїхъ на на-
шѣ народнѣ; нѣ тамъ пандѣ мзыкъ поль-
скїй и розкыкїа нѣкѣ найпомыслѣнѣше. Нехо-
чемо, цофы Митрополїтъ Галицкїй былъ Прїма-
лемъ къ маздркѣй Прокїнцїи, нехочемо цофы
къ Прокїнцїи маздркѣй (крѣмѣ горїстїхъ сто-
ронѣ, кѣда Полаки незаходѣтъ) со вѣмѣ кѣ-
но по рѣки; нехочемо цофы элементъ рѣкїй на
польскїй малѣ вѣланїѣ. Я хочемо, цофы безъ
сѣкарѣ и вѣланїа нѣмцїкого польскїй розкы-
кїл҃ца элементъ, оюбликѣ на Оунїверситетѣ Кра-
ковкѣмъ, — и жичїмо П. лакамъ старатїса
до Крикова прил҃чити Шлонзкъ, котря прокїн-
цїа корше можїа къ єдино гъ Полаками, нежели
рѣкѣ слати, ко вѣтъ Польши походїтъ. —

Нарештѣ побѣди насѣ П. К., же кѣзѣ помо-
чи польскон Германїзмѣ козьме горѣ надѣ рѣ-
чиною, а такѣ претѣдмѣтъ Рѣи и сробѣтъ о-
нѣ нѣкѣлнѣцїю нѣмѣцкою. Корѣтко кѣтъпѣкѣ-
дѣмо, же того нѣлакемога, ко ещѣ до того
чѣсѣ ждѣне сѣло рѣкоѣ черѣзѣ тѣ. лѣтъ нѣ снѣм-
чѣмога, а много, много сѣлѣ рѣкѣхѣ н
мѣтъ черѣзѣ клѣанїѣ нашѣи братїи
польскон. на Рѣинѣкѣ слашѣмога, о-
говѣнке лѣкѣкѣ. Потѣмѣ кѣтѣ нѣмѣцкїи ко-
лонїи ко 12. Цѣркѣлахѣ и на Бѣковнѣ прїѣм-
ли тѣзѣкѣ рѣкѣй, нѣмѣ доврѣ и скорѣше нѣжели

ти, що са вже кнго даякнйшого вырѣкають,
П. В. вѣдбили до Заведѣнїа старопригнанько-
го и налагали на тоє, абы мѣсто латиньскои
и фиміцкѣ можд провадити, яко можд того
Заведѣнїа; ея що бѣльше, мѣ оденъ зъ членѣвъ
внѣтъ, абы рѣкъ можд вести, П. В. вырекли:
Ja wolę wystąpić z Instytutu, bo po rusku nie
umię, i uciec się nie myślę. На наступнѣмъ за-
вѣданнѣ блиско къ члени, желаюци, щобы П. В.
выреченого слова дотримали — поприходили,
абы тоє книженнѣ попрты и къ прїймали рѣкъ
можд. На конецъ знають то также къ, що П.
В. — яко нѣкыто Рвиннѣ, знама рѣком народ-
ности, т. є., „бѣлого брлика“! носили; бѣли съ
нимъ въ Мкоровѣ при першомъ кыворѣ; а на
дрѣгнѣ, кыборѣ, абы нашихъ селанѣвъ оман-
тити, що П. В. нѣкы свѣтъ цѣсарьскимъ, прїѣха-
ли въ шапочкѣ уурадовѣй съ рожею адитріацкомъ,
т. є. черно-жовтомъ. Съ того видко що П.
В. на конеккинци ниць не залежитъ; все одно,
икниль еда спокоемъ, абы лише ского допо-
ти. Тому мы са поправаемо и можемо що въ
політичномъ взглядѣ П. В. належатъ до чи-
сто черныхъ, робючи тїи окуаги лише для то-
го, що П. В. въ сконнѣ, „Оскѣченню“ кѣхъ вы-
бяють, абы нимъ пѣдъ взглядомъ політич-
нымъ кождый, де кто що має, закинѣть.

Πρ. ΡεΔ.

по польски вѣдѣють, и даже чѣтно и спра-
ведливе съ Рѣсинами жѣють, — такъ цю мы Рѣ-
сины съ колонїстами нѣмецкими далеко ширше
обходимого, а нежели съ колонїстами чѣто ма-
зѣрскими. — Іакъ Полаки спрѣяють Блокенщи-
нѣ, докочитъ ихъ нѣнакнѣть ко рѣко-словенъ-
скоѣ Церкви, (нѣтъ бѣльшихъ протикникѣвъ
Рѣси, якъ Полаки,) и лѣгонъ полкѣй на сто-
ронѣ Мадарѣвъ протикъ Горкатѣвъ! — Бло-
комъ нехочемо быти анѣ польскими, анѣ нѣ-
мецкими Гелотами (голотѣвъ); лишъ хочемо
быти Рѣсинами ко сконъхъ границахъ. Нехочемо
никого на свѣтѣ зачепати, хочемо жити въ
мирѣ, народнѣсть нашѣ рѣкѣю на наибѣльшомъ
степенѣ пѣднѣти, и николи польскоѣ народно-
сти ко еѣ границахъ не чинити перешкоды, анѣ
розширѣкати границы Галицїи и Володомѣрїи
обкодами польскими.

Зъ того кїіого виходить, же нехїпше, нерозвинхїише и ненадбравлхїише лѣчитисѧ съ 1½ мїлліономъ Маздубѣхъ, котрі на вышбїи степїни провѣщенїѧ и мѣжетка вѣтъ Рѣснїнѣхъ не снаходатисѧ; же рѣское провѣщенїе, хотъ не богѧтѣ мѧе лїтерѧтѣрѣ, здоровше, нежели шдїно выстѣплющїхъ ко Галицїи кѣлька тысѧчъ Полакѣхъ, котрі кѣлькими назвати можъ, але не тихъ тѧмъ зѧ границу, съ котрыми кѣлькїи Рѣснїи лѣчитисѧ немогѣтъ и неповинны, бо скѣе клѧсное самовѣтїе стрѧтилимы; але лѣпше, розвинхїише и надбравлхїише держѧтисѧ Идѣи Цѣсѧря ѧ Цѧря нашого Галицїи тѧ Володомерїи Фердинандѧ, и на пѣдѧтѧвѣ сокершѣннои незѧвѣснїмѣстїи вѣтъ Полакѣхъ, справѣдлївогїи и найкѣлькїишого розкою народнѣгїи рѣскѣю ко окрепбїи Прокїицїи рѣскѣю оудержувѧти и возновити. —

Незакидимо теперъ П. Вѣнковкомъ, сли хоче
остатити и на далѣ Гелотомъ полккимъ; жичи-
мо смѣ шагга ко нокоприобретенной народно-
сти рѣко-полккой, якъ и вѣгмъ его едномы-
шленниками, а просимо справы нашои
чисто-рѣкои неколотити, и не оутримю-
вати рѣинновъ за темныхъ, самолюбныхъ, чи-
сти и подышшѣна блжбщихъ, черезъ чорно-
жолтѣю обиданю бюрокращію зноровленныхъ
во подобныи епѣтити всемъ силою нашь и его сто-
ронѣ скернѣти можемо, и обѣвляемо мѣно,
же безъ помочи смѣнникѣвъ рѣкиныхъ и Полл-
кѣвъ народнобѣти нашь за помочю Божію коз-
несемо, и тиниъ вѣдемо, чиниъ можемо и поки-
нисьмо: народомъ рѣкиныхъ вѣльнымъ, прокѣ-
щеннымъ и потѣжнымъ, въ нами Богъ, розвѣ-
мѣйте смѣнники и покорайтѣся, яко съ нами
Богъ!!!

Отъ имя мое
Іоифъ Лѣвицкій зѣ Школа,
теперь къ Грѣшюкѣ.

Видатель и заведующий Редакторъ Я. Пакунскій. Типомъ Института Статистическаго.

З О Р А Г А Л И Ц К А.

Число 25.

Рубини! познай себе,
Буде зъ тебе.

Львовъ, дня 31 Жовтня 1848.

Письмо сіе часомъ выходитъ що тыждень разъ ко второкъ. — Цѣна покромна за чась одъ 15 Мая до 14 Листопада с. р. ко Львовѣ 1 Рень. 15 кр. Бр; къ оурадахъ почтовыхъ 1 Реньск. 45 кр. сребромъ.

Оголошенье прендмераты.

Съ 26. Числомъ кончится покромна прендмерата на „Зоръ Галицкѣ“ а съ днемъ 14 Листопада милабы са зачинати на настѣпующій покромъ и ити ажъ до 15 Мая 1849. Недогоднобѣ однакожъ зъ того выплывающа, що рокъ прендмераты съ рокомъ календаровымъ не идѣ роковымъ крокомъ, зникала Редакцію тогѣ погодити, и прендмератъ на сѣмъ Числѣ „Зори“, то е, за чась одъ 14 Листопада до остатного Стѣднѣ (Децембра) сего рокъ розписати, котра для одѣржующихъ „Зорѣ“ ко Львовѣ къ салимъ Редакціи 21 кр. сребр. — а для отримлюющихъ черезъ почтѣ 28 кр. сребр. выноситъ. Разомъ розписѣ са прендмерата на „Зорѣ Галицкѣ“ на дальше покромѣ, то е: за чась одъ 1 Стѣднѣ, до остатного Чиркѣ 1849 (лат. кал.), котрой прендмераты цѣнѣ по причинѣ, що на загальне желанье „Зора“ одъ того чась на колышомъ и кѣлѣйшомъ листѣ едѣ выходити, и що заважаше са тѣтка на зѣздѣ оуцныхъ Рѣкыхъ „Рѣкѣ Товарыткѣ Господаркѣ“ до каждого Числа „Зори“ покваркшомъ прилогъ о Господарѣткѣ Гельскѣмъ прилѣжувати замислило — для одѣржующихъ ко Львовѣ къ Редакціи на 1 рень. 10 кр. сребр. а для отримлюющихъ на почтахъ на 2 рень. 10 кр. сребр. поднѣти мѣсимо. —

Просимо про тогѣ Чистныхъ Прендмераторѣхъ „Зорѣ“ на почтахъ одѣржующихъ, тѣмъ цѣны прендмерациѣйни разомъ 2 рень. 38 кр. сребр. выносащій, ако на принадлежныхъ Оурадахъ почтовыхъ сложити, ако къ простѣ до „Редакціи Зори Галицкой“ съ означеньомъ имени и назкыка оговѣ яко Громады, мѣща покытѣ и почты, на котрой одѣржати желаютъ, надѣлѣти; бо тепѣрь вже и тѣмъ настѣпала догоднобѣ, що листы до Редакціи съ цѣновъ прендмерациѣйновъ съ дописомъ на адресѣ: „Налижитость прендмерациѣйна за Зорѣ Галицкѣ“ одъ оплаты почтпорта и рецѣпѣс сѣтъ оубѣлини.

Чистныхъ Прендмерантовъ, котри запокѣдженъ съ початкѣ цѣлорочнѣ цѣнѣ прендмерациѣнѣ сложилѣ, о доплатѣ заходащѣмъ рѣшты кранинѣко просимо. —

Наконецъ ознаймляемо, що покѣлѣшныи листѣ дозволитъ намъ полѣтичныи кѣти частѣйше оумѣщати. —

А. Павенцкій, Выдаватель и Редакторъ.

Его ц. к. Величѣткѣ, опѣтивши Вѣдѣнь по зайшлихъ тамже дня 6 Жовтня с. р. выпоказѣ и будакишиа до Голомѣдѣ, выдаѣ два мѣнѣфѣта, одинъ съ 15 Жовтня, къ котромъ ской приѣздѣ до Голомѣдѣ ознаймляе и сѣланомъ оуточнѣсто оупекнае, що незмѣнѣнѣ мѣе колю, кѣкъ намъ привомъ надани своководѣ и оубѣлиненѣ одъ подданѣткѣ, панцины и данынь оутримати; а дрѣгѣй съ дня 16 Жовтня, котрый къ переводѣ оурадовомъ оумѣщалимо:

ДО МОИХЪ НАРОДОВЪ!

Коли дерзюкѣи злочинѣа послѣдовавшѣа къ Вѣдѣни дня его Октобрѣа повѣдали Мѣнѣ до того, абымъ опѣтивъ городѣ, котрый сталѣа коувѣнимъ и граблицѣмъ найдикшихъ и наймѣрзо-

стиѣйшихъ прѣстрастѣй, то їа тогѣи ещѣ отдалѣкаса надеждѣ, що беззаконное зломиншлѣне одной части его люднѣости, невѣдѣтъ докѣго трикѣти. їа могли ещѣ отъ житѣлѣи къ Моимъ Столичнои и резиденціинои Городѣ, мѣющихъ и иначе задрѣкѣи роздѣмъ и благонадежное налѣбрѣнѣе ожидать, що они сами по возможности до тогога причинатѣ, абы презрѣннѣмъ законѣмъ отдати знѣомъ покѣжѣнѣе, абы прѣстѣпниковѣ постигла зашѣдѣннѣа кара, а Градѣ абы знѣомъ покѣрнѣдѣти къ найкоротшой порѣ безпѣчнѣости для житѣа и пошѣдѣости, котра едѣа загроженѣа.

Сѣе ожиданѣе сталѣомъ обманѣдѣтнѣмъ.

Не только що производитѣлѣмъ возмѣдѣнѣиа къ Вѣдѣни судѣломѣ, прикѣонною сѣбѣ властѣ оукрѣпѣити страшитѣльнѣмъ, къ дѣкѣпѣианѣи толь-

ко одинъ прикладъ мающимъ владѣніемъ надъ градомъ, котрій по части перестраховъ стала розсипленіемъ, а по части въ дикое захмиліе приведенъ, а тимиъ самимиъ удалого имъ поверненіе до законного порядка меже мѣрами вѣдана не толькоо уничтожити, — але еще и по за сѣи мѣри розслагдлого съ увеличивающимися оупѣхомъ полное нещастіа дѣйствіа анархичныхъ ихъ оупилій. Съ собѣною Областію нахощащею въ мѣномъ козидѣніи и вѣднѣ, заклениа союзы измѣнничекіи противъ наибыжшій Власти, на вѣхъ частяхъ Монхъ краиеъ порозилани поганци, абы подъ притворнымиъ предлогомъ, икобы о того ходило, щобы сохранили сковадъ, котра нѣбы загрозила, и тимиъ, гдѣ дотеперь порядокъ негдѣ нарѣшеніемъ, заткнути знамиа вѣднѣ, и такъ Мон еще такъ спокойній, законного розкытіа свободныхъ состояній ожидающій краи кыставити на мерзосты анархій, мѣждоубоеной брани, или домашной войны, и на погибель.

Во крѣпости кѣтѣплѣнїа Моего на Оронъ было добро и блаженство Моихъ Народовъ за дачей Моего житїа. Исторїа Моего Царствованїа, а особливо исторїа помянутыхъ семи мѣсяцовъ, дасть коимъ свидѣтелямъ о томъ. Яле значилобы то статїи вѣроломнымъ для покиннотїи, котрїи на Мене вложены отъ Проклѣнїа, ежельны и захотѣвъ и далѣ допущати такїи волненїа, котрїи Оронъ и Монархїю проваждатъ на край пропасти, и котрїи старають ся, абы на мѣще беззачетной Мною свободы конституційной, постигнети состояние неограниченно-развѣданнаго страшительнаго владѣнїа (терроризма).

Помацій на сїм повинности Мон, вихваля
сь кровавимъ сердцемъ приниждєнъ, противъ
вѣнта, котрій теперъ бузє вєзъ козани подно-
ситъ свою голову, вытѣпити съ употреблені-
емъ коорѣженной силы такъ къ Монмъ Столч-
номъ Городѣ, якъ и по вєздъ, гдє бы єа толь-
ко такоїй пожилъ, и такъ долго противъ не-
го коветати, поки неждєтъ совершенно побѣж-
деннимъ, поки порадокъ, спокой и законность
зновъ некозѣтановатєа, и поки смертодѣйцы
вѣрныхъ монхъ слѣгъ, графовъ Ламсєрга и Ла-
тѣра неждєтъ отдани ко мѣститєльнїи рѣки прѣ-
кождїа.

Якы сїю цѣль осягнути, то Іа изъ разныхъ частей Монархїи посылалъ коорѣженнїи силы, т. е. коники къ Вѣдню, гдѣ теперь сѣдалище кѣнтокичества, и даю Моимъ Фельдмаршалъ-Лейтнантъмъ Князѣмъ Виндишгрецъ Главное Начальство надъ кѣтми кониками къ цѣлому оуцѣлу монаха Гойсдарствъ т. е. краинъ, съ однимъ только извѣщенїемъ арміи италіанкой соотолщей подъ Начальствомъ моего Фельдмаршала Грифа Радецкого. Заразомъ надлю поимандомъ Кня-

зю отповѣднѣ т. е. сообразнѣя полнотѣя, а-
бы онъ подлѣгъ его класного розсѣжденія и оу-
мотрѣнѣя могли къ тѣмъ найкоротшому време-
ни совершити дѣло покоя къ Мошѣ Державѣ.

По совершеномъ покореніи коордженного едн-
та и по возстановленіи спокоа, едетъ задачей
Моего Министерствка, въ согласіи съ членами
конституирующаго Державнаго Сѣма, абы закон-
нымъ оупорядоканіемъ печатни оуживающей до
теперъ съ розъбзданнымъ злоупотребленіемъ, а
потомъ права сотоваришнства и стражи наро-
довой, привернети такое состоаніе, якое, безъ
наръшнѣа свобода, иметъ забезпечити смлх и
оубаженіе для закона.

Объясляючи Моимъ Народамъ сїи постановленїя учиненнїа съ непоколебимою твердостїю по чьестѣ и сокѣсти Моихъ повинностей и Моихъ правъ, уповаю на чистосердечное и крѣпкое содѣйствїе вѣхъ тѣхъ, которыя добро ихъ Монархи, ихъ отечества, ихъ сїмїйства (фамилїи) и правдѣя свобода на сердци лежатъ, и которыи въ Моимъ нынѣшномъ постановленїи познають единственное средство спасиющїе, абы Монархїю, отъ роздробленїа, ихъ сямыхъ отъ мерзостей анархїи и розорбанїа влачекныхъ товаршенихъ связей сохранили.

Дано въ Голомѣцѣ dnia 16. Октобрѣа 1848 года.
ФЕРДИНАНДЪ.

РЕССЕНБЕРГЪ.

Достойный нашъ Губернаторъ Зильберскій присѣлъ для 23. т. м. до Львова, и къ Патни-
цю пріймакъ оурадоки вѣзиты. Наша Головна
Рада выслала также зъ межн себе депѣтацію,
Его Прехождительтко имениъ Рвинноѣ Гв-
лицыхъ покитати и желаніа народа предложити.
Понежѣжъ Губернаторъ выѣхавъ въ Свѣотѣ
до Пріима Митрополіты нашего до Оунка, де-
пѣтаціа зъ кольканыцать оубѣ розманыхъ
станѣхъ складяща га, зложила Емѣ чистъ въ
Недѣлю, и Честный Жѣковскій покитавъ Губер-
натора землѣ рѣкомъ имениъ Рвинноѣ рѣкины
словомъ, додаючи: що Емѣ Рвинны паматни-
коѣхъ своихъ народныхъ захожанкѣ ще зъ оныхъ ча-
лоѣхъ зявѣдѣють, коли нашъ народъ ще въ глы-
бокомъ снѣ спочивавъ, и що Рвинны вже бѣ
тогда зчали околѣ оуправы рѣлѣ народномъ
мнѣ розманыхъ перепонъ поединчѣ прѣцѣвати.
Потѣмъ сказавъ, якъ сего рокѣ цѣлый народъ
достѣпикши своѣоѣхъ конститѣційныхъ деишнѣхъ
га до сильного житѣ народнаго, якъ многи
сѣктии мѣжѣ зъ чѣдною рѣвностію и зъ вели-
кимъ поспѣхомъ надѣ просѣщяномъ народѣ
прѣцѣють, и що людеѣ ко народности рѣкой
въ сердцахъ Рвинноѣ такъ вже розжарѣли, що
жадна сила людѣхъ вже нѣтъ выдѣрти не мо-
же. Сказавъ, що цѣлю Головною Рѣкою Рады

З О Р А Г А Л И Ц К А.

Число 26.

Рубле! познай себе;
Буде за тебе.

Львівъ, дня 16 Листопада 1848.

Письмо сіе часомъ выходитъ що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покровна за чашъ одъ 15 Мая до 15 Листопада с. р. ко Львовкѣ 1 Ренк. 15 кр. 6р; къ оурадахъ почтовкыхъ 1 Ренк. 45 кр. сребромъ.

Оголошенье прендмераты.

Съ 26. Числомъ кончитѣя покровна прендмераты на „Зорѣ Галицкѣ“; а съ днѣмъ 16 Листопада майавы са зачинати на настѣпуюцій покровкѣ и нти ажъ до 15 Мая 1849. Недогоднобѣ однакомъ зъ того выплывающа, що рокъ прендмераты съ рокомъ календаровымъ не иде роковымъ крескомъ; зныкала Редакцію тогъ погодити, и прендмератъ на сѣмъ Числѣ „Зори“, то є, за чашъ одъ 16 Листопада до остатного вѣдѣна (Децембра) сего рокѣ розписати, котра для одвернувшихъ „Зорѣ“ ко Львовкѣ въ самоій Редакціи 21 кр. сребр. — а для отримывушихъ черезъ почтѣ 28 кр. сребр. выносить. Разомъ розписѣ са прендмераты на „Зорѣ Галицкѣ“ на дальше покровѣ, то є: за чашъ одъ 1 вѣдѣна, до остатного Чиркѣ 1849 (янт. кал.), котрой прендмераты цѣнѣ по причинѣ, що на загальне життѣ „Зора“ одъ того часа на колышомъ и вѣдѣшомъ листѣ вѣдѣ выходити, и що зиваляше са тѣтка на зѣзѣдѣ оучиныхъ Рѣкыхъ „Рѣкѣ Товарыстко Господаркѣ“ до каждого Числа „Зори“ покваркшовѣ прилогѣ о Господарѣткѣ Галицкомъ прилѣжкати записано — для одвернувшихъ ко Львовкѣ къ Редакціи на 1 ренк. 40 кр. сребр. а для отримывушихъ на почтахъ на 2 ренк. 10 кр. сребр. поднести мѣнимо. —

Пронимо про тогъ Чистныхъ Прендмераторовъ „Зорѣ“ на почтахъ одвернувшихъ, тѣи цѣны прендмерацийнѣ разомъ 2 ренк. 58 кр. сребр. выносащѣи, ако на принадлежныхъ Оурадахъ почтовыхъ сложити, ако къ простѣ до „Редакціи Зори Галицкой“ съ означеньомъ имени и назкыки оюкы або Громады, мѣста повывѣ и почты, на котрой одвернати жилають, надѣлати; ко тепѣрь вже и тѣа настѣпныя догоднобѣ, що листы до Редакціи съ цѣновъ прендмерацийныхъ съ дописомъ на адресѣ: „Налижитостѣ прендмерацийна за Зорѣ Галицкѣ“ одъ оплаты почтпорти и рецензѣ сѣтъ оубѣльни.

Чистныхъ Прендмерантовъ, котри запокѣдженъ съ початкѣ цѣлорочнѣ цѣнѣ прендмерацийнѣ сложени, о доплатѣ заходащѣи рѣшты кринько пронимо. —

Наконецъ ознаймилемо, що повѣльшныя листѣ дозволитъ намъ політичны вѣсти частѣйше оумѣщати. —

А. Павлицкій, Выдаватель и Редакторъ.

Львовъ дня 4. Листопада.

Въ Вереѣ, дня 1. Листопада сидѣня зайшлѣтъ стала са причиною незвыклого розварѣна межѣ людомъ. На пѣлиномъ мѣстѣ повѣтала сварка межѣ двома мирскими а трома артиллеристами тѣтѣйшою залоги, при чѣмъ мирскій зъ гвардіи палишомъ зѣставъ зринный. Той припадокъ спровадивъ значное зѣтѣговнико, котре що разъ вѣльше розатрѣвалося; за помочекъ однакомъ и вѣполнымъ оуспѣшнѣмъ такъ койки мѣко и гвардіи народной оудилося оуспокоѣти розѣатрѣнный людъ; а черезъ зарѣченѣ, що цѣлый той выпадокъ вѣзъ зколоки возие са подѣстисѣ слѣдетко, зѣтѣговнико зачало са розходити.

Але влико къ годкѣ по тобѣмъ вытѣдѣни, такъ чѣти, дѣкѣ компаніи гвардіи на мѣстѣ передъ каирню артилеріи, и такъ са занѣ, акы попертѣ выдѣныя обѣвиненого артиллеристы, зачали ордѣжѣ навывати; тогъ повѣдѣло стрижѣ артиллеричнѣ дати знакъ для койки; тогѣ залоги вытѣдѣни и займили становища для сканкѣ (ялармѣ) назначени.

Іакъ са тогъ дѣлѣо, вытѣвѣлено на оулицахъ: акадейчонѣ, прикочныхъ ордѣаньскыхъ, краковскѣи и долгѣи каврикладѣ (затѣрѣсована оулицы зъ дощокъ, бочокъ; зѣрванѣо камѣна зъ крѣкѣ и проч.) и що разъ вѣльше са зѣлохѣдѣвано.

И тепѣрь ще оудило са вликти койкокой и мирскѣи разомъ съ начальникоми гвардіи оути-

повернути подобні безправні випадки, які дні зайшли, місто Львів зоб'являється станом облоги (Belagerungsstand.) Така капітуляція запланована зоб'являється за ходатайством підписаного ц. к. Боксбургського на дворного, а то за повернення Єго Превосходительства Губернатора, і підписана через обидві сторони.

Львів 2 листопада 1848.

Гаммерштайн, Ф. М. Л. Доводячий.

Кароль Четвертий, ц. к. Боксбургський надкоронний.

Зі сторони міста:

Михайло Гнобницький, Начальник виховання міського.

Іван Клодзеньський, Член виховання міського. Іван Міліковський, Член виховання міського.

Оуведомлення.

В капітуляції з дня 2. сього місяця постановлено в устатку 5. що в припадку неокершеного виконання кимсь капітуляції, або в припадку повернення безправного стану, який на дні виконанням об'являється, місто Львів вважатиметься оголошеним станом облоги.

Понеже минулої ночі і також ці дні перед полуднем стріляно на моє військо з боку і північ: то перебічниками і з того, що стан безправний не мислять перитати; тому оголошую теперішнім містом Львів і передмістям в стан облоги.

Тому жко слідує того розпоряджати:

- 1) Загальне роззброєння;
- 2) Закінчення (закінчення) всіх кляс (собраний) і права стоваришина і а тим самим зникнення Ради народної центральної (польської);
- 3) Крім німецької і польської газети львівської в протязі часу облоги жадна інша газета не вважатиметься;
- 4) Друк також о тільки має бути обмежений, що без мого призола жаден плакат не може бути друкований або приклеплений;
- 5) Має і через міський комітет розпочати перебір по всіх тих домах, в котрих той же перебір за потрібний почта; а то в намір виходити орда;
- 6) Всі згромадження по містах північних закарбовані і.
- 7) Для всіх в орда в рід д'ялительний опір ставляючих а через військо перетриманих цивільних осіб, жко і для тих, котри до розриву піддаються, ставити і оголошати в суд нагальний (штандарт).

Львів 3 листопада 1848.

Гаммерштайн.

Займлені В'єдні.

Маленько слідує з оурадового пера одержати слідує донесення о займленні В'єдні: Головна леж (квартира) Гецендорфа 1. Листопада.

Рід тепер повне, перекарбовати то, що і д'я; тому гадаю правдолюбцями приладжити д'якими описаними випадками вв'єдні займлені.

25. Жовтня, вв'єдні стани вуповномочений Полний Маршалок Князь В'єдні-Грец в Гецендорф під В'єдні. В сій часті пов'єдні дозв до люд В'єдні, щоб орда зложити і оддати на лад ц'єдні, або ожадати займлені силою орди.

До оголошення тон дозв р'єдні 24. годин; а 18. годин, т. є. до вв'єдні 26. Жовтня виконання сего наказу.

Хотай на той р'єдні не зжано, і і дня 26. Жовтня вв'єдні вуповномочений ц'єдні кр'єдні В'єдні крім вв'єдні до того причини на вв'єдні нападно, однакж Князь Маршалок - Польний і 27. д'я підти, не вв'єдні до вв'єдні житоких средств. Д'я-ти з міста вв'єдні вв'єдні, ж'єдні конц'єдні, р'єдні Князь, але на жадні не одпов'єдні.

Хотай вв'єдні над'єдні вв'єдні о величані і вв'єдні Оугорки на вв'єдні В'єдні, і Князь дозв вв'єдні отрати ч'єдні ского конки против них, однакж розпочато 28. Лист. котрим од'єдні конки, котрі вв'єдні на то вв'єдні призначені, аттак до міста. Князь намір с'єдні сего дня знати передмістя Льв'єдні і Леопольштадт, казати для того с'єдні вв'єдні прир'єдні до міста кр'єдні орди дозв, щоб вв'єдні окмандти.

Намірні оудили з вв'єдні так, що вв'єдні вв'єдні конки, по дозв'єдні вв'єдні прилен'єдні (рогатках), многіх затар'єдні (бар'єдні) і 1. підок, од'єдні і вв'єдні вв'єдні с'єдні перенате, крім вв'єдні охорони пов'єдні на водотоках перед вв'єдні с'єдні міста вв'єдні, о д'я д'я-ти од'єдні Леопольштадт опер'єдні і д'я Інвал'єдні, Менницю, (Заклад, вв'єдні вв'єдні гроши), Т'єдні, катарю Гаймаркт і п'єдні Князь Шварценберг знати.

Вв'єдні вв'єдні мирні оувад'єдні передмість конки жко оувад'єдні од'єдні вв'єдні вв'єдні люб'єдні і н'єдні попл'єдні оувад'єдні р'єдні.

Князь М. П. намір і, ж'єдні дозв'єдні, що значить перека оувад'єдні конки над'єдні вв'єдні вв'єдні охотників, отамити, і о піддані погад'єдні вв'єдні н'єдні.

З О Р А Г А Л И Ц К А.

Число 27.

Рвине! познай себе,
Будь зъ тебе.

Львовъ, дня 21 Листопада 1848.

Выходитъ шо тыждень разъ въ Второкъ. Цѣна за чась бѣ 16 Листопада до остатного Стѣдана с. р. для обавляющихъ къ Редакціи 21 кр. ср; черезъ оурады почтови 28 кр. ср; за настрѣпущіе покроче бѣ 1 бѣчна до остатного Черкца 1849. на велишомъ листѣ для обавляющихъ къ Редакціи 1 Рень. 40 ср; для отримившихъ черезъ оурады почтови 2 рень. 10 кр. срк. Въ числа бѣ 5 до 26 клѣчи можни отримати къ Редакціи за 45 кр ср; черезъ почтѣ за 1 р. срк.

О высланныкахъ Рады Руской Головнои до
Его Величества Цѣсаря и Царя.

Головки рѣки Рады высила при концѣ минувшого мѣсяца Жоктна Четныхъ Застѣпни-ковъ Предѣдателя: Крылошана Михаила Къ-земикого и Іоанна Борышкевича и-менемъ сконимъ и всего рѣкогалицкого народа до Его Величества Цѣсаря и Царя нашего Фердинанда до Голомѣца, де теперь Его Велич-ство зъ причины розрѣхъ къ Вѣдню переидж-ють. Они зѣхавши до Голомѣца, злѣчили зъ некоторыми нашими рѣскими сеймовыми деп-токаными; а такъ они мали погладханы оу Цѣ-саря и Царя, на которѣмъ выдрили именемъ народа галицкорѣкого въ теперѣшныхъ вѣри-кыхъ часахъ вѣрности нашѣ ко Его Величествъ Цѣсарю и Царю настрѣпакшими словами:

Ваше Величество!

Вѣсть о смѣтныхъ здарѣнахъ къ Столицѣ едла народокѣ рѣкомѣ тымъ болектнѣйша, чимъ болѣше Ваше Величество по такъ многихъ доко-дахъ щодротѣи и милости бѣ сконихъ народѣкъ только едлачности справедливо надѣатиса мо-гли.

Вѣрныи народъ рѣкій не мѣгъ той вѣсти и-наче прѣйинти, якъ такъ, абы заразы оухали-ти, щокы оюена кыкрана депѣтаціа Ваше Вели-чество о его нѣиширошѣи приданности ко кѣ-скѣтломѣ Домови Цѣсаркомѣ запекнѣти. Намъ ебѣло тогъ чѣтне погланництво порѣчене, о томъ споговѣ мысленѣа всего народа рѣкого Вашомѣ Величествѣ донести.

Ваше Величество! Коли Рвине до сконихъ Монархѣвъ гокоратъ, то бы имъ не такъ оу-гтѣми, якъ сердцемъ промоклати; ко наши От-цы не оучили насъ, наши чѣствѣа къ крѣсни сао-ки прибирати; але тымъ глѣбше закорѣнили въ насъ тѣю надѣ: любокъ любокѣю козакати, и законнымъ Монархѣмъ непорочнѣ вѣрности за-ховѣкати. Тѣю надѣ мы кѣ захоукиан, и ебѣ-

деимъ такжѣ въ едѣбности найвѣрнѣйше захо-уекати. За любокъ нашего Найлѣпшого Монар-ха, которой доковы къ даной намъ наймилос-тивѣйше конститѣціи (оутѣкѣ скоковы), въ даныхъ сѣланиновѣ оулекшенѣахъ, къ вырѣчѣной рѣвноправности нашей народности съ каждою инною Цѣсар-ства оумотрѣимъ, хочимъ истиннѣ и несклад-нѣ вѣзѣмнѣ любокъ оказѣвати, и при нашѣмъ козакленнѣмъ Монархѣ ажѣ до послѣдного ды-хана кѣрно, твердо и неизмѣнно прѣдѣвати. Де ебѣ Ваше Величество прѣдѣвати едѣтъ: кѣмъ ебѣ тѣа сама любокъ, вѣрности и приказанности Рвинеѣмъ оукащеннѣ оюекъ Вашого Величтва сопровождати. Рвине нѣчого болѣше не жѣла-ють, якъ той споговѣ ского мыслѣна дѣлами мочи оутвердити.

Де рѣчѣтъ Ваше Величество той выразъ на-шого вѣрного мыслѣна величѣйше прѣй-инти и такжѣ запекненѣ, шо Рвине въ твер-дой надѣѣ на справедливѣ слово Вашого Вели-чества толькѣ на пракой дорожѣ оукащеннѣа о прирѣчныхъ имъ скокѣдъ домагаѣи сѣ хочѣтъ.

Зъ Рады Головокѣ Рвине.

Львовъ 28. Жоктна 1848.

Его Величество рѣчили тоѣ депѣтаціи настрѣ-пакщѣ дѣти ѡповѣдѣ:

„Тѣшитѣ мѣ выразъ Мнѣ дажно знанѣи при-данности къ Моѣй оюекѣ, и такжѣ къ томъ „тажкомъ чѣскѣ зновѣ зприкажѣного оучитко-любногѣ споговѣ мыслѣна рѣкого народа „слышати.“

„Въ ядрѣкѣ снахѣдашиса жѣланѣа возмѣ „бѣкъ до сердца, и прикажѣ Моимъ Минѣстер-ствѣмъ тѣмъ корзои и колѣкъ можѣ жѣланѣамъ „ѡповѣдѣни кыполненѣ.“ (*)

(*) Жѣланѣа до того ядрѣкѣ ебѣли оюекѣ спѣ-гани для добра нашего народа, и Его Вели-чествѣ подѣни, о которѣхъ познѣйше кѣдо-мѣтъ дѣтѣа.

ронивъ повѣтъ въ Парижъ и въ троухъ Департаментухъ около Парижа; покѣтали вѣли въ Познанскѣмъ и въ Краковѣ; а въ Вѣдню при розрѣхъ, кто вѣрховодивъ, якъ не Полаки? Чѣке писмо: „Народни Нокины“ къ Числѣ 163. такъ мовить: „На Сеймѣ Вѣднѣмъ бѣ въ. „Жокна грають Полаки найзнаменитѣш ролю. „Полска шлахта бѣ розворъ Польци не милить на нѣчо, якъ лише на реколюцію; реколюція, оутавична реколюція, естѣ житкѣмъ тыхъ „Звычайне мало, ако нѣчо не працюнхъ шлахтичѣвъ; а де естѣ реколюція, то тамъ е Полакъ; а де е Полакъ, то тамъ кже е реколюція. Якъ лише настала реколюція въ Вѣдню, „заразъ вѣло то Полакѣмъ на рѣхъ; небаючи „на цѣлѣ реколюції, хопилиа заразъ до ляр-„хичного дѣла. Полакъ не навидить Австрію зъ „цѣлон дѣши; а помѣта такъ мѣ солодка, що „ла до неи бере, навѣтъ хотѣмы на свою най-„гѣршѣ шкодѣ.“ —

Але до рѣчи. Черезъ нѣчь зъ першого на дрѣгого Листопада позатарасовкалиа повстанцѣ въ мѣстѣ и по оулицѣхъ, вказши совѣ до того причинѣ зо скарнѣ и войки мѣже конскокѣмъ и гвардіомъ. Бо и то треба знати, що Полаки черезъ оутавичне драженнѣ войска, черезъ пошидерковѣаннѣ, черезъ оуближѣваннѣ дикааи бѣлише якъ разъ покѣдъ до неприязни мѣже Гвардіовъ и войкомъ. Войско, акы не кыкроити противъ карности, мѣгло кже знѣтити, хоть чѣло свою силѣ, що сконхъ противникѣмъ моглоа кждѣ хвилѣ знищити. Якъ настала конститүція, бѣ того чѣа тоѣ розареннѣ чинѣ разъ кырызничше са оказѣвало. Вѣк са тѣшили вѣлоностѣвъ; лише войско мѣгло кждѣ хвилѣ бѣти приго-токанѣмъ, во кже грожено повстаннѣмъ, нападомъ на зброюкню, такъ що войсковѣ годѣ кже вѣло на дѣлѣ кытримати. Гвардіа кыдѣла, що са роблять затарасована; а хотѣ мала скатый ооказокъ, томѣ запѣгати и людѣ до розходженѣ са наклипати, однакѣжъ стоаа нерѣхома; знакъ, що ей на оутриманню спокою не зѣлежало. Зрѣни вѣли въ зѣонѣ на кѣжи ритѣши и китедрѣ латиньской на гвалтъ. Также онъ говорѣли: „терѣзъ алко нѣгды“ (теперь ако ныколи) т. е. покѣтѣвати. Вѣли роздмѣнѣши Полаки заклинали вѣйныхъ вѣрителѣвъ не розпочинати вѣю. Также клясть свѣцки и войкова напередъ по довромѣ напѣминали до спокою. Но кже надрѣмо. Ще и заѣрали бѣри цѣсарѣки, такъ н. п. на циркѣлѣ. Зѣмѣтъ покѣртати до спокою, зѣмѣтъ затарасована мѣгѣти и оулицѣ поро-зкѣдѣти; вѣрителѣ покѣстикалиа на затарасованахъ черкони хѣрѣгкы на знѣнѣ кѣрѣгого вѣю, и они зачали зъ бѣонѣ на войско стрѣлати; а вѣольша чѣстѣ повстанцѣвъ оутавилиа по домахъ, акы зъ бѣонѣ на войско вѣлаи сынѣти, камѣна кѣдѣти и окрополиа лѣти; де не-

де навѣтъ подѣ карѣю смѣрти грожено, акы окропѣ лѣти на поготовѣю.

Войско пѣзналоа на тѣй заѣдѣцѣ; а понѣже оупали стрѣли, вѣзалоа до дѣла, акы прикѣрнѣти спѣкой и вѣзпечѣнѣтѣко, акы покѣтанѣе прѣтидѣити; а то около дѣлатѣи годѣны зъ рѣна второго Листопада вѣли зъ армѣатъ (вѣлаи шѣсть и двѣнацѣть вѣднѣмъ, карѣчѣми, гранѣчѣми) и зъ рѣчного ордѣжа и пѣкали ракѣты въ затарасована и въ тѣи мѣ-ща, де повстанѣе са корѣнило. Тогда повстанѣ-ци зачалиа розѣбѣгати и хѣвати по заѣдѣ-кахъ. Зъ оѣохъ сторонѣ вѣли оуѣити и покѣ-лѣчѣни, однакѣжъ зо сторонѣ войсковѣи далѣ-ко мѣнше, якъ зо сторонѣ свѣцѣкѣхъ. Зо сто-роны войска оупало 2. а ранѣно 13; зо сторонѣ прѣтѣикѣи до шпитѣлю заѣвѣзѣно 33. оуѣнтѣхъ а 73. ранѣныхъ. На кѣждѣй выпѣдокъ зо сто-роны свѣцѣкѣи далѣко мѣдѣтъ бѣти вѣольше зѣвѣ-тыхъ и ранѣныхъ, понѣже ихъ по домахъ оукри-то. Дѣже кѣлике цѣнтѣе, що войско тѣи затарасована, якъ са повстанцѣ спѣдѣкали, шѣдѣр-моа не вѣрѣло; зо сторонѣ войска вѣловѣи далѣ-ко вѣольше оупало черезъ стрѣли зъ бѣонѣ, че-резъ камѣна и прочъ; але цѣовѣи са вѣло стѣло, еѣлыа розѣшѣи войско вѣло кѣало въ тѣи до-мы? Кѣовѣи вѣдѣ въ стѣнѣ ихъ тогда кытрѣ-мати? когѣто вѣловѣи оупало невинныхъ? якъ-нихъ и такъ черезъ неосторожнѣсть, що дома не сѣдѣли, и черезъ пѣдѣ цѣкакѣбѣтѣ доѣти зѣгнѣло. — Рѣтѣшъ са вѣжѣю, старѣй Тѣатрѣ са нормѣальными школами, академіа, тѣхники и декѣтри привѣчили дома згорѣли. Дѣже доѣре, що вѣтрѣ не вѣло; вѣовѣи вѣло цѣлѣ мѣгѣто згорѣло. Зо сторонѣ ново оѣранѣго вѣдѣлѣ мѣй-ского (котрый кже тѣперь оуѣдѣно, во оуѣмѣвъ оуѣниаи пѣдпѣлякѣти, якъ на примѣрѣ Ядрѣ-говѣ до вѣдѣнчикѣвъ похѣлаючи повстанѣе вѣ-дѣнѣкѣе) нѣкто са не показѣвъ, акы гѣшѣнѣмъ кѣрѣвати; томѣ вѣдѣнѣки черезъ в. дѣнѣ горѣли. Гѣкѣ армѣатъ и рѣчного ордѣжа, также огонѣ дѣли знѣти сѣлааиаи по поѣсторонныхъ сѣлахъ о тѣмъ що зѣишло, и они хотѣ некакиаи, спѣшили войкѣ на помѣчѣ за спѣкой въ краю! Но войсковѣ сами стрѣмѣли ихъ; во самѣ вой-ско около перѣио годѣны по полѣдню того дѣа прикѣрнѣло спѣкой.

Зѣакалиа, що оуже оудѣржѣтѣа лѣдѣ; но ще по-томѣ того сѣаого и въ настѣпающѣи дѣи стрѣ-лаио зъ бѣонѣ на войско, а тоѣ спѣкодѣвало оголѣити и поѣтѣвити лѣвѣвъ въ стѣнѣ оѣ-лаженѣ, и вѣзѣтиа войсковѣи вѣлѣти крѣпѣко до того, акы прикѣрнѣти спѣкой и вѣзпечѣнѣ-тѣко. Дѣа того розѣвѣроа гвардіѣ, котра скла-дѣючи са зъ вѣрѣкѣхъ перѣвѣтѣкѣвъ, а оѣравѣши совѣкѣ на старѣшинѣ людѣи, котри при повѣстанѣю пѣлькѣмъ въ рѣкѣ 1831. вѣюжѣли, и лише са тѣмъ вѣличили, цѣлѣи Гвардіи, то е оутриманню

спокою и порядку не обіпекдали и томъ на ибпшій конецъ не засиджала; томъ ми са гвардіа на око оустроїти такъ, якъ бѣти повинно; каждый вызванный одати орджіе, хотѣли и виліе, котре са потомъ зкери; тін котри до Львока позаходили, ибѣлиа розходити, а загранични, за границу. Піртрѣили дома, и показалоа вѣликіе приготокленіе до повстаня. Орлики польски, котри нѣдѣть ознакомъ нашого краю, заказани.

При томъ зайшла кончиноста вѣкъ Соверніа и Рады, именно польскѣ Радѣ народоу и вѣкъ письма, кромѣ оурадоу, зборонити, абы тымъ борши неладъ оуиднѣти.

Той кончиности поддалиа также Рѣинны, хотя не прокинули, и овшѣмъ ки до спокою и на нарядѣхъ сконхъ и къ „Зорѣ Галицкой“ на-поминали, и вѣликіе нищастіе одъ свои отчины одвернѣти рѣвно старалиа. Рѣинны поддалиа той кончиности, яко готови на ки, що для добра краю естѣ потребе.

Но коли зачалоа оутихомирѣвати, то Рѣинны належитымъ спогобомъ зачалиа оу виліи войскоу, котра окнала зарадѣ Львока, о тоі старати, абы писмо Рѣике выходило, котремы народъ нашъ рѣикій о вѣмъ, що зайшло и заходитъ, оіѣщало. Насампередъ позволили мѣсто „Зори“, писмо подъ надписомъ „Рѣикого Львокаго вѣстника“ (газеты) и такъ, абы оно по рѣикіи толковало тоі, що въ оурадоу польскон и нѣмѣцкой Львокагоу газетѣ приходитъ. Ялежъ Рѣинны зачали потѣмъ старатіа и представити, абы стримани застѣданіа и наряды Головноу нашой Рѣикой Рады моглиа одверѣвати, и абы писмо рѣикѣ „Зора Галицка“ подякномъ моглоа выдѣвати. На тоі прійшло одъ Командирѣющого Снѣрала въ Галиціи подъ днѣмъ 13 Листопада с. р. Ч. 147. призовленіе за потрібными осторожностями.

Оже тоі оіаіненіе дана народоу галицкорѣикомъ и поменшиа Радѣмъ рѣикимъ, абы такъ рѣкѣ выроздѣли, „Зору“ собѣ на дальшіе покороче заклипали и читали, и абы о вѣмъ для добра рѣикого народа радили, вниеніа свои до Рады Рѣикой Головноу надѣли заклиали; а Головна Рѣика Рада не оустани дѣлати якъ попередъ, такъ и тепѣрь, для добра отечества и народа, то своими порадами, то своими представителіа, то своими прошеніа до вышогоу правителствѣ. Іакъ перше, такъ и тепѣрь не хоче Рада Рѣика Головна ничіи кривды и напѣти, и молитъ вѣкъ, добри люди! За дороги правды и права нѣколи не збачати, никомъ напѣти и кривды не чинити, спокоіи и ладъ, випеченіеко оіобѣ и мѣсткѣ къ краю нашомъ на свою славу по вѣмъ свѣтѣ захищати, до нѣчого злого не даватіа намоукити и подѣржити, и за Цѣсара и Царѣ

твердо стоати. При томъ доноимъ камъ, що наши рѣики полки, цы то въ Италиі, цы въ Вѣдню, цы тѣ ко Львокѣ съ дрѣгими полками, яко вѣрни сыны рѣики за монархію австрійскоу, за Цѣсара и Царѣ, и за свободу и спокоіемъ крѣпко тримаятъ! Вже вѣдѣя повертае ладъ и спокоіи; но на Оуграха ещѣ зявѣрнѣа, але и тамъ едѣ имъ конецъ! Повстаніе ко Львокѣ бѣло, если не къ сказкѣ, то къ томъ самоу чѣмъ съ повстаніа на иныхъ мѣстахъ, де вѣдѣя революціонѣкты польски до зявѣрнѣа причиняютіа, мислячи, що, хотѣи безъ силы и безъ подпоры зо стороны, не можио рѣикого, але на вѣтѣ мѣздрѣкого народа, ки противъ колѣ народа, за помочю тыхъ, котрымъ розрѣхи роукити помагаятъ, Польша въ давныхъ границахъ привѣрнѣа зѣстанѣ, хотѣи ихъ вже и дрѣги народы, якъ на примѣръ Чѣхи, въ сконхъ писмахъ подѣбѣтъ, що Польша, такъ якъ бѣла, въ давныхъ границахъ, свѣтѣткати не бѣде, свѣтѣткати не може. И щѣбы то са бѣло на нашѣй земли и съ нами Рѣиннами тепѣрь дѣлало, если бы партіа польска революційна бѣла вѣзала вѣрхъ?! Тажѣ они захватилиа собѣ прако гвардіи народноу, противъ вѣмѣ прако оучинили войско свое польскѣ; они хотѣли захватити вѣкъ оурады; они наміъ перечили и на наши, моуѣ нашѣ, и годѣ вже бѣло Рѣинновѣ яко такоу на свѣтѣ жити, хѣба бы са спольникъ; коли якій Рѣиннъ за своимъ одозвѣкомъ, то зарадѣ такоу грозили на вѣтѣ шинициу, оіоблико же скащенниками рѣикимъ! Вже одного рѣикого Рѣинна Джерокича гвардіа польска, Богъ знае за що, и акимъ пракомъ, хѣба за тоі, що за Цѣсарѣмъ и Рѣиннами обѣтѣкѣвъ, заплала, до Львока прѣтѣкала, неприянимъ сѣдомъ сѣдила, и хотѣла зъ краю выгнати. И показѣвалиа вже пожари, котрымъ Рѣиннимъ, якъ на примѣръ скащенниковѣ въ Бѣберцѣ, грожено. И щѣ розирѣдѣвала таа партіа Полакѣвъ на Рѣинновѣ тою ложію, якоу дѣховникѣтво рѣикѣ съ народомъ рѣикимъ крѣвдило прака нхъ народни (а они Рѣинновѣ крѣвдили!); якоу Рѣинны закликали Полакѣвъ нападѣти, котри са по правноу гвардіи и кѣзпеченіеко домагали, абы такъ нѣкѣмъ дати собѣ спракѣдливый покѣдъ на Рѣинновѣ са кнѣти и такѣ гвардію рѣикомъ, роздѣлиа са зъ Полакѣвъ, оуткорити, котраки могла зъ сила до сила по краю са перѣходѣвати, а такъ перѣдъ свѣтомъ за некиныхъ, помѣщеніхъ до своей обороны оуходити! Но ложъ солгала сама собѣ; ложъ не довѣла ихъ до нѣчого доброго, а привѣла на нещастіе, котре на себѣ сами выкликали! Дѣкъ бы Богъ, жебыа опамѣтали, и абы настали добри и спокоіны часы!

З О Р А Г Я Л И Ц К А.

Число 28.

РѢСНИ! ПОЗНАЙ СЕБѢ,
БѢДѢ ЗЪ ТѢБѢ.

Львовѣ, дня 28 Листопада 1848.

Выходитъ що тыждень разъ ко Второкѣ. Цѣна за чась бѣ 16 Листопада до остатного
Стѣна с. р. для бѣряющихъ въ Редакціи 21 кр. ср; черезъ оурады почтоки 28 кр. ср.
за настрѣдующе покромѣ бѣ 1 Стѣна до остатного Червця 1849. на большомъ листѣ для бѣ-
ряющихъ въ Редакціи 1 Рень. 40 ср; для отримлющихъ черезъ оурады почтоки 2 рень. 10 кр. ср;
Всѣ числа бѣ 5 до 26 кѣдне можна отримати въ Редакціи за 15 кр. ср; черезъ почтѣ за 1 р. ср.

МИРЪ ВАМЪ БРАТА РѢСНИНЫ, МѢЩАНЫ
И СЕЛѢНЫ!

Прѣшло на рѣки преосвященнаго Епископа
Григоріа, Предѣдателя Рады Рѣкон Головнаго,
писаніе Пана Губернатора Зальского зъ дня 16
Листопада 1848 до Чис. 14639, котрымъ пи-
саніемъ Панъ Губернаторъ оскѣдѣе, що емѣ
Министеріальнымъ изданіемъ подъ днемъ 4 Ли-
стопада оуказано, Радѣ Рѣкон Головнаго ко
Львовѣ, котра при такъ многихъ покладахъ
дала доводы своей вѣрности приказанности до
австрійскаго цѣсарскаго дома, оскѣлико запро-
сити, абы она черезъ греческо-католическихъ
скащенникѣвъ дѣлала для оутримана спокою
и порядка межи рѣскими громадами. Въ томъ
писаніи Пана Губернатора стоитъ, що радѣ
краескій займатися вѣдѣ съ одной стороны
притѣвленіемъ революційныхъ, цѣсарскоро-
левскій радѣ въ той провинціи на небезпеч-
ство выставляющихъ замахѣвъ, а зъ дрѣгн
стороны скѣтченіемъ предохраненіемъ, що вы-
са народъ сельскій не торгнѣвъ на вѣрности
мѣстной шляхты, и цѣбы са не повторили
мирзостни выпадки зъ рокѣ 1846. До того
стоюкни накази дани сѣтъ циркуляри, и ко-
либы цѣбы такого заходило, то Панъ Губерна-
торъ вѣдѣ на оускѣтченіе ихъ кѣсильно настя-
кати. Наконецъ проситъ Преосвященный Епи-
скопъ, абы Головна Рѣкон Радѣ о томъ изданіи
Пана Предѣдателя Министеріального закѣ-
домити, и на Радѣ въ помандѣшомъ кѣрѣнкѣ
вплывати. Писаніе сѣ Пана Губернатора бѣдѣ-
никъ Преосвященный Епископъ подъ днемъ 17
Листопада с. р. Головна Рѣкон Радѣ съ тымъ
сильнымъ возваніемъ, оуказане оусилованіе вы-
сокаго Правительства проникающею бѣозвою
наисильнѣйше подпирати. —

Головна Рѣкон Радѣ ко Львовѣ, мѣкъ заше-
вѣла, такъ и теперѣ етъ, и все вѣдѣ за покой-

ностію въ краю, и за безпечностью оскѣ и
мѣстѣ. Такъ, а не иначе!

Также народъ рѣскій не нардѣвъ спокою, и
най не нардѣвъ! хотѣ бы не знати го мѣкъ вѣдрите-
ли до того наивѣдали, котрымъ са на розва-
линахъ Австрій, и на зломяну вѣрности Цѣса-
рю и Царю Фердинандѣ дѣкнон Польши въ
старыхъ границахъ забѣгае. „Бѣлтый спокою“
каже наша глѣбоководина приповѣдка, „гарызѣ
съ тобою!“

Залѣдо докаже котрый шляхтичъ, що се-
нанинъ нашъ оучиникъ мѣдъ крѣвѣдѣ на его мѣ-
стности; а Головна Рѣкон Радѣ каже смѣло
передъ цѣлымъ скѣтомъ на славѣ рѣскаго на-
рода: що онъ колѣкъ крѣвѣдѣ терпѣ-
ти, мѣкъ крѣвѣдѣ чинити, що онъ правно
крѣвды своей доходитъ, хотѣ право его не до-
ходило, хотѣ са лѣдо не вѣдѣ наши сѣланы
много много лѣтъ вѣзкѣтченно приѣвѣдали; и но
въ скѣтскѣ того задѣрланиа дѣкъ кѣдѣ поедин-
чи выпадки не правно бѣпорѣ и кары го-
днѣи зѣмѣти. Болѣта, цѣбы тѣтка не стало-
са тоѣ, що межи Мыздрами рокѣ 1846; одна-
кожъ Рѣснини рокѣ 1846. не зѣрочили рѣскѣ ско-
ихъ въ нѣчей крови, и ошѣмъ Рѣснини къ погра-
ничныхъ сѣлахъ зъ Мыздрами Саноцкаго и Па-
вельскаго окрѣга ставали въ оворонѣ польскихъ
панѣвъ напротивъ нападѣкъ ихъ соплеменникѣвъ.
Сильный доводъ, мѣкъ глѣбоко въ сѣрдцѣхъ рѣ-
скихъ сѣтъ вкорѣнени заѣады христіанскѣи лю-
ви!!!

Не дайте са, люди добри! анѣ великими
крѣвѣдами своими, анѣ великою нѣждѣю своею,
анѣ великимъ жалкомъ своимъ, анѣ цѣрымъ,
анѣ хитроподѣтѣннымъ пожалобаніемъ дрѣгнихъ
на мѣкъ бѣзъ прѣкъ наѣкѣти, котрѣ бы вѣмъ на
зѣе кѣйшло и каѣкъ карѣми обѣложило. Бо ко-
либѣте досѣ крѣвѣдѣ своихъ на дорожѣ права до-
ходили, а прѣцѣ вѣдѣи зломысли люди, котри

касъ за ёбнтоуникѡвъ окричали и касъ яко го-
тоукухъ до рѣзи и розвоевъ поѡдаждють; то
щобы тогда справедаливо казали, еликемы-
те са якои неправдоути и гвалтѡ допѡстили?

Голокна Рѣска Рада надѣеа, що Рѣсины якъ
дои, такъ и надалъ зъ дороги права не зео-
чатъ и рѣсикомъ имени ганьбы не оучинатъ, але
постѡпками своими передъ цѣлымъ свѣтомъ
мно окаждть, же противники неслѣшне ихъ по-
ѡдаждють. Пракда выиде на верхъ; а ложъ хи-
тра окрыеа сромотомъ!!! Бѡльшемо крыкды
перетерпѣли; едѣте тепѣрь терпелики, а то
тыми бѡльше, коли нами тепѣрь надѣа лѣп-
шой долѣ завитали. Контитѡцїа, котра не-
завякомъ вже прїиде до скѡткѡ, завезпечить
ваши права и не дозволить вамъ вже крыкды
чинити.

На дорожѣ права, и де право и пракдѡ мае-
те, не бѡйтиа и не страхѣтиа, люди добри!
за совою смѣлимиъ слокомъ обѣтавати и о себе
ревно дѣати, абы са выдѡвѡти зъ нѡжды.
Иначе ебливиѣте скони влаными корогами;
а якъ дрѡгомѡ, такъ и соеѣ не тра еѡти коро-
гомъ, але тра люенти ближнаго своѡго такъ,
якъ самого себе.

Борони касъ Боже ѡдъ ложы, напасты, крык-
ды чїей. и ѡдъ якои зкроднѣ!

Покадѣтеа дѡхомъ вѣрности незлоуианон
Цѣсарю и Царю Фердинандѡ, дѡхомъ спо-
кою: ненарѡшайте безпеченства оѡбѣ и ма-
еткѡ; не зеочайте зъ дороги права при обѣта-
каню за совою и при оборонѣ своѡй и пами-
тайте на слова Спасителя: „претерпѣвый до
кѡнця, той спясеа еѡдѣть!“

Въ тѡмъ дѡгѣ кзыкае Голокна Рѣска Рада кѣ
помиши Рады и каждоу доброго Рѣсина ревно
и сильно оукрѣплати народъ рѣсикѡй.

Зъ Рады Рѣскон Голокнон.

Львоѡкъ дна 17 Листопада 1848.

Засѣданїе 53. Головнои Рускои Рады
во Львовѣ.

Засѣданїе тѡе дна 17. Листопада сѡго ро-
кѡ естъ дла насъ дѡже паматне, ко ѡдѣдикѡ
го самъ Всечестнѣйшїй Предѣдатель Голокнон
Рѣскон Рады, Ёго Преосвященствѡ Епископъ
Григорїй Іахимовичъ, приѡбѡвши зъ вѣда-
на, абы оуйти тамошнымъ розрѡхамъ (ѡ они,
якъ вили вже сказано, сѡтъ депѡтоканымиъ сѡй-
моуимы), и абы постѡкитиса Епископомъ Пе-
ремыскимъ (що и настѡпило). По прочита-
ню призоуена Енерала комендѡрѡущоу, що
са мѡгѡтъ засѣданїа Рады Рѣскон Голокнон
оѡдѡвати (заворонени попередъ станомъ оѡла-
женїа зъ причины зайшого тѡтка розрѡхѡ) вы-
тали Рада Преосвященноу Предѣдателя Епи-
скопа Григорїа яко „Надѣю Рѣскаго На-
рода“, котрымъ такъ мало мае цырихъ Застѡп-

никѣвъ своѡй невинности и правды, слокомъ чест-
ного члена скащенника Лозиньскоу, дѡдѡуи
Емѡ за Ёго сердечни и щирѡ тѡбѡ дла добра
рѣскаго народа, предѡдѡуи Емѡ такѡ самѡ
дѣятельности Рады Голокнон кѣ Ёго невинно-
сти, и проѡщи Ёго по желанїю и Голокнон и
помишнїхъ Радъ и выго народа Рѣскаго и на-
далъ позѡбѡтати Предѣдателямиъ Голокнон Рѣскон
Рады, хотъ са перенѡе на Епископїю Перемыскѡу.
Вѣѣ ождали слова зъ оутѣ возлюбленноу и
высокопочтенноу Партыра аѡо на радѡбѣ, аѡо
на смѡтокѡ. И на радѡбѣ оѡѡдѡчили Преосвя-
щенныи Епископъ, що кзыаши соеѣ глѡбоко до
серѡца великѡ нѡждѡ и пожаданѡе щастѣе рѣскаго
народа, николи не перѡстанѡтъ дла его добра
ревно тѡдѡитиса и Предѣдателямиъ Го-
локнон Рѣскон Рады еѡти, пониже кѡлько
тамы миль не положѡтъ емѡ перѡшкѡды аѡы дѣ-
лѡти тамъ, де са дла добра рѣскаго народа дѣ-
лае! Рѣсикѡй народъ кѣ Галицїи, сказали далѣ,
якъмы кѣ ранахъ зъ давнїхъ дакинѣхъ взноикѣхъ
очи свои о помѡчѣ скыжше. Велика недола его
перѡвыкаеа кѣ жалѡсныхъ его пѣнахъ, якъ-
бы тажкими стогнанїами; а коли наѡѣтъ за-
ходитъ причина радѡстнїхъ пѣней, то такїиъ
рѣсикѡй народъ кѣ нихъ тѡжитъ, якъмы хотѣкъ
сѣ радѡуишнїа радѡватиса, щобы выѡлѡсти
не пѡвѡати, коли тыми часомъ жала, тѡга
и смѡтокѡ тыми бѡльше роздѡрае сердце его.
И кто бы мѡвъ таке кѡмѣнне сердце, кѡтрекы
не оуѡмѡлоа за такѣ добрымъ, але такѣ неѡчи-
сливымъ народомъ рѣсикѡй? Кѡобы мѡгѡ такѣ
еѡти немѡловерднїмъ, абы емѡ не допомѡчи вы-
дѡвѡтиса зъ его недола, кѡтрѡ мѡне и тепле
сонце оутѡакы контитѡцїиной ѡдѡлѡти такѣ
дѡже спрїае? Потѡмѡ зкѡрѡбли Преосвященныи Е-
пископъ оуѡаѡ Рады на настѡпающѡ, кѣ тепѣрь-
шнѡе состоанїе нашоу рѣскаго народа глѡбоко
сагающѡ слова Іаїи Пророка: „Дѡхъ Госпо-
дѡнъ на мѡнѣ, благоѡѡетѡити ницимиъ — ницѣ-
лѡти сокѡрѡшеннїа сердцемиъ — проповѣдати
плѣнникѡмъ ѡтѡѡщнїе — слѣпнїмъ прозрѣнїе,
нареѡи лѣѡто Господне прїѡтно и день воздѡа-
нїа — оутѣшитѡ вѣа плаѡдѡща — дѡти пла-
чѡщнїмъ сїѡна слаѡвѡ кѡмѣѡ пѡпѡла — оукраше-
нїе слакы кѡмѣѡ дѡхѡ оуѡннїа (лѣннїкѡтѡка, не-
дѡкальѡтѡка) и нареѡѡтѡа родѡве пракды — наѡла-
женїе Господне кѣ слаѡвѡ — и сознѡждѡтѡа пѡ-
ѡтннїа вѣчнїа — запѡѡтѣвѡша прежде возѡки-
гнѡтъ — и ѡѡѡѡлатѡа грады пѡѡтѡа — кѣ
скащеннїцы Господни нареѡетѡа — слѡжитѡлѡе
Бога вашѡго рѡчетѡа кѡмѣ — аѡѣ зѡмѡлю
сѡю вѡторицею наѡлѣдѡатъ — и вѡелѡе
кѣчнѡе надѣ глаѡю ихъ — азъ ѡо емѡ Гос-
подѡ люѡбай пракдѡ и ненаѡидаѡй граѡле-
нїа ѡтѣ неправды — и познаѡтѡа кѣ пѡзы-
цѣхъ сѣѡа ихъ — вѡакѣ вѡидаѡи пѡзнаѡтѡа мѡ,
яко сїи сѡтъ сѣѡа благоѡловѡннѡе ѡтѣ Бога и

радогтію козриадуться о Господѣ — и яко земаа ристащаа цѣтѣ свой — и яко вѣртоградъ (города) сѣмени скоа прозвѣститъ, тако козриститъ Господь Господь праадъ и вѣсилѣ предъ кѣкми тзыки (народами) “ Слово свое закончили Преокащенныи Епископъ и Предѣдатель Рады козканьей, просити Бога, аки прогнакъ тѣмъ нѣжды народа рѣкого киемогѣчилиъ слокомъ своимъ: „Да бѣдетъ сѣтѣ!“

За снмъ слокомъ Радя и притоини заипѣкали громоглаино Преокащенномъ Епископъ Григорію; „Многд а лѣтѣ“

Далѣ одѣдѣчно Радѣ, що выерни имнемъ Рады и народа рѣкого дна 27 Жоктна на депѣтацію до Цѣсара и Цара Кривошанъ Михаилъ Кѣзкемкѣи и Іоанъ Борысѣккѣичъ застѣпники Предѣдателя заразъ потомъ до Голомѣца передъ лице Цѣсара и Цара въ спривахъ нашихъ народныхъ выѣхали, и читалиа адресы нхъ, котри слѣчикшиса съ декотрыми нашими рѣкиими сѣимокыми депѣтокаными на поглядѣню Его Величествѣ о незлоиной вѣрности рѣкого народа и о его нѣждахъ и потребахъ предложили.

Пріймалася депѣтація мѣщанъ львовкѣихъ, хотѣшихъ оуткорити гвардію съ признаками рѣкокраекыми.

Также са читало и подписывало прошенне мѣщанъ града Лькова, аки наѣнѣкшійся емъ выдѣлъ мѣщанскій непотѣдающій его заѣтрѣніа оуѣнѣти.

Читалося писанне презѣдіалне взывающе Радѣ дѣлати дла спокою и вѣспиченства къ краю; оураджено дати до народа рѣкого ѡдозѣв. *)

Читалиа писанѣ Рады Коломыйской о томъ, якъ тѣмъ запотѣгають заказанюа гвардіи правдиконародно по правѣ; якъ тѣмъ противники голоили, що вже Цѣсара выгнанныи, и що тѣмъ священники рѣки бѣдѣтъ мѣгѣли за ними змѣкати, и якъ тѣмъ на карты мѣлѣднковы зѣ доміній до шлюѣв народа жалѣса, же го за выданне нхъ зѣрають.

Оураджено поілати до коминдѣрѣющого депѣтацію подакѣвати емъ за призвоинне дальшихъ заѣданій Рады.

Также оураджено домагагиса, аки оулицѣ и площади мѣста Лькова мали рѣки надписы, щобы наши рѣки люди моглиа во Льковѣ знайти.

Двоговоръ.

Павло шай Сень.

П. Бѣдѣи Сень со много хѣтѣ!

С. Таеъ моа са розкаллиа.

П. Іакже, не помѣгѣвыа братѣ?

С. Коли минѣ скоа мѣла.

*) ідозѣа тѣа оумѣщѣна на передѣ.

П. Бѣдѣио вразъ, якъ братѣ съ братомъ!

Бѣдѣиъ собѣ къ кѣпѣ жити.

С. Не вѣде Сень Павелъ скатомъ;

Бо не радѣ, вы коморити.

Тѣи чѣдно ми тото дѣже,

Іакъ емъ прійшолъ до той чѣти,

Що ма братомъ зѣшъ; а нѣже,

Кобы къ томъ не бѣло лѣти.

П. Слѣхѣи Сень! ты нѣкѣи;

Іа довго са ѣчѣ розѣмъ;

Не мѣеъ, лишь дѣти ѣ вѣкѣи,

Іа маю ще мѣкѣи сѣмъ.

Вороги насъ овохъ зѣѣли,

Зѣерали насъ ныкѣ, лѣкѣи;

Вѣе добро наше поѣѣли

Мы нѣмъ дѣвѣмо са къ рѣкѣи.

Іа по свѣтѣ са тѣкаю,

Тѣ мѣдрыхъ са людей радѣ!

Добрыхъ адвокатѣвъ маю;

Съ корогамѣи вѣе са вѣдѣжъ,

Плѣчъ много, гдѣ я зѣно,

Сѣды за мѣновъ потагають,

Выгранъ вже отъ! такъ маю,

Вороги то сами зѣнають.

Но ты Сень сидишь тихо;

Іакъ то къ свѣтѣ ѣде не зѣеъ,

Гадаешь си, що тѣко лихо

На добро си самъ заѣлаешь?

Такомъ, якъ ты, некоже,

Кѣда за грѣшъ танцѣвати....

Простота тѣе не поможе;

Трека грѣшъ и розѣмъ мати.

С. Хотѣ нѣкѣи, можѣ знати,

Бли своей градики немаю,

Гдѣ вѣдѣ доѣмъ вѣдокати;

Хѣка козѣмъ чѣжѣ стѣю?

Томъ то, що Павелъ вѣнынъ....

Сѣлѣтъ са къ монѣмъ городѣ;

Іа ко и такъ покрѣдѣженный,

Одѣтѣпити своего годѣ.

П. Якожѣ то моа родина

Нѣзѣ давѣи тѣе нѣидѣла?

С. Бѣ, мѣже ѡдѣдѣиъ сыни

Тон, що зѣ вѣкъ хѣѣтъ тѣтѣ ѣли?

П. Чи не кажѣ, щобымо къ згодѣ,

Іакъ братѣ съ братомъ, къ кѣпѣ жили,

На спѣльнымъ озѣде городѣ

За рѣштѣ прѣвъ доходили?

С. Доходи си, гдѣ що тѣкого,

Іа съ тоговъ са най розѣкажѣ;

Маю прѣко оѣ до сѣого,

Іакѣ? ѡдки? то ти скажѣ:

Мои прѣдки прѣвъ вѣѣками

На сѣхъ заѣѣли лѣвадѣхъ;

Тѣкои онѣ за рѣками

Жили съ согѣдѣми къ зѣкадѣхъ.

Щѣ съ моими, яко тѣко,

Сѣятиа са и сѣарили,

З О Р А Г А Л И Ц К А.

Число 29.

Рвине! познай себе,
Бда зъ тебе.

Львокъ, дна 2 Стддн 1848.

Выходитъ що тыждень разъ въ Второкъ. Цѣна за чась бдъ 16 Листопадн до остатного Стддн с. р. для бдбериющихъ въ Редакціи 21 кр. ср; черезъ оурды почтови 28 кр. ср; за настдбдюще покоче бдъ 1 Стддн до остатного Червца 1849. на кольшомъ листѣ для бдбериющихъ въ Редакціи 1 Рень. 40 ср; для отримдбдующихъ черезъ оурды почтови 2 рень. 10 кр. сре. Въ числ бдъ 5 до 26 кдбдн можна отримати въ Редакціи за 45 кр ср; черезъ почтб за 1 р. сре.

О повшорномъ выборѣ депушованого (посланника) сеймового въ окрузѣ Винницѣмъ коло Львова.

Оутака конститдційна (скогоды) приняла тое право, абы си край и народъ кыбирякъ депдтоканыхъ сеймовыхъ гологомъ громадкыхъ кыборцѣкъ; а гологомъ кольнымъ и неприддвкнымъ. Зъ наряды такихъ депдтоканыхъ на сеймѣ мають выходить права для добра краю и народа. Тѣи депдтоканы мають на сеймѣ обрдаждкати, и кольшостѣю гологовъ розддднати, жебы тое и окое право для народа и краю докре едло; а потомд Цѣсаръ и Царъ такѣ право потвержде. Оже видно, якъ то справа кыкорд депдтоканого сеймового народъ обходити повинна, абы такого депдтоканого кыерити, который бы слокомъ смѣлымъ и кольнымъ, але также мдбарнымъ, циромердечнымъ и прозорливнымъ оумѣкъ стати до обрды на сеймѣ, и причинити до того, жебы народъ и край макъ доври права. Такъ то теперъ самъ народъ має оудѣля въ пракодавѣтѣ, и едкъ бы самъ советъ за нджд и недолю скою виненъ.

Іакже насъ Рвинюкъ тая оутака конститдційна съ такими правожъ докрымъ, кыбирати си депдтоканыхъ сеймовыхъ, застала? Ото нашъ рвкій народъ въ ндждѣ и при паньцинѣ не макъ за що и коли оучити. Заледко дбѣтала надка меже свдщеникѣвъ рвкыхъ, и деъ таймъ той и той Рвиннъ свѣцкій едкъ оученый; але дже богато зъ тыхъ оученыхъ свѣцкыхъ Рвинюкъ перекажилоса на сторонѣ Полакюкъ.

Наразъ, и то нагло, оголозилоса кыборы кыборцѣкъ и кыборы депдтоканыхъ сеймовыхъ. Полаки старалиса оумити советъ циркдларныхъ Коммисарюкъ, и также мандаторы по своимъ враждквали. Годѣ Рвинюки! Люди не знали, о що иде; ако ще ихъ страшили, же макъ са подпшдтъ, то еддѣтъ снокъ паньцинд робити. Отожъ томд въ богато окрдагахъ

народъ рвкій немыбирякъ. Де не де мислили советъ наши люди, що черезъ оукольнене бдъ паньцины вже ксго догдднили; и що о рштд, най са самъ Цѣсаръ старе. Темни люди! Ялежъ власне Милостивый Цѣсаръ тѣю цѣлб справѣ здакъ на народъ; а народъ нашъ тѣю справѣ дже занѣбавъ. Бо и щожъ са стало? Що могола, що повинно са едло стати? То не треба каямъ казати, що народъ нашъ въ кождомъ селѣ числомъ людности далеко и далеко тыхъ перимагае, котри надъ нымъ давнѣйше то яко дѣдичѣ, то яко мандаторы, окомоны, питарѣ, лѣкничѣ и проч. старшдвали. Бо ледко одного зъ такихъ панѣкъ и подпанѣкъ можна класти на дѣлаткохъ нашихъ. Отожъ наши, якбы едли при кыборахъ обирали и кдпы са тримали, едльшостъ гологовъ едлабы въ каждѣмъ селѣ оупала на одного зъ нашихъ; и макъ бы са едло такъ въ каждѣмъ селѣ належито обирало, едкъ кыборцѣ едлабы Рвинны — и яко таки, едлабы лише тыхъ на депдтованыхъ сеймовыхъ кыерили, котри справѣ народнои рвкюи спрѣлуютъ; що дже важна рѣчь, макъ едѣ на Сеймѣ о подѣлѣ Галиціи на двѣ провинціи мова; бо противники наши едѣмъ силами еддѣтъ са старати на бдокремлене рвкон части не допдгити. А такъ, понеже нашъ народъ при кыборахъ въ дже богато окрдагахъ до кыборѣвъ не притдпавъ, противники, котри лѣпше знали, о що рѣчь ходитъ, киндли са до кыборѣвъ и покыбляли зъ межи себе, такъ що зъ рвкюи части Галиціи сидѣтъ въ Сеймѣ таки депдтованы, котри противне дѣлаютъ и дѣлати еддѣтъ, макъ рвкій народъ советъ жѣлае.

Бинаймѣ не обмываемъ депдтованыхъ Полакюкъ и спольченыхъ Рвинюкъ, если они правко, належито, не подѣтдпомъ, зъ неприддвканомъ колѣ народа едли кыерили; але кольне теперъ слоко народа розходилоса съ докодами, що дѣлалоса подѣтдпы; и кы сами люди най-

Лѣпше вѣдѣте знати: чи каждый зъ деп-
токаныхъ Полаковъ и спольщенихъ
Рѣинокъ має закрѣненіе каше. Вамъ,
люди добри, вѣдно было не ино скоиъ Рѣиноки,
але также Полакови, Немціки, Чехоки, Или-
роки, абы но вѣдѣ въ границахъ Австрійской
Монархїи, дати свою волю, жебы вѣдѣ депто-
каныиъ кышнїиъ, если вѣде годный вашого за-
крѣна; но никто не могъ съ вами накіндѣти,
и кыъ прикидкати.

Въ иншыхъ окрѣгахъ кыборнїхъ кыбрали кы-
борцѣ громадики на дептоканыхъ сеймокыхъ
Рѣинокъ: Преосвященнаго Епископа Григорїа,
котрого Полаки такъ дже окрычали и чернили;
того и окого священника рѣикого и так-
же четныхъ господарѣкъ; меже ными
трохи письменныхъ, и также цѣкомъ нипи-
санныхъ, по вѣльшой части поперѣдъ дептока-
ныхъ громадикихъ, котри за тое, що съ въ
спирахъ громадикихъ правдили, не мало оу-
терпѣли. Тїи кыборы показуютъ, що люди на-
ши мали оубагд на тое, абы кыбрати оуче-
ныхъ ако прийимѣ такихъ, котри бы
ихъ не зрадили, и котри съ спирою ихъ
народною переймили.

Меже такихъ нашихъ, хотъ невѣныхъ, але
закрѣненіе народа погѣдающихъ дептоканыхъ
сеймокыхъ належакъ зъ першого кыборѣ въ о-
крѣзѣ Винницкомъ Честный старецъ Піотров-
скїй зъ Подборецъ, котрый съ зрѣкъ вѣди де-
птовканыиъ сеймокыиъ. Зъ оутѣ его члени-
мо похвалѣ на Преосвященнаго Епископа Гри-
горїа, на священники Шашкевича и на дрѣ-
гихъ нашихъ священникѣкъ цирорѣкихъ, же о-
ни широгердечно займаетъа добромъ
нашого народа и краю, а могдчи кыро-
зміѣти розправы сеймови, ще дрѣ-
гихъ нашихъ сеймокыхъ, не ено рѣикихъ,
але также маздрѣкихъ, о тое ихъ прогацихъ,
невѣныхъ и нѣмцкои мовы нерозміѣющихъ де-
птовканыхъ оубѣчаютъ, и имъ порадѣ да-
ютъ, и же кѣзъ нихъ наши невѣни дептовкани
рады бы си не дали, и на кѣакихъ манѣвцахъ
дже бы вѣдали.

Оже на мѣсцѣ скинѣшногого четного Піотров-
ского настрѣпнѣ дна 22. Листопада дрѣгїй кы-
борѣ дептовканого сеймокого. Мило было вѣдѣ-
ти, якъ то съ кыборцѣ скваплико съѣждали;
тое показде, же народъ нашъ старинно о себѣ
зачинае двати. Стяжило съ 34. кыборцѣкъ; но
кѣлькохъ не было; котрихъ померли, инни вѣли
хори; може вѣди, же котри громада занебала
кыбрати кыборца, що заслѣде на наганд. Тра-
также на похвалѣ прикиного до того кыборѣ
комїсарїа циркларного сказати, що си съ
людьми честно пострѣпакъ, и що зъ кыборцѣкъ
належитѣ комїсію кыборѣ кыбрати порѣчнѣ.
Доситѣ, що вѣльномѣ словѣ кыбор-

цѣкъ не вѣла ставлена жадна пере-
шкода. Докогоа люди нараджвали меже со-
вом, и допитѣвалиа также, кто бы вѣдѣ до-
крымъ ихъ на сїимѣ застрѣпникомѣ. Вѣльно,
розміѣна, гокорити, такъ и сакъ. Вѣльно лю-
демъ того и того слѣхати, але, якъ то кѣ-
ждѣ, свой роздѣ мати. Знаишова
таиъ мкииъ, котрый на священникѣкъ
рѣикихъ дже краждѣвакѣ. Колииъ тое
оучѣкъ, дже ма сердце завоклѣо. Правда, що
и священники наши рѣики, але но декотри, не-
переймилиа ще широ справою нашою народною.
Алежъ, котри такииъ сѣтъ, то люди най-
лѣпше могдѣтѣ знати. Далѣко вѣльша
часть естѣ такихъ священникѣкъ,
котри спракѣ народнѣй зъ дѣши и
сердца спрїають. То и о такихъ можна
знати. За щожъ для декотрыхъ вѣѣхъ чернити,
кѣмъ не докрѣвкати? Казали таиъ, що те-
перь кендзѣ за дрока, за пасокико кѣ для Па-
на зрѣнѣтъ, и въ дворѣ день и нѣчь на кѣртахъ
и забавахъ перебѣае. Але тое также не о
вѣѣхъ правда. Казали таиъ, що теперь паны
полкииъ вѣалиа до попѣкъ рѣикихъ, абы ихъ
то страхомъ, то подѣпѣтвомъ на свою сто-
ронѣ перетягнѣти, мкииъ то спорокали пока-
зѣаи и даковъ подѣоплюють, абы народови
„Зори“ для его оубѣна не читали, — абы на-
родъ рѣикїй нѣчого на свѣтѣ не знавѣ.

Бѣднїй народѣ рѣикїй! не ма для тебе ми-
лоердїа! Чи то правда чи не правда, того не
знаю; але зновъ не вѣѣ таки священни-
ки; — то но може декотри, котри справы на-
родной не порозміѣли, котри скрѣтнои хитро-
сти протикникѣкъ не перигланди. Не можна
казати, цѣкъ они мали конче злѣ волю. Тай
они колииъ побзнаютьа на справѣ чистой народа
ского. Казали таиъ, що кендзы зъ семинарїи
на койко во Львовѣ при розрѣхахъ стрѣбали.
Алежъ, если цѣкъ такого зайшло, то не въ рѣикѣй
семинарїи; во коло той семинарїи навѣтъ кой-
ко не стояло. Сердце ма дже воклѣо, тое кѣ
чѣти на священникѣкъ рѣикихъ вѣѣхъ загаломъ,
такъ много не по правдѣ. Погадаемѣ соѣѣ
такъ, що тїи баламѣцѣа за прокиндѣ де ко-
трыхъ священникѣкъ тѣда настрѣпени, абы не
кыбрали люди хотъ и доброго священника
ского народного, меже народомъ ско-
имъ оученного, котрый бы на сїимѣ пѣвнѣ
вѣльше для добра своего краю и народа могъ
съ причинити, якъ нашъ невѣный чоловѣкъ
при найлѣпшѣй воли своей. Дже ма воклѣо,
чѣти и вѣдѣти, якъ съ може тою клеветою на
дрѣхвенѣтѣко наше рѣиконароднѣ тѣда заходило,
абы люди кыбрали натомиѣтъ мкого Полака.
Але люди сказали: „не вѣде кендзѣ, не
вѣде также Полакѣ!“ Такъ то люди по-
розміѣли, о цѣо наѣ; а если о тое ишло, то

нездалося противникамъ чернити еѣ дѣхovensкѣ рѣконароднѣ.

Тѣмъ си погадавъ такъ: если бы на прикладѣ священники рѣки сказали народокѣ: „дайте намъ покой, рѣкѣтъ си сами, що хочете; мы са до васъ не мѣшаемъ“, тогда бы люди пекно сказали своимъ священникамъ: „и вы таки, вы саки. Богъ вамъ допомогъ до надыки; вы больше и лѣпше знаете, и насъ не дѣкѣ въ такомъ разѣ опѣкаете; що тамъ не дѣкѣ зрѣкѣтъ, а такъ важна справа народна заходитъ? таже и вы до народа ского належите, и маєте свои дѣти; а какъ добро вашого народа, навѣтъ вашихъ дѣтей неоходитъ?“ Такъ бы то тогда люди гокорили, и дѣхovensкѣтко свое обкинали, а справедливо обкинали!

Оже, люди добри! не досѣблюйте своимъ священникамъ, котри по большой части за справкѣмъ народнѣмъ дѣшю и сердцемъ стоать; познавайтесь лѣпше на нихъ; а кто невиненъ, але ще окшѣмъ за вами обѣтае, то если не хочете емѣ на сеймѣ долѣ вашою покѣрѣти: принаймѣжъ не обмакайте его; противники сердатѣ на священникѣмъ рѣкихъ, яко бы они народъ рѣкѣй на Полакѣмъ подѣрѣвали, и если котрый священникъ обѣтае за справкою нашою народною, то мѣ такъ грозатъ, же ажъ сѣмъ покирае; а тѣ же и вы на свое дѣхovensкѣтко! Чымъ са такъ годить?

На конецъ по догѣмъ нарядѣмъ выкрасили большостію 64. головокъ Іоанни Стакарского, чистного господара въ Звоникахъ, на депѣтованого сѣмикового, котрый вѣкъ въ низшихъ школахъ нѣмецкихъ. Казали совѣтъ такъ: „ты онъ знае читати и писати, и маємъ го въ рѣкахъ своихъ — якъ бы хотѣлъ насъ зарадити.“ Оже оузнали, що треба письменного человека.

Послѣдхайте, добри люди! Полаки и дрѣги народи и краѣ допитѣвались о найбѣченѣшихъ, глѣбокомѣдрыхъ, со справками краевыми и народа ского добре обѣзнаныхъ и справкѣмъ народной ширѣспрѣяющихъ мѣжѣмъ, абы ихъ выкрасити на своихъ депѣтованныхъ сѣмиковыхъ. Мы мало такихъ на сеймѣмъ маємъ; и если намъ, дрѣги человекѣмъ депѣтовани не поможѣтъ, то мале число нашихъ оученыхъ депѣтованныхъ подѣмъ тагаромъ своимъ дѣже оутерпитъ. И при томъ знайте, що польски депѣтовани справкѣмъ нашѣмъ народнѣмъ залѣдко схочѣтъ ширѣ попирати. А зайдѣ ихъ корытъ, скрѣтно вѣдѣтъ за собою ходити, во мають силѣмъ надыкъ.

Конституція позколила Рады народни, и читалискѣмъ въ „Зорѣ“ похвалѣмъ мѣнѣстеріальнѣмъ данѣмъ Радѣ Рѣкѣй Головной ко Львовѣ за тое, що она (съ поминшими Радами Рѣкѣйми) ширѣ занимае добромъ рѣкого народа; также мѣнѣсте-

рѣмъ порѣчило Радѣ Рѣкѣй рѣкно стиратиса далѣ о своѣмъ народѣ рѣкѣй. Вжежѣмъ также мали способнѣсть къ „Зорѣ“ дочитѣватиса, колько то доброго Рады рѣки для ского народа зрѣкли, и къ „Зорѣ“ не еѣ зрѣклие для вашего добра помѣщѣне; але переконаетѣся. Чинами Радѣ рѣкѣйхъ сѣтъ чистни Рѣины дѣховни и сѣѣчки, котри пекне народокѣ своимъ спрѣяють, и котрыхъ народъ мае въ своихъ рѣкахъ.

Оже замѣтитъ при кыворахъ, якъ коли таки вѣдѣтъ, даватиса вѣтрѣмъ гонити, порядѣтѣся ако помѣншихъ Радѣ, ако сами Головной Рады Рѣкои ко Львовѣ; а они вамъ зарѣчатъ за доброго депѣтованого, ако священники, ако сѣѣчкого, котрый вы справкѣмъ народной ширѣспрѣявъ, и на сѣмѣмъ належито за справками нашими народными кыстѣпавъ, оумѣючи словомъ, якъ на обѣ стороны острѣмъ мечѣмъ рѣвати.

М.

Ще о нашѣй Депѣтаціи до Голомѣца кысланоѣ. Оандъ зъ причинъ для котрыхъ, наша Головная Рада Депѣтацію до Его Величества кыслала, подало слѣдѣюще Розпорѣженѣмъ къ кзглядѣмъ школьнѣмъ черезъ оудѣне еѣе Мѣнѣстерѣмъ кыданѣ:

„Оукѣдомленѣ.

„На вѣненѣ Губернатора Мѣнѣстерѣмъ прокѣщенѣмъ розпорѣдило Декретѣмъ зъ дна 29. мѣнѣшного мѣсѣца ч. 6117 на подѣставѣмъ кырѣченѣмъ засѣды кзѣмного вѣмъ народокѣмъ прѣмъ кзглядѣмъ ихъ азыки що до надыкъ по школахъ: — абы къ оукѣваню кыжшѣго кыдѣсконаленѣ рѣкого азыка — и нѣмъ прѣидѣ до подѣлѣмъ польскыхъ и рѣкѣйхъ частѣй Галичѣны, запрокѣдити вѣзъ зволоки азыкъ польскѣй по гѣмназіяхъ и къ академіѣмъ Львовѣкѣй.

„Въ заимѣрѣмъ про тое дополненѣ кырѣченѣмъ засѣды кзглядѣмъ кзѣмности прѣмъ польскѣго и рѣкого азыка къ школахъ Галичѣи, оустанѣвитѣся Рада Школьна зъ мѣжѣмъ оумѣмъ кытѣмъ тѣмъ для кылѣчно помѣчи Губернатора, абы са займити кыконанѣмъ того розпорѣженѣмъ.

„Для оутихомирѣнѣмъ оумѣмъ, зъ порѣченѣмъ Губернатора подѣе са тепѣрѣшнымъ ономъ того мѣнѣстеріальнѣмъ розпорѣженѣмъ докѣдомѣмъ.“ — Львовѣ дна 9. Жѣвѣмъ 1818.

Хотѣи наши депѣтовани на сѣмѣмъ, а оомѣнѣмъ незморѣканнымъ въ чинности своей Ч. Шашкевичъ оперѣмъ са въ вѣдѣни прѣмъ такѣмъ розпорѣженю, котре словомъ рѣкѣмъ правнѣсть азыка рѣкого съ польскимъ оузнае; але въ дѣлѣмъ полькомѣ рѣкѣй прѣмъмѣмъ позвалае — и черезъ що рѣка мова, елибы вѣла не припѣщена въ школахъ, на кыдѣсконаленѣ ажъ до сѣдного дна чекати бы мѣмъ: однакѣмъ Полаки, якъ ко вѣмъ, такъ и тѣ черезъ свою

скрѣпності оукили вымантили одъ Міністра такоое розпорядженіе; ко самѣ навѣтъ П. Губернаторъ на оужаленіе са депѣтаціи зъ нашою Радою до покитанья го высланой выавывъ, що зъ его стороны жадне такое внесеніе, якъ са міністеріємъ провѣщеніа на него покликѣе, не вышло; хотъ намѣ тое дже дивно, якъ такое розпорядженіе и складъ Рады Школьной до оутихомирина оумислѣкъ рѣкихъ могли бы са причинити. Зъ рѣштемъ о томъ намѣ крывдждѣмъ міністеріаальному розпорядженію, Чехи, хотай намѣ не сѣтъ доткнени, въ писмѣ „Прайски Нокины“ въ Числѣ 92. зъ 17 Жовтня такъ мовлять:

„Чекати, ажъ са азыкъ выдоконалѣтъ (а то „богатый малорѣскій“) а одонмати мѣ „школѣ: то значить, оучити кого пикати по „сѣхѣ; а що са каяе роздѣлена полъкон и рѣ- „кон части Галиціи: то значить показѣвати „комѣхъ грѣшки на верѣхъ.“

Депѣтація тѣмъ зъ Рады выслана якъ намѣ Ческе писмо: „Нокини Народни“ доносятъ при- вѣла въ рязъ зъ депѣтованнымъ сеймовни: ЧЧ. Шашкевичемъ и Доминѣцкимъ на дни 10 Листопада до Праги, акы са съ Чехами пороздмѣти котри, якъ са зо вѣхъ ихъ писмѣ показѣе, намѣ дже спріають и вратню рѣкѣ въ помѣчь подаятъ. Неможемъ на концѣ переимѣнти того що выходяще въ Голомидѣ писмо: „Oesterreichischer Correspondent“ котрій зъ причины, що Цѣсарскій Дѣлѣ тѣмъ вѣвѣтъ, великѣ мае ва- гѣ — о той депѣтаціи пише:

„Голомуць. 7 Листопада (Депушация Русиновъ).“

„Въ нашѣмъ мѣстѣ знаходять са одъ ко- лькохъ днѣй повѣрки народа рѣкого, до ко- трыхъ са приидчило колько помянниковъ Га- лицкихъ зъ сокорѣ оуставодательного. Головна цѣль ихъ вѣла, зложити Цѣсарски окѣдченіе оддѣности; але оразъ хотѣли радѣ оуважнимъ оучинити на станѣ рѣчей въ ихъ отчетѣхъ и жадати о оуѣдненіе многихъ обѣстоательствъ. Дѣланіе Полакѣвъ, котри вагають са при- знати Рѣсинамъ рѣвне право, оуспокояе що день кольшѣ непріятності оу Рѣсинахъ, и только дже оумѣркованою захованіемъ Рѣси- новъ припинати налѣжитъ, же спокой не вѣкъ нардѣшений а народный спѣръ не перейшовъ въ откертѣ войнѣ. Міністерѣтко мѣвѣтъ якъ най- скорше выстѣпити, и обѣцанѣ рѣвноправності и для того народа къ житію впровадити.“

Вѣдомости.

Его ц. к. Величество на представленіе міні- стеріемъ войны зколили найвыжшиимъ постано- вленіемъ зъ дна 8 Вереса 1848 для вѣхъ кон-

сковыхъ, одъ вахтмайстра на долину заявши, котри допѣтили са дезерціи (оутѣчки), а не сѣтъ обѣажени жаднимъ прѣстѣпкомъ, и ко- три въ протѣгѣ троухъ мѣсѣцѣхъ зголо- сать са до свѣцкихъ або кониковыхъ властей, оудѣлити загалный пардонъ.

(Газета Львов.)

Оубѣдомляе насъ Высоке ц. к. Правительствѣ что зъ причины потревы грошѣй здавковыхъ мѣ- даныхъ а срѣбныхъ Его Величество Цѣсаръ оу- стакою зъ дна 19. Серпна с. р. позволили, акы срѣбнѣ монетѣ въ цѣнѣ 6 кр. ср. а мѣданѣ въ цѣнѣ 2 кр. ср. вытискано. Срѣбна монета мае на одной сторонѣ написъ „5 кр.“ и рѣкъ вы- тисниный (1848); мѣдана „2 кр.“ и тотже рѣкъ. На окоротныхъ сторонахъ оконхъ видно цѣсар- ске знамя, а надъ симъ кѣнець (коронѣ) цѣсарскій, такъ якъ на 1 кр. ср.

Сѣдъ наглый, по займилею Вѣдѣна тѣмже о- голошений, и въ скѣтокъ якого до колькокнан- цѣхъ оубѣ розтрѣлено, вже зѣстѣхъ одѣкин- канный.

Сей мѣоуставодательный въ Кромѣрижѣ розпо- чавъ са вже дна 22. Листопада. с. р. Прѣдѣ- дѣлѣемъ Сеймѣ оураный Смолякѣ. Наши депѣ- тованы противъ немѣхъ голосѣвали. Ближшѣ вѣ- домѣтъ къ нагѣдѣнѣчѣмъ числѣ.

Третий списъ дарѣвъ Головной Рѣской Радѣ, одъ дна 12 Вереса до 31 Жовтня 1848 зложеныхъ.

1 Гнѣвлевичъ Грегорій Крылошанъ ка- пѣтѣлы перемыскон	5 р. - к.
2 Деканатъ Гѣсатиныскій окрѣга тар- нопѣльскаго	55
3 Деканатъ Городенка окрѣга коломій.	21 20
4 Громада Солонка окрѣ. льковскаго	8
5 Рада декана. Мѣшинскаго въ Ляковѣ	50
6 Рада Ходорѣвска окрѣга золѣчскаго	20
7 Громада Оутышкѣвъ окрѣ. Золѣчѣ.	4
8 Деканатъ Черновѣцскій на Бѣжковинѣ	30
9 Громада Козѣвъ черезъ Ян. Дзѣвѣ	7
10 Громада Надѣѣвъ окрѣ. Стрѣйско.	10
11 Громада Ракѣвъ окрѣ. Стрѣйскаго	4
12 Рада окрѣга Золѣчскаго	17 52
13 Шашкевичъ Ни. Іерей зъ Задѣро.	1
14 Комаринскій Ми. сѣла. зъ Кѣра.	2
15 Гнѣвлевичъ Фран. сѣла. зъ Кѣра.	1
16 Члены Головной рады Льковской	15
17 Іоаннъ Зѣрковскій	2
18 Незнайомый	1 10

Разомъ золот. рѣник. сѣбромѣ 209 кр. 1

Вѣсѣмъ помандтыимъ Чѣтныимъ доверѣламъ зѣ тѣи дары благодареніе складѣемъ.

Одъ Головной Рѣской Рады.

Въ Льковѣ дна 31. Жовтня 1848.

З О Р А Г а л и ц к а .

Число 30. и 31.

Рубини! познай сѣбѣ,
Бѣде зѣ тѣбѣ.

Львовъ, дня 12 Стѣдна 1848.

Выходитъ шо тыждень разъ ко Второкъ. Цѣна за чашъ бѣ 16 Листопадна до остатного Стѣдна с. р. для бѣрающихъ въ Редакціи 21 кр. ср; черезъ оурады почтоки 28 кр. ср; за настрѣбующе покроче бѣ 1 Стѣна до остатного Черкца 1849. на большомъ листѣ для бѣрающихъ въ Редакціи 1 Рень. 40 ср; для отримѣющихъ черезъ оурады почтоки 2 рень. 40 кр. сре. Всѣ числа бѣ 3 до 26 кѣдне можна отримати въ Редакціи за 45 кр ср; черезъ почтѣ за 1 р. сре.

Мы Фердинандъ Первый
зѣ Божои ласки Цѣсаръ Австрійскій,
Царь Оугорскій и Чекскій, имени того
Патый, Царь Льовкардска и Бенатска,
Дальматска, Хорватска, Славоньска,
Галича, Володимѣрщины и Іалѣска;
и проч. и проч.

Колы по прѣставленю Отца Нашого благо-
словленной памяти Цѣсара Францѣшка Перкого
правнымъ настрѣбствомъ на Престола вѣдѣни-
мо, благословимо передовѣмъ Бога о Его по-
мощи. „Правотѣ хоронити“ вѣло прилокну-
ти Нашого, а щастѣ народовъ Австрій-
скихъ оукерати цѣлю его.

Милостѣ и вѣдѣности Народовъ Нашихъ на-
дѣрождали щиро оунилокана и жѣрвы прави-
тельства; ба и къ новѣйшихъ временахъ, колы
зловнымъ движенямъ оудало са въ одной частѣ
Нашихъ державъ правный порядокъ завѣрити и
кѣйнѣ домогѣ розарити, побѣстала прѣнѣдѣ
большѣсть Нашихъ Народовъ при должной сво-
ей кѣрности. Доказы, котри середѣ тяжкихъ
догѣдѣнъ заимѣне сѣрце Наше потѣшали, от-
римѣвалимъ зо кѣхъ сторонъ Державы Нашой.

Але напоръ прѣзвѣсткѣй, неощивна и нѣо-
звѣна потрека великою и охватною змѣны ви-
дѣвъ Радѣ Нашого, котрой потрекѣ къ мѣка-
ци Мартѣ т. р. кѣтрѣчати, въ тѣю тяжкѣ
пѣтъ вѣдѣпити вѣжалимъ, оутвердили Нашъ
въ тѣмъ оукѣреню, шо молодшихъ силъ по-
трека, щобъ тоѣ дѣло велике поперати, и до
полезного сокѣршеня докѣсти.

Розвѣживши тѣи рѣчи докладне, и перенати
неошпоримою конечностѣю того крогѣ, постѣно-
вилимъ сѣмъ:

Торжѣсткѣнно зрѣчи са Престола
Цѣсарѣства Австрійского.

Достойнѣйшый Нашъ Братъ и правный на-
стрѣбникъ Радѣ Архѣ-Кназѣ Францѣ Карола,
котрый покѣгда кѣрно при нашихъ коцѣ зѣ-
ставѣвъ и къ Нашихъ трѣдахъ оучѣствѣвъ, о-
скѣдчикъ са, и сѣмъ оскѣдѣе спѣль-
нымъ подѣписомъ нѣнѣшнаго Манѣ-
фѣстѣ, шо и онъ такожѣ а именноряды
сына своего Достойнѣйшого Архѣ
Кназа Францѣшка Іосифа, побѣла сѣ-
бе на Престола покликанаго, кѣнца
Австрійского зрѣкае са.

Освобождаяи кѣхъ сѣбѣ Державы бѣ зло-
женон Намъ приаги, бѣказѣмъ ихъ до нового
Правителя, къ немѣжѣ въ послѣдѣ мѣють за-
приажины должнѣсти сего зѣна кѣрно кѣ-
полнати.

Зѣ хрѣврымъ вѣйскомъ Нашимъ прощѣмъ са
зѣ подакою за кѣрни оуиѣдѣ. Памятѣ своей
скатой приаги, вѣло оно заимѣгда кѣрпѣстѣю
противъ нѣпрѣтѣла заграничного, и противъ
змѣнникамъ вѣдѣтраннымъ овороною, и нѣколи
большѣ, якъ въ новѣйшихъ временахъ, сильною
подѣпорою Нашого Прѣтѣла, прикѣромъ кѣрно-
сти, тѣвѣрѣдѣсти и нѣдѣтрашимѣсти, овороною оу-
тѣшенѣи Монархѣи, сѣлкою и кѣрѣотою нѣполно-
го Отѣчѣства. Зѣ рѣкою милѣстѣю и рѣвнѣмъ
жѣрткованѣемъ вѣдѣ оно такожѣ и до нового
Цѣсара горѣдѣти.

Освобождаяи вѣпѣсѣдѣ, Народы Державы
Нашой бѣ оворѣзаннѣстѣи къ Намъ нѣнѣнѣхъ
и кѣхъ въ тѣмъ отношѣнѣи должнѣсти и
пѣрѣки на много лѣвѣного вѣратѣлика,
яко правного настрѣбника зѣмѣвѣючи, нѣрѣчасѣ
тѣи Народы Наши лѣуцѣ и оворѣбѣи оуѣцѣ Бо-
жѣи. Богѣ Вѣнѣшнѣи да благоволиѣтъ Намъ вѣдѣ-
транный покой оудѣлитѣ, да привѣде вѣдѣдѣнѣхъ
до ихъ оворѣзкѣ; оворѣдѣтыхъ до побѣнѣнѣ;
вычѣрпѣни жѣрѣла гѣразѣдѣ да отѣвѣрѣнѣтъ зѣнокъ,
и розѣбѣли свои благооуоуѣнѣства щѣдрою мѣрѣю
по Нашихъ Зѣмѣлахъ; — але и Нашого Намѣдѣ-

ника, Цѣсаря Францѣшка Іосифа Первого да прокѣтитъ и покрѣпитъ, дабы Своей высокоѣ должности и тажкомъ званію славою собственною и хвалою Нашого Дома и блаженствомъ порученныхъ мѣ Народѣвъ отвѣчавъ.

Дано въ Нашѣмъ царскѣмъ головномъ мѣстѣ Голомбѣ, дня второго Сѣдана, рокѣ

Божіа тысячу ѣмьсотъ сорокъ ѣмьмизъ пано-
кана Нашого штирнацатѣмъ.

ФЕРДИНАНДЪ.

ФРАИЦЪШОКЪ КАРОЛЬ.

(М. П.)

ШВАРЦЕНБЕРГЪ.

Мы Францѣшокъ Іосифъ
Первый, зъ Божои ласки Цѣсарь Ав-
стрійскій (рабѣскій), Царь Оугорскій и
Чѣскій, Царь Ломбардска и Венатска,
Дальматска, Хорватска, Славонска,
Галича и Володимірсини, Іалірска;
Царь Іерусалима; и проч. Архі-Кназь
Рабѣскій, Великій Кназь Тосканскій;
Кназь, Лютаринскій, Салисбѣрскій,
Стирійскій, Корѣтанскій, Краинскій;
Великій Кназь Семогородскій; Мар-
грава Моравскій; Кназь Горѣшного
и Долѣшного Шлезка; Кназь Модены,
Пармы, Паленцы и Квасталлѣ; Кна-
же-Грава Габсбѣрскій, Тирольскій
и проч. и проч.

Черезъ зрѣніе са Тронѣ Нашого найдостой-
шого стрѣа Цѣсаря и Царя Фердинанда Перво-
го, на Оуграхъ и Чѣхахъ нини того Патого,
и черезъ зрѣніе са Нашого найдостойнѣйшого
Отца, Архі-Кназя Францѣшка Карола, силою
Санкцій прагматическои позвани вложити вѣ-
нѣцъ Державъ Нашихъ на головѣ Нашѣ:

вѣтѣплене наше на тронѣ подѣ
именемъ Францѣшка Іосифа Первого,
оголошаемъ тымъ найторжествен-
нѣйше вѣмъ народамъ Нашои дер-
жавы.

Пѣзнавши зъ собственного оубѣрена потре-
бѣ и дороговѣннѣи свободныхъ и дѣхоки часѣ
приличныхъ оуставленій, вѣтѣпаемъ зъ оушано-
каньемъ къ тѣмъ пѣтѣ, котра Насѣ до блажен-
ного переткоренѣа и ѣдмолодженѣа оушои дер-
жавы довести може.

На пѣдѣтикахъ истиннои свободы, на пѣд-
стикахъ рѣбноправности для всего мірѣ Державы
и рѣбности вѣхъ обыватѣлѣхъ передѣ закономъ
не менше и рѣбногю оучасткованѣа застѣпникѣхъ

народѣ къ законодѣтелѣствѣ, дѣвигне са зѣ ноки
Отечѣство къ давнѣй величнѣости, але къ ѣдмо-
лодженѣой силѣ; незрѣшимѣа вѣдѣвила къ кол-
нахъ времени; просторонній храмъ для племенѣхъ
вѣакихъ азыкѣхъ; котрыхъ вратѣрскій союзъ
подѣа вѣлавою ѣтѣцѣхъ Нашихъ ѣдѣа вѣка полѣ-
ченыхъ держитъ.

Непремѣнно собѣа постановивши, вѣакиѣ
вѣнѣца вѣзъ мѣтнѣости, и общѣости державы вѣзъ
оускорелѣна оутримати, але и готови Наши
права разомъ зѣ застѣпниками народѣвъ На-
шихъ дѣлѣити; надѣемѣа, що за Божѣю по-
мочю и согласно съ народами, оудѣстѣа Намѣ
вѣтѣа области и племена державы полѣчитѣа къ
ѣдмо великѣа тѣло полѣтичѣе.

Печальнѣи сѣдѣемъ стагнѣлиѣа надѣа Намѣ; спо-
кѣой и порадоѣа къ декотрыхъ сторонахъ держа-
вы зѣрванній, ще по сей день прѣтѣа къ ѣднѣой
части державы вѣйна домоѣа. Вѣакиѣ прѣдѣдгото-
вленѣа сѣтѣа зрѣвлѣни, дабы чѣстѣа закона привѣр-
нѣти.

Пѣвѣдженѣа опасного подкигѣа и накорѣтѣа по-
кою вѣдтрѣнного сѣтѣа перѣи залѣги, дабы вѣ-
лике дѣло совершенѣа конститѣдѣи, щѣакиѣ оу-
спѣло.

Полагѣемъ со вѣмѣа оуповѣнемъ на розѣмѣ-
нимъ и щирнимъ содѣйствѣванію вѣхъ Народѣхъ
черезъ сконхъ застѣпникѣхъ.

Полагѣемъ на заорѣкиѣхъ розѣмѣ
Намѣ повѣгда вѣрныхъ сѣланѣхъ, ко-
триѣа къ сѣдѣтѣко новѣйшихъ законо-
силныхъ оуставѣа ко вѣзглядѣа знѣенѣа залежи-
тѣости пѣдѣиѣства, и оковѣдженѣа ихъ пѣвѣ-
дѣнаа вѣвѣишли къ совершеннѣа оуживанѣа правѣ
обыватѣлѣкиѣхъ.

Полагѣемъ на вѣрности Нашихъ сѣдѣа кра-
евыхъ.

По вѣйкѣа Нашиѣхъ, славою окрытитѣа, надѣ-
емѣа его зѣ давнѣа давнѣа дѣзнанѣой хравроости
и кытѣрѣаости. Бѣдѣа оно Намѣ, такъ якъ вѣло,
для прѣдѣтѣа крѣпкою пѣдѣтакою тронѣа, а не-
поколивѣимѣа крѣпѣстѣиѣа отѣчѣства и свобод-
ныхъ заведѣнѣиѣа.

Кѣждый сѣдѣаѣа надѣгородженѣа застѣги вѣзъ
вѣзглядѣа на рѣжницю стандѣа вѣдѣа Намѣ пожа-
дѣнимъ.

Народы Австрій! Відповідай на Престола Отцѣвъ Нашихъ въ время дже важне. Великіи сѣтъ обовязанности, велика отвѣтності, котри Всекишній на Насъ вкладає. Богъ вѣдєть съ Ними.

Дано въ нашомъ царікомъ мѣстѣ Голомидцѣ дна 2 Стѣдана рокѣ спасена 1848.

ФРАНЦЪШОКЪ ІОСИФЪ. (М. П.)
ШВАРЦЕНБЕРГЪ.

Зъ тыхъ патентѣвъ дочитѣтєса люди добри! що Цѣсарь и Царь Фердинандъ зѣакъ Престола Цѣсарѣвка австрійского съ братомъ своимъ Францѣшкомъ Каролькомъ на ского братавнича, а сына помандтого брата ского Архієпископа

Францѣшка Іосифа.

Причина томѣ, каже патентъ, є тѣа, що потрібни сѣтъ молодши сили до такъ великои и широкои змѣны, яка єа въ мѣстѣ Марцѣ сего рокѣ стала.

Новокорѣдѣний на престолѣ Цѣсарѣвка Австрійского Цѣсарь и Царь Францѣшокъ Іосифъ оскѣдѣає, що на подѣтакѣ правдивой свѣдомы, на подѣтакѣ рѣчного права для вѣсѣхъ народѣвъ Монархіи Австрійской и на рѣчности вѣсѣхъ оскѣдѣлѣвъ къ оскѣдѣлѣ правѣ, также рѣчного оудѣлѣ застѣпникѣвъ народа къ праводѣлѣтѣвъ замѣрає перетворити и обродити Монархію Австрійскѣ и оукрѣпити конституцію (оустѣвъ свѣдомы).

Новокорѣдѣний на престолѣ Цѣсарь и Царь полагає со всемъ закрѣпѣніемъ на роздѣлѣніи и ширѣмъ сподѣлѣніи вѣсѣхъ народѣвъ черезъ своихъ депѣтокѣныхъ и на заорѣкомъ роздѣлѣ закъ вѣрныхъ сѣланѣ, и на вѣрныхъ слѣгахъ краєкѣхъ (оурѣдникахъ), также на войсѣхъ.

Правѣ ваши, добри люди! пекни, и не обѣкайтєса змѣны ихъ!

Вѣдѣності Цѣсарю и Царю Фердинандъ за Его оказанѣ нами милостѣ!

Вѣрѣності новокорѣдѣшомѣ на престолѣ цѣсарѣкѣи Цѣсарю и Царю

ФРАНЦЪШКЪ ІОСИФЪ!

Вѣборѣцѣ и также ихъ громада єднои части мѣста Праги въ Чѣхахъ написали до ского депѣтокѣаного сеймового Ялоуза Борроша подѣ днѣмъ 17 Жѣктѣна 1848 меже инными: що оны съ жалѣмъ знаходѣтъ, якъ єа на нѣмъ ошѣдали; що онѣ на сеймѣ иначе постѣпає, якъ нѣмъ постѣпати прирѣкъ; що онѣ замѣрає для добра краю причинѣтєса, застѣкає недокрѣпѣне, и причинѣка до розрѣхѣ, до нѣладѣ и до пролатѣа крови въ вѣдѣню съ такими, котри кнѣвали зарѣдѣ и оупадѣкъ Австрій; и що онѣ

чинниє радости, замѣрає го для добра краю спѣрати, къ томѣ перепоны. Ожє згѣняли его постѣпованѣ на сеймѣ и сказали ємѣ, що єа его постѣпки съ ихъ спѣгокомъ мыслѣна не сѣдѣжають. — Маймо и мы зъ того для сѣкѣ надѣкѣ; видѣно, що єа дѣнокотри депѣтовани на сеймѣ не конѣче добромъ краю займали; зѣгланѣмо и мы къ постѣпки тыхъ депѣтокѣныхъ, котри въ рѣкѣи части Галичѣны обрани; меже и зъ нихъ не кѣтъ постѣпѣють сѣ такъ, якъ мы сѣ живѣмъ и хочѣмъ, и заплѣдѣють єи на нагѣнѣ нашѣ. Не можна ихъ зо сеймѣ обѣкликѣти; алѣ такѣи, котрый стрѣтѣвъ вѣрѣ оу народа, яко єи кѣ зъ почѣтѣкѣ не мѣвъ, самѣ повинѣнъ єа вѣстѣпити, и коли прѣйдѣ арѣгѣи вѣкорѣ, то най знає напередѣ, же кѣ негодѣнѣ вѣдѣ, яко го арѣгѣи разѣ вѣерѣти. Вѣже наши депѣтокѣани Рѣсинѣ (крѣмѣ чѣтирѣхъ, котрыхъ вѣмѣ познѣише вѣкажѣмо), пѣвѣне хочѣтъ добре для народа рѣского; алѣ питѣнѣє, чи тѣмѣ Полѣаки, котри яко депѣтокѣани въ рѣскихъ окрѣгахъ Галичѣи черѣзъ ихъ поплѣчникѣвъ сѣтъ обрани, для насъ Рѣсинѣвъ, що доброго рокѣлатѣ и зрѣвити хотѣтъ? Чи оны ширѣ нашѣи народѣнѣи рѣской справѣ спрѣмѣють и нѣєю єа займають? О томѣ повинѣнѣте єа старѣнно допитѣвати; коли вѣсѣ добро вѣше охѣдѣтъ; а допитѣвати єа тыхъ, котри вѣмѣ правѣдѣ сѣкажѣтъ. „Зѣра“ вѣдѣ постѣпки кѣждѣого описѣвати, и также Рѣски Рѣды вѣдѣтъ знѣти вѣмѣ сказѣти, що єа на сеймѣ рокѣнѣтъ; ко дѣла сеймовѣ сѣтъ списѣани въ Газѣтѣхъ. —

ДО ГАЛИЦКОРѢСКОГО НАРОДА.

Въ числѣ 27 Зѣри Галицѣкѣи дѣна вѣла вѣдомѣсть о томѣ, що Рѣда Голокѣна Рѣски 27 Жѣктѣна сѣго рокѣ выправѣла Застѣпникѣвъ Прѣдѣдѣтелѣа Крилошѣна Михѣила Кѣзѣмѣского и Іоѣнна Борѣмѣскѣкѣнѣча и мѣнѣмъ своимъ и вѣсѣго Галицѣкорѣского народа до Его Величѣствѣа Цѣсѣря и Цѣря, щоєы зѣ причины нещѣсливѣхъ выпѣдѣковѣ въ прѣстѣолѣномѣ градѣ вѣдѣню въ перѣвыхъ дѣнахъ Жѣктѣна с. р. зайшлихъ Его Величѣствѣо о низѣмѣнѣнѣи вѣрѣности народа рѣского оупѣкѣнити, а при томѣ Его Величѣствѣа жѣланѣа и просьѣы народа рѣского прѣдѣложѣти.

Вѣслѣанѣники Рѣды Голокѣнои оузнаѣли потрібѣ полѣчитѣсѣ съ депѣтокѣанѣими сеймовѣими гѣ-

лицкорѣскими, знаходящимися на той часъ въ Кромѣрижѣ, де сіймъ зъ Вѣдѣл перенесенный збѣ-
стакъ, ихъ до спѣльного дѣла на возвати, а
полѣчившихъ въ депѣтаціи до Его Величества
Цѣсара и Цара са оудати. Тамъ депѣтація скла-
дилася зъ Крылошана Михаила Кв.зкемско-
го, Іоанна Борысѣекича, и депѣтова-
ныхъ нашихъ рѣскихъ сіймѣхъ: Григоріа
Шашкевича, Іоанна Доминцого, Гри-
горіа Лѣкицого, скащенникѣвъ, Василіа
Гармаціа, и Андреа Дзѣккакоксого
силанъ; а мала помѣхѣне оу Его Величества
дѣла в Листопаднѣ с. р.

Въ помѣнѣтомъ числѣ „Зори Галицкои“ по-
мѣщени вѣли сѣзка тѣи депѣтаціи нашои о
вѣрности и приданности ко кесѣт-
ломѣ Домоки Цѣсарейкомѣ именовѣ
народа галицкорѣского.

Желаніа же и прозьбы галицкорѣского народа
Его Величества при томъ предложени сѣтъ на-
стѣпающіи:

- 1) щобы подѣлѣти Галицію на двѣ провінціи,
на два края, на нашъ рѣскій и мазѣрскій;
- 2) щобы оутворити на галицкорѣскѣй землѣ
стражъ правдивонароднѣ;
- 3) щобы завести рѣскѣ мовѣ и писмѣ ко
вѣсѣхъ школахъ (оучилищахъ);
- 4) щобы завести рѣскѣ мовѣ и писмѣ ко
вѣсѣхъ оурѣдахъ и зверхностѣхъ;
- 5) щобы якъ найкорше запрокадити ноки
зарѣды громадѣки, и налѣгѣти мандаторѣвъ оу-
становити оурѣды цѣсарѣки;
- 6) щобы оговорѣти комітѣію призначити, аки
спору за грѣдѣта, аки и прака меже давнѣй-
шими панами и громадами розсѣдити;
- 7) щобы перенесени вѣли тѣи оурѣдѣники, ко-
три народѣки рѣскимѣ оважилися непрѣзными;
понеже такѣи оурѣдѣники завѣрѣне народа рѣско-
го оутратили; и
- 8) щобы приверѣдити славѣ приналежащѣа
оурадоки Церкви и народа рѣского; для того
зробѣнати рѣскихъ скащенникѣвъ и давѣвъ съ
кѣбодзѣи и оргѣнистами латиньского оурада
къ годности и платни; щобѣ для того
скѣти рѣски въ школахъ, оурѣдахъ и въ на-
роднѣомъ житію захѣвѣлися.

Тѣи то сѣтъ таиже въ „Зорѣ“ спѣвинѣ
желаніа и прозьбы Его Величества загалѣно
предложени; а они таиже предложени сѣтъ по-
единчѣ съ выкодами високомѣ мѣністерѣвъ,
кажде до того мѣністерѣва, до которого на-
лежитъ.

Слова Его Величества на вѣл сѣа вѣли вѣли
Вамѣ къ помѣнѣтомъ числѣ Зори оголошени.

Зъ Рады Рѣкои Голокѣи.

Въ Львовѣ дѣла 4 Стѣдѣна 1848.

По внесенію и оужѣлѣ Рады Голокѣи до помен-
шихъ Радѣ и до Нарѣда Рѣского для рѣкого дѣ-
ла на о поднѣсеніе народности нашої рѣской

ОДОЗВА.

Мирѣ Вамѣ Брашѣ Русины!

Оустава скокоды, ако конститѣціа дозволила
намѣ зѣвратѣса на Рады, которѣи наифраѣтъ
докро наше народѣ. На тѣи подѣтакѣ и въ та-
комѣ наифрѣнію заѣвѣлася ко Львовѣ Голокѣи
Рѣска Рада, околѣ которѣи незадовѣго покѣтали
всюда по Галиціи поменши рѣски Рады.

На тѣхъ Радахъ началася животѣи сила рѣ-
кого народа розѣкѣти, крѣпити и доѣри плоды
приносити. Одни оужѣ видѣли зъ резолюціи мѣ-
ністерѣальныхъ: зъ дѣла 9 Маѣ с. р. чис. 1717
(Зор. Гал. чис. 5), зъ дѣла 31 Сѣрпѣна с. р. число
3639 (Зор. Гал. чис. 20) въ которѣи послѣднѣй вы-
соке мѣністерѣтѣ съ великимѣ задовѣльненіемѣ
оузѣнало трѣды Рѣиновѣ о поднѣсеніе народѣго
проѣвѣщенѣа, надѣючи са нѣвѣстанного и надалѣ
къ томѣ вѣзглядѣ ихъ оуилѣваны; и зъ дѣла 4
Листопаднѣ с. р. (Зор. Гал. чис. 28), которѣи вы-
сокомѣ ц. к. прѣзидѣнтѣ крайкомѣ порѣчено коз-
кѣти Голокѣи Рѣскѣ Радѣ, аки сконѣи кѣлыкѣомѣ
въ край спѣкой и вѣзпѣчѣнѣтѣко оутримѣти ста-
ралася. Также видѣли и многи инѣи добри пло-
ды, аки Рады наши рѣски принѣсли, записѣни въ
инныхъ числахъ „Зори Галицкои“, котра сама къ
томѣ вѣзглядѣ памятна. Но ещѣ не кѣк докри
плоды оважилися, на которѣи Рады наши рѣски
зѣрно кинѣли; але якъ нѣмъ Богѣ даѣтъ вѣзрѣстѣ,
перѣконаемѣса, вѣдѣтъ рѣски и живѣи.

Дѣвѣлася чѣти голоѣи, щѣ цѣе тоѣе и тоѣе не
зробѣне, ако зробѣне не такѣ, якъ повинѣе са
вѣло зробѣти. Аиже и тѣи голоѣи влаѣтѣно не
сѣтъ напроѣтивѣ спасѣтѣлѣной потреѣки Радѣ, но
влѣне за тоѣу потреѣкою, и они не вѣли бы са да-
ли чѣти, ели бы Рады не ѣдѣпокѣдали цѣли сво-
ей, и не старѣли са о докро народа. Влѣне Рады
выѣвели тѣю ако инѣи оуѣвѣдѣ, котра зѣновѣ по-
рѣдѣтѣомѣ ихъ вѣвѣрѣтѣнѣса може.

Зѣвѣрѣнѣе ко Львовѣ спровѣдило станѣ оѣла-
женѣа его, къ скѣтѣоѣ которѣго заѣкорѣнѣи вѣли
также заѣвѣдѣна Рады нашои Голокѣи. Также
довѣдѣемѣ са, щѣ и дѣнѣкотри поменѣши наши
Рады къ скѣтѣоѣ того зѣвратѣса прѣстѣали.

Для того поспѣшѣемѣ заѣвѣдомѣти и по-
менѣши Рады и народѣ рѣскій, щѣ Сѣнерѣалъ Ком-
мендѣрѣющій подѣ дѣнѣи 12 Листопаднѣ 1848
чис. 147 на нашѣ прозьбѣ и на прѣдѣставленіе Его
Прѣосѣщенѣства Сѣпѣкопа Григоріа призо-
ляѣтъ, аки заѣвѣдѣна Рады Рѣкои Голокѣи
зѣновѣ ѣдѣвѣвали, и аки „Зора Галицка“ выдѣ-
вила, въ которѣи Голокѣи Рада Рѣска зъ дѣ-
ланѣ сконѣхъ справѣздѣна надалѣ голоѣити
вѣдѣ. На заѣвѣданѣ 33 потѣмѣ дѣла 17 Листопа-
днѣ с. р. наѣтѣдѣпѣшѣомѣ, зѣвоили Прѣосѣщенѣ-

ный Епископъ Перемышльскій Григорій по предложенію Соевъ желяно Ряды Головнои и поминицъ Рядъ и надалъ вѣти Предѣдательми Ряды Рѣскои Головнои не звижаючи на одаалене свое, коли ходитъ о общѣ добро милого Сми народа рѣскои. И Вы Брата! Мѣжайтѣся, и да крѣпитѣся сердце ваше оупокаяющихъ на Господа! Не тайно нами, що многи трѣбности имете; не тайно нами, що кудя са на Васъ сѣти заставляють, вы Васъ къ негодники спрявы оуловити; и не дивно было, если къ такомъ складѣ почались дѣломъ и сердцемъ оупадати, и конити, такъ кинки перешкоды, ложи, нѣжды и зли приклады заходатъ, що самими вывереными, рѣвнѣйшими оутѣгати въ справѣ своей народнои при найлѣпшѣи коли приходило. Но Богъ, который дакъ нами начити, дати доверого дѣла доконати! Стоимъ непоколебленно рѣскою нашою твердостію дѣла и сердца на противъ вѣры и громовъ вымѣренныхъ на нашъ скатѣю справъ и на нашъ народнотѣ! Сладкодушни брата, оукидѣвши тѣмъ сердечнѣ крѣпость нашъ, повернутъ до насъ и станутъ съ нами за правами народности нашої и за свободою житиѣвъ рѣскои земли. Оукидѣвши сталостѣ нашъ, противники наши едѣтъ знеколики признати нами тое, чого для себе домагати: за праведно почитаютъ. Влание нѣжды и перешкоды слѣжатъ до оукрѣпленя народа, а мы бы мали такъ важнѣ спосѣбнотѣ змирнѣвати, и оутѣвѣвати помилѣваня оу дрѣгнхъ, не помилѣвавши въ наибольшѣи нѣждѣ себе самихъ?

Най Васъ не застраше тое, що народъ нашъ безъ прокѣщеня и що для того тѣмъ его на доверѣ наводити, когда дае звалимѣвати. Нашъ народъ, если неперѣходитъ, то пѣвнѣ вырѣвнѣ оупокобленами сконми оумысловыми и мовы своей, що до прокѣщеня каждымъ инномъ народови. Народни его пѣвни и повѣсти сѣтъ богатѣмъ скарбомъ его рѣднои словиности, а тѣи пѣвни и повѣсти сѣтъ доводомъ надзвычайнои глѣбокости его мысли и чѣстка, и большою народною словиностію не похвалятся инныи который народъ. Рѣскій нашъ народъ, который безъ надки, безъ вышного выхочана такъ выдакъ плоды оумислови, конити е народомъ силами дѣловыми щодро выпосяжеными, и котражъ надка на такой вѣраномъ еще не зарогѣи рѣлѣ не прѣймиа и плодѣвъ не принеи? Вѣлможнѣ наши рѣски, вырѣканыя своего народа. Народъ однако перекѣтъ кѣтъ напасты, понижена и нѣжды, а въ такихъ нѣждахъ оукрѣпленіа нынѣ съ радостію вытѣе надѣю щасливѣйшои пришлости. Народъ нашъ дознаючи оубожитѣва крайного, не давая нѣчимъ перекѣпити, абы са скон народности вырѣкъ. Оуже заявъ нашъ на-

родъ мыслити о правахъ и розвиваню народности своей; оуже са пишѣтъ книги нашими рѣскими азыкомъ; и дати Богъ, также въ оучилищахъ едѣтъ дѣти рѣски рѣдными слокомъ сконми клѣки надки обѣверти. И въ оурадахъ и въ сѣдахъ кодворитѣя слоко наше рѣске. Однимъ слокомъ, народъ нашъ рѣскій зѣ довергои недовѣ провѣднѣвшиа, приходитъ до свѣдомости своей и зачинае при дрѣгнхъ прокѣщеныхъ народахъ на позорищѣ Европы вытѣпати. Вѣлнотѣ признаня народомъ Австрійи съ оубоководнѣмъ оу подданнѣтѣ, со слокомъ свободнымъ, и съ оудѣломъ въ праводѣствѣ, покликаны и насъ Рѣснѣвъ, оуматиа за природными правами народности нашої; а мѣючи чѣсть для каждой инной народности, жадаетъ нахѣтити оу нѣхъ чѣсти для народности нашої. Оуже то жадѣнъ подѣтѣвъ и жадѣи нахѣти не зможе народъ рѣскои въ неволю оуармити; а о спольщеню его анѣ мыслити, чѣ то подѣтѣвали, чѣ нахѣтитъ; а тѣмъ менше, абы сами доверовольно спольщивѣа. Вѣтъ таки оуислована поединчихъ чѣ зѣ польскон, чѣ зѣ нецирорѣскои стороны пѣти и надарѣмни. Нѣкто роздѣмный анѣ не едѣ са тѣмъ займати. Полаки мѣютъ вѣти сконми задовольнѣни. Богъ помѣститѣ ихъ и насъ на свѣтѣ, каждого на сконми. Если они кидаютъ очима сконми на Санъ, на Бѣгъ и на Днѣстеръ: то пѣвнѣ рѣски ихъ того не загорнѣтъ. Хотѣемъ Французы и инни народы кѣтъ разоми прѣшли сюда, и положили народъ и землю нашъ рѣскѣ на основанье Польши; то тое оучинились одинъ разъ; але закъше годѣ имъ сюда для того самого приходити. Тѣмъ менше помогѣтъ перѣ дѣпломатични.

Скажѣмъ мѣно и смѣло, чого мы Рѣснѣи жадаетъ и жадати право имѣемъ. „Ото хочѣмъ вѣти народомъ, жадномъ инномъ не „подлаглымъ, але братнымъ, свѣдѣнымъ, съ „тѣми самими правами въ границахъ Австрійи „завѣщающей права народни каждымъ народомъ „ви на рѣвни; хочѣмъ вѣти вѣрни Цѣсарю и „Царю Австрійскомъ и его законнымъ „наследниками на своей клѣинои обѣщѣной земли. „Вѣе що нами на нашой клѣинои земли крѣвѣдъ „або порѣгане чинитъ, того нѣколи не оузна- „ємо, и на правѣной дорогѣ на противъ того „станемо.“ Вѣтъ томѣ противни оуислована едѣтъ безкѣтѣчни и выкликали бы толькѣо роздрѣжене. Дои жили мѣжи Рѣснѣнами съ такими противными нами оуроенами найвѣльше Полаки. Тѣи оуроена зникнѣтъ, и надѣтитѣя можнѣ, що малопомалѣ вѣтъ таки оуроена скон закнѣтъ, абы са привѣзали до земли и рода нашего. Котори же схотѣтъ оуилжити сконмъ полькомъ народови, тѣи не схотѣтъ на крѣвѣ рѣскои народа тое чинити.

Коли оуже Рѣсины вырели своє жыане, стати яко народъ самъ въ собѣ, то дарио ихъ на-кертати до народнои нечинности. Хотѣли на-кѣтъ тепѣрь болышотѣ оуцныхъ рѣкинъ на тое пристала, абы и надалѣ рѣкій народъ срости-ка съ полыкиимъ, такъ жебы полыке слово ед-ло къ школахъ, къ оурадахъ и сѣдахъ, то ти-кій народъ рѣкій не сросица съ полыкиимъ. Рѣ-сины на Оукраинѣ не далекы словѣ рѣкомъ за-гинѣти, и зѣддилимы нахъ критий сконхъ надѣ словомъ полыкиимъ дрѣмлющихъ. Мысли слаги одинъ народнотѣ къ дрѣгѣ, и то болышѣ къ мен-шѣ, не датица нѣколи выконати. Така лѣпанка чоловѣчикога зыткѣ необходимо розтрѣкалабыца о склѣ природы даной галиицѣ Богомъ. Слѣдѣ Евро-па, якъ вырозмѣке положене тѣтѣише, не дозволитѣ цѣло подокного оучинити. Не при-дѣтица поволати давни вѣдды радѣ полыкого, котри Полыки такъ на злѣ вышши. Рѣсины на-и са не оуносаѣтъ гнѣкомъ, ели ктои въ своеи слѣ-потѣ короздитѣ протикъ ихъ народности и ей оулимовольнию. Бо чыжѣ повинни розвмно-го чоловѣка розирѣджити подобни оуроена головы дитиначон? Чыжѣ зможѣ, незнати яка сила и який выдатокъ, дѣтѣтерѣ нашѣ оу Чор-ного Мора до Пѣвнѣчного зѣрнѣти? Рѣсины дѣ-лючи о себѣ, могѣтъ вѣти спокойни на вѣки вы-берики кражихъ такихъ оуилоканы. Народъ га-лицкій прагне за спокойемъ; а то вѣзѣ ми-лоирѣдѣ, що готовѣ естѣ вхопити за ордже напротивъ того, ктобы хотѣлъ мѣдъ покой за-калѣмѣтити; така кола народа галицкорѣкого! и ктожѣ не оцѣнитѣ высоко тои колѣ, зѣвжа-ючи на задане тепѣрѣиши народа галицкорѣко-го: розглядѣтица по сконхъ розвалинахъ, абы народнотѣ свою оуладѣвати, проскѣщине свое дѣвигнѣти, и съ нѣдѣи са вѣковой оустрѣпати? Оже жѣдаемъ оуѣ Полакѣбѣ справедливости; жѣдаемъ оуѣ нихъ, абы нахъ некинно неподаждѣ-вали и не чернили; абы не ганѣили нашего о-тѣчѣтѣвоуѣмѣ; абы не проклинали нашихъ оуи-локаны, котри не идѣтъ ницъ къ складѣ; они на мѣ до складѣ; тое зѣдае постѣпови оуѣкты народа нашего и его народнымъ сководамъ смѣртоносни раны, и не дѣвно для того, що дѣже Рѣсинѣбѣ волитѣ.

Народъ нашѣ галицкорѣкій триманий черезъ вѣки въ крайномъ пониженю, въ вѣлконѣ нѣдѣѣ и тажкоѣ неколи оупакѣ глѣбоко. Слѣдѣтѣи то-го сѣтъ тепѣрь скѣтки. Рѣсины въ тепѣрѣишнѣй стѣновѣчѣй догѣ, менше мають свѣтлыхъ про-кѣдѣниковъ, якъ каждыи инный народъ въ йкѣтрѣи. Для того также естѣ народъ рѣкій болыше якъ каждыи нараженый на шкодыки вѣлѣкы оуладѣ-ныхъ, ае къ слѣпотѣ своей зломыныхъ и зѣ-тѣтыхъ противникѣбѣ и неможе ги рады дати, хотѣ ги каждыи Рѣсинѣ якъ на илѣпше жнѣтитѣ и зрѣити хотѣ.

Оже прико заказѣжити Рѣды и вѣполъно на-раджѣтитѣ, ели для которого, то для на-шого рѣкого народа, ели колы, то къ тыхъ часахъ естѣ неоцѣнѣне. Конституцѣи оуководѣ-ши народъ кѣнѣ его яко вѣлѣный до старанно-сти о добѣро свое и крѣю свое; народъ вѣрѣ оу-дѣлѣ къ правѣдѣнѣтѣбѣ, и скѣзѣзѣишиа вѣр-ною любовѣю съ Цѣсарѣи и Цѣрѣи скѣ-и мѣ, оукладѣе съ нимъ на сѣи мѣ поирѣдѣтѣкомъ сконхъ дѣпѣтовѣныхъ праки, зараджѣе потре-бамъ крѣю, становитѣ кѣи, чѣго вѣпѣчнотѣ и порадоѣ сполѣчнотѣ вѣлияне, а кѣкѣонѣе того вѣсѣ пордѣе своимъ Цѣсарю и Цѣрю поѣдѣ-оуѣпоѣдѣитѣлнотѣи Минѣстрѣа и оурадѣникѣа, котрыхъ кѣѣ чинны слѣдѣити и розѣдѣжити мож-на. Оже конституцѣи вѣлияне оуѣ народа при-кладѣтитѣса со своей стороны до добѣра кѣяного, поѣзнавати свои потребности, и докѣратѣ споѣ-боѣвъ, якъ бы ницъ запѣбѣгати.

Пѣкѣе то добѣро для народа; ео слѣмъ народъ не вѣдѣе собѣ корогами; а ели онѣ самѣ о со-бѣ старѣтитѣса занѣдѣе, то инни зайиѣдѣи до-лѣкѣ его; а пѣкѣе не по его мысли, колы, по-требахъ, и дѣже скѣпо для добѣра его; кѣе то кажѣтъ: „вѣратѣ собѣ радѣ, сѣтѣри собѣ неѣла.“ Але абы народъ тое, що для добѣра его слѣ-житѣ, розпѣзнати, и до того причѣнѣтитѣса мѣгѣ, потребѣи сѣгѣ Рѣды народѣи. Не дѣ-мѣиѣиѣи, що черезъ дѣпѣтовѣныхъ нашихъ на сѣи мѣ оуѣцѣомъ, аео краѣѣомъ, котрый также може наѣтѣвѣити, вѣе для народа добѣре статѣица може. Болыша чѣстѣ нашихъ дѣпѣтовѣныхъ складѣеца зѣ рольникѣбѣ недѣчнѣныхъ, вѣзѣ зѣна-ѣомѣгѣи азыка нѣмѣцѣкого, жѣкиѣи на сѣи мѣ оуѣстѣкодаѣтѣлнѣомъ наряды дѣють, а хотѣ ницъ на наѣилѣпшѣй колы не зѣвѣкѣе, то многи предѣ-мѣты сагають надѣ закрѣѣи зѣнѣиѣи ихъ. Таи каждыи дѣнь родѣтъ нови потребности, о котрыхъ они далеѣко оуѣ крѣю свое вѣдѣчи не зѣнають, и о котрыхъ они мають заѣвѣдомѣлати, якъ н. п. дѣлѣомѣе мѣеи ниѣиѣи съ поѣдѣиѣи о по-дѣлѣ Галицѣи на нашѣ рѣкѣ и на мѣзѣрѣкопѣль-скѣ проѣиѣнцѣи, абы мы не оуходѣили за Пола-коѣвъ, а зѣмѣла наша за зѣмѣлю полыкѣ на вѣакѣ нашѣ крѣвѣдѣ, а на кормѣи для Полакоѣвъ. Также трѣба народѣи дѣнѣиѣи и кѣмѣиѣиѣи о дѣлѣиѣи сѣиѣи. А мѣкѣе може са тое стати, ели народъ розѣкѣлѣи по мѣѣстахъ и сѣлахъ, по скѣтѣбѣ широѣомъ не зѣгромѣдѣица въ одно мѣѣцѣи, абы са поирѣдѣити? Не можемо также тѣѣѣти того, жѣ кѣыѣоры на дѣпѣтовѣныхъ сѣи-моѣыхъ для народа нашего по наѣиболышон чѣ-сти не по его мысли и спряѣкѣ выпѣили. А ктожѣ то томѣдѣ винѣнѣ, жѣ багѣато кѣыѣрѣно оу нахъ такихъ дѣпѣтовѣныхъ, котри неиѣно спряѣкы на-шой народнои некорѣнѣаѣ, але надѣ то дѣже спрѣитѣно на крѣвѣдѣ нашѣ дѣлѣають. Мы сами Рѣсины томѣдѣ винны, боѣкѣмо са не радѣили и

дѣлали чимъ вѣдѣ застрашити, не знаючи о що ходитъ. Иначе вѣдо бы са стало, комы вѣли гѣто позакладани Ряди, котрикомы могли вѣли людемъ въ своихъ сторонахъ потребе обѣи не дати. Пекнебы не вѣли выврани такій депѣтовани, котри тепѣрь на сѣмѣ справѣ не нашего народа, не йкстрѣйском державы, але справкѣ польскѣ попирають. Ё пряко, що народъ черезъ выборцѣвъ своихъ разъ вывраного депѣтованого ского кпрядѣ обѣидкати не можѣ; але кольно скизати такомѣ депѣтованомѣ, що народнои справы добре не коронитъ, ако ще нашкодѣ народа дѣлае, же онъ не зисидѣе си на завѣрнѣе; для того онъ, ели иже хотѣ трохи чести, повиннѣ са самѣ ского поимна зрѣчи. До того три также Ряды, абы дѣланѣ депѣтованого ского добре роздѣлити, нѣвинного са не чѣпати, але того, котрый провннѣе, скиртати.

Иже вѣдѣтъ по шимомъ чимѣ зновѣ розпѣгани выворы, то на сѣмѣ овѣй, то на нашѣ краевый. Чимѣ иже зновѣ допѣтити, абы справа наша не вѣла добре зисѣдѣла? Чимѣ же разъ ижемыа попарити? Намѣ треба для того Рядѣ, абы выворы по нашей мысли, волю и справкѣ поѣшли. Дажѣ аѣпша для народа спобѣдѣнѣ познати тыхъ свѣтлыхъ и грдѣми сконини справѣ нашѣ народнѣ ширѣ зисѣдѣпати готовыхъ Рѣинѣвъ, якѣ не на тыхъ народныхъ Рядѣхъ, котри зближаютъ Рѣинѣвъ до себѣ, и дають зближкѣ познати ихъ мѣдрѣ головѣ, и ширѣ серце? Якѣ то мило выдѣти людей нашихъ на зисѣдѣла Рядѣ приходящихъ; съ якою то они цѣкавостѣю вѣдѣ слѣдхѣють, о кѣ са допытѣють, и въ справахъ своихъ порадѣ Рядѣ залагають! На Рядѣ пошолѣ съ собою зисѣдѣють богати и вѣдни, оучени и невѣдни, аѣховни и мѣрки, мѣщаны и сѣланы, пошолѣ рѣдѣтъ въ прѣимности каждого, кто прѣидѣ пошлѣхѣти. Тѣ не ми гордоити и шипковѣна зѣ дѣлика; але чѣтъ для каждого. Тѣ на рядѣхъ стѣлае рѣдѣнѣтъ каждого чѣловѣкѣ прѣдѣю. Тѣ хотѣ вѣдни одѣжѣ, але однакѣ серце для добра цѣлого народа рѣдѣкого и краю ского цѣнитѣа. Оже такѣ Ряды зближаютъ людей до себѣ, а поимнѣши ряды аѣдѣашиа въ однѣ голокнѣ Рядѣ Рѣдѣкъ ко Лѣковѣ, скидѣлають аѣнѣ народѣ къ однѣ сильнѣ мысли и волю, и допомагають собѣ до вѣполѣного добра. Мы ижемыа многихъ противникѣвъ справы нашей рѣдѣконароднои; ко на нашей рѣдѣной земли инни господарѣкали, котри тепѣрь надѣ нами прѣаи собѣ привѣлацѣають. Мы ижемыа о природѣ прѣако, о нѣаи своѣ оупоминѣтѣаи и напѣрѣтѣвъ розлѣчнои напѣтѣи и крѣды коронитѣа. Намѣ тысячѣи сѣтъ перешкоды не ино обѣ чѣжѣхъ, але также, жѣа то казати обѣ своихъ спѣль-

цѣныхъ Рѣинѣвъ, котри черезъ мѣдѣ обѣианѣ напѣрѣтѣвъ вѣаинои рѣдѣкон комытъ справы. Тѣмѣ са дѣжѣ не зражаймо, ко мѣжи пшеницѣвъ и кѣколѣ вѣкае; самѣ Спѣнтѣль мовитѣ, що вѣзѣ горшѣтѣвъ не обѣидѣа (Мѣт. нѣ. з.), и прѣотивники силѣють наѣа огадѣнѣишѣ справѣ нашѣ попаритѣ, дохѣдитѣ и въ своихъ са чимѣ разъ вѣльшѣ оукрѣплѣти. Инакѣшѣ можѣ вѣшѣмо дрѣмѣаи и справѣ нашѣ заведѣаи. Ижемыа справы нашей народнои напѣрѣтѣвъ вѣаинои напѣтѣи и крѣды дохѣдитѣи и коронитѣи, потрѣа силѣ; и вѣаино на рядѣхъ такѣи силы розвивѣаютьа и скидѣлаютьа до охѣроны нашихъ правъ напѣрѣтѣвъ лѣжи, напѣтѣи и крѣды. Вѣааинои загарѣтована и жѣднѣми оутѣкомѣ незломана терпѣливѣостѣ и тѣврѣдѣтѣи наѣаи рѣдѣа, котра са прѣпоѣѣаковѣ стѣаи: „party Rusin“ (оупѣрѣтый Рѣинѣ) не даѣтъ справѣ нашей народнѣй, нашей мѣвѣ, обѣрадѣкови, обѣчѣаишѣ, прѣвѣѣцѣию и рѣдѣности съ иннѣми народами зипрѣитѣи. Но мы повиннѣи рѣдно вѣратѣаи до дѣла народного. Инни наѣаи прѣигнали; а вѣонѣ стѣбѣтъ вѣжѣ вѣаино. Хотѣ сами не дочѣкалѣвѣшѣмога вѣѣхъ плодѣвъ прѣаѣаи нашихъ, то солодка вѣдѣ серѣю нашѣмѣ тѣа гѣдка, жѣшѣмо выѣвѣнили скѣтѣ покинѣнѣостѣ нашѣ; а потолѣки нашѣ, дѣтѣи нашѣ, вѣаино крѣкъ нашѣ, вѣдѣтъ на грѣбахъ нашихъ вѣаиноговѣитѣи памѣть по наѣа.

Тако то потреба Рядѣ нашихъ Рѣдѣконародныхъ! абы аѣдѣа народного розвинѣитѣи и оукрѣплѣти, и абы прѣйтѣи до скѣдомѣости правъ своихъ; абы зѣ оутѣаы конѣтитѣцѣинои добре скорыстѣаи.

И же скажѣтѣ тоѣ, що Ряды такѣи оупѣговѣлаѣаи нашихъ, абы яко депѣтовани сѣймоки обѣзѣаиноишѣаи съ потрѣааи краю, прѣдѣаи аѣцѣмѣ сѣаинои можѣи вѣстѣдѣаитѣи. Также Ряды оупѣговѣлаѣаи народѣ нашѣ и до зарѣдѣ справѣаи сконини громадѣкини, котрый са ижемыа вѣѣѣсто мѣндѣагѣорѣвъ незадовѣго порѣдѣитѣи. Оже добре бы вѣдо, що бы вѣжѣ тепѣрь зѣааи громадѣ такѣи свои громадѣки ряды въ каждѣмѣ мѣстѣ и сѣлѣ тѣворитѣи, котри бы са надѣаи добромѣ сконини громадѣкини нарядѣдѣкали и надѣаи тѣмѣ, що на цирѣдѣларныхъ аѣо дѣканалѣныхъ аѣо на Голокнои Рядѣ оучѣють, аѣко, чѣго са зѣ „Зѣри“ дочѣтѣдѣють, оговѣаино, що зѣ Ряды Голокнои до Нарѣда нашего пишѣаи. Ели бы са о чѣмѣ на громадѣкиныхъ своихъ Рядѣхъ нарядѣдѣкали, то потѣмѣ можѣи бы до того зѣааитѣи порадѣ Ряды своѣй дѣканѣильной, аѣо цирѣдѣларной, аѣо Голокнои; а такѣ прѣидѣтѣе, люди добри, до пѣзнѣаи вѣѣго, що для добра вашѣго потрѣаи, и тогдѣи не даѣтѣ са вѣааинои пѣѣтѣмѣи кѣѣтрѣомѣ сѣдѣи тѣдѣаи гонитѣи и вѣаинои мѣдѣитѣи, тогдѣи вѣдѣтѣе знѣаи, чѣго са

трыматі; бо то сѣть лѣкакі люди, котри для своєї корысті а для кашон крыкды ками колотатъ.

Головня Рѣки Рада вживає оособливо честныхъ дѣховныхъ рѣконародныхъ, абы са переймѣти дѣхомъ чисторѣкими и справою чистонародною, и абы народови радѣ давати. Коимъ жъ не дѣховнымъ сконимъ, роздѣлѣа такимъ, якъ покыши сказано, заѣвѣритъ нашъ народъ? котрый справѣдило домагатиса може, абы мѣ дѣховни радѣ давали, понеже и они сѣть щиро-рѣкого родѣ, а мають приналежити надки. Народъ нашъ при панщинѣ и въ нѣждѣ не має коли и зацо оучитиса. Мѣрки наши оучени переймалиса по бошьої часті дѣхомъ не рѣкими, але польскими, хотъ то не каже о вѣхъ. Маємъ, хвалити Бога, и дѣховныхъ и мѣркихъ оучинихъ, котри сѣть добрыми Рѣиннами и справками рѣконародными сердчно са займають. Коли народъ на Радѣхъ такихъ добрыхъ Рѣиннѣхъ пѣзнає, то пѣкне дати имъ заѣвѣрене, а они справѣ его на сеймѣ найлѣпше погрѣтъ. Але тра са на Рады скрѣтити, и тра справѣдило, смѣло и сердчно, за справкою народною кытѣпати, и нею са займати. Най нѣкто не каже, що дѣховныхъ справа народна охѣдити не повинна; повинна ихъ охѣдити; отчѣтеколомѣе належитъ межѣ скатїи повинности каждого оживателя краю, тимъ бошье скащинника; народъ справѣдило мѣгъ бы са жылѣвати и казати: ото дѣховни мають надкѣ, мѣгѣтъ все лѣпше знати якъ мы, котрымъ не дѣчени, а ихъ не охѣдитъ справа народа того, до которого належать, а ихъ не охѣдитъ справа народа, съ котрымъ они дѣточками сконили такъ тѣсно полѣчени сѣтъ, ихъ не охѣдають власнїи дѣти. Такъ бы са справѣдило народъ мѣгъ жылѣвати на скащинникѣхъ своихъ, котри не мають дѣха народного, котри до скатїи справы народнои не хотатиса причинити.

Рѣинны! возмѣмиса щиро до найважнѣйшого нашего дѣла, до справы нашон рѣконароднои. Іако дѣти нашон галицкорѣкон землѣ вѣдьмо вѣрни матѣри своєї! Кто правый Рѣиннъ, най-са чинѣ може причинає для добра свого народа.

Прочимъ писанье сїе на заѣвѣданїю Рады скон перечитати, все поединчо розѣбрати и народови выложити, абы все добре выроздѣлѣ.

За Рады Головнои Рѣкон.

Лѣковъ дня 1 Стѣдна 1818

Засѣданье Собору усшаводапельного въ Кромѣрижу дня 22.

Листопада.

Вѣдомо вже, що зъ причины грозного, хотай оумѣрного вѣдѣньского розрѣхѣ, Сокоръ ообщїи оустикодательный кѣлѣнемъ Его Вели-

чѣтка Царя въ поклиже Его тепѣрѣшной столицѣ Голомѣца до Кромѣрижа са перѣнѣтъ. На желанье Ихъ Величѣства ѡдѣла са 21. Листопада с. р. Его Преосвященнѣствомъ Княземъ Архїепископомъ Голомѣнцкимъ торжѣственна сѣдѣжа Божя и козкане, С. Дѣха о прокѣщѣне оврадѣвати маючихъ Дѣптованныхъ; а 22. розпочалиса нарады перкми заѣвѣданемъ. Сала заѣвѣданїи знаходитъ са въ палатѣ Архїепископкой. Въ 11 годинѣ по ѡдѣвѣтѣ сѣдѣжѣ Божѣи собралиса Дѣптовани въ назначенѣи салѣ палаты Архїепископкой и заняли мѣсце. Треба также знати, що мѣже Дѣптованными, ае хто зъ кмиѣ однако мислитъ и зъ ними трымає, такъ и коло него сидитъ, щобѣ заѣвѣгда съ ними порадитиса, що и якъ говорити, и за чинѣмъ якъ голоювати. Такъ бошьовши до той салѣ оузрѣти можна заразѣ по правѣи сторонѣ Чѣховъ, трохи Мораванѣхъ, потомѣ мазѣркихъ силанѣхъ и Рѣиннѣхъ, такъ нашихъ силанѣхъ, якъ и скащинникѣхъ съ Епископомъ, котри тагнѣтиса сѣтъ ажъ въ серединѣ; а по лѣвѣи сторонѣ Дѣптованныхъ панѣхъ польскихъ тай значной часті нѣмѣцкихъ, котриса съ собою пороздѣлѣли. Паматати треба, въ якѣи сторонѣ хто сидитъ, абы зъ нашихъ доносѣхъ знати, якъ хто нашѣ справѣ трымає. Однакожѣ вже можна сказати, що правѣи сторона за нами трымає и нами є прѣзна; а лѣва противъ нами.

По ообщенїю членѣхъ сокоровыхъ зажадавъ Предѣдатель Смоляка, щобѣ до выкорѣ предѣдателя, его заѣвѣдникѣхъ и секретарѣхъ выѣловыхъ прѣстѣвлено: понеже члѣн оустикованный т. є. оденъ мѣсцѣхъ кѣе минѣхъ. Хотай томѣ прѣчено и выкорѣ предѣдателя на пѣзнѣишїи члѣнѣ ѡложити желанье, бо сторона оумѣркованныхъ т. є. сторона правѣи и серединѣи дѣже малочисленна єдла, але власне для того перимѣла сторона лѣва (Полѣкѣхъ и Нѣмѣцѣхъ), и такъ выбрано Смолякѣхъ повторѣ предѣдателя на налѣдѣющїи мѣсцѣхъ: про тоє Смоляка предѣдатель зъ члѣнѣ вѣрликого движенѣ вѣдѣньского, має свое предѣдательство заѣдачити малочисленности серединѣи и правѣи стороны, а именѣно Дѣптованныхъ члѣнѣхъ. Вѣсрѣли его 151 головохъ противъ 121, котри єдли за Чѣхомъ Штромахомъ, єдѣшимъ вже до 6 Жовтна, то є, до члѣнѣ розрѣхѣ вѣдѣньского Предѣдателя. Заѣвѣдниками предѣдателя выбрано Каетана Майєра и Ласєра.

(Тагъ дальшїи нѣстѣдитъ.)

Въ Перѣмѣшлии має са печатати калѣндаръ на рѣкѣ 1819 въ рѣконѣхъ азыцѣхъ.

„Справы Калѣктиньской“ печатѣса 4тый аркѣшъ; єдѣ ихъ до 10. Прогнѣмо о тѣрпѣливѣсти.

Той выдѣлъ громадкѣй заразу по своимъ
выборѣмъ выверѣ сохѣ за мѣже свое началництво
громадкѣ яко зверхность громадкѣ, то естъ:
бдѣрміе стрѣлъ и сохѣтничѣ по мѣ-
стахъ, вѣтѣхъ и приажныхъ по се-

цими Гаміштіяномъ, и Господиномъ Гвер-
наторомъ Зальекиимъ.

Зъ Рады Рѣкон Головною.

Лѣковъ дна 11 Стѣдана 1818.

Чиске чаопиньмо „Липа Слованка“ Чис.
18. 30. Листопаднѣ 1818 ст. 72. „30 Лѣкова 17.
Листопаднѣ“ пише, якобы Рѣки Радн домагаааа
нѣмцкои мовы въ школахъ, вѣдчаючи зъ
ныхъ свою рѣкѣ мовѣ, же оученики рѣ-
ски сами домагаютьа польскон мовы до наѣкъ,
же кюда Рѣсинны въ Галиціи ажъ до Черемоши
и Шрѣта прагнѣтьа польщины, же вѣкъ оучени
рѣски спольщилиса, же стирше дѣховенство рѣ-
ске залѣдко оученностію своею перѣходитъ се-
ланъ, же молодше дѣховенство рѣске тѣжитъ
за полкиимъ азыкомъ, а ино для абсолютн-
ной власти конкысторѣ ще рѣщинѣ оулагие. Оже
маеми цю слово, то ложъ! то очернение! аки
насъ Рѣсинѣкъ перѣдъ Чѣхми въ зѣмѣхъ свѣтлѣхъ
выставити. Такъ то и по дрѣгнѣхъ писмѣхъ
наши противники насъ ложно опишѣють. Ялики
кто не знае, цю тепѣрь тѣи противники вѣсма
силами стараютьа рѣске слово до школъ не до-
пѣстити, а понеже того не можѣть, то хотѣ
мкнѣмъ вѣдъ спосокѣмъ окервити. Такто тѣи
противники кричатъ: Не ма Рѣсинѣкъ оученихъ
и книжокъ рѣскихъ, не ма лѣтературѣ рѣкон;
то не можна рѣskon мовы до школъ взати. И
зновѣ на выкорѣтъ: аки не вѣло рѣskon оучен-
ности, то не три рѣкого до школъ допѣкати,
и розговорѣють перѣдъ дрѣгнѣи народами, яко-
бы еще Рѣсинны сами за тѣмъ вѣли. Правда,
же рѣски лѣтературѣ подѣпала; але вѣлине для
того найкѣдѣшій часъ, аки рѣски мова вѣла до
школъ взати. Жѣмы оученики рѣски противни-
ла наѣцѣ рѣскѣй, тое неправда. Заходать
скарги, цю вѣлине Полаки мѣючи вѣлики на
школы, молодѣжи рѣskon кладѣть вѣски пере-
шкоды, аки са по рѣкѣ не оучила, и на кѣтъ
не хотѣла и бо аласа оучити. Отъ полъ-
ски оучители н. п. въ Сѣмкорѣ грозилѣ тѣмъ
оученикамъ, котри бы са рѣкого домагааа,
зѣлыми класѣми, и то ще полъскій тѣмже гим-
назиальный катѣхита Фр. Подгѣргѣй. Цюмъ
подѣбною и тѣ ко Лѣковѣ также заходѣть.
Полаки запѣвѣгаютъ, аки на рѣскѣй азыкѣ,
колы той конечно вѣже въ школахъ мѣеаа оучи-
ти, мѣкъ найлише годинѣ вѣло назначено, и
латинскѣй конкысторѣ мѣючи надзѣръ надъ
школами народными декрѣтъ о рѣкнѣхъ правахъ
рѣкого и полъкого азыка такъ стѣило захо-
вѣе, цю на вѣкъ чотыры нормальни класѣы разо-
мѣ пѣтъ годинѣ на наѣкъ къ рѣскѣй, а тѣ го-
динѣ въ полъскѣй азыкѣ призначикъ, и ще
до того для рѣкого азыка годины надзѣкнѣи-
ни, и толькѣ застѣлана наѣка тогожъ каждо-
мѣ до колѣ. Ялижъ вѣлине оученики рѣски зъ

выжшихъ оучилищъ въ тоѣмъ смѣтнѣмъ поло-
женію оутѣкютьа до Рады Рѣкон Головною,
цѣомъ черезъ ню належитѣи наѣки рѣskon дома-
гитиса. Оже зъ того оѣдѣити можна, цы оу-
ченики рѣски не житѣть соѣкъ наѣки рѣskon.

Ганаки и Цѣсарѣ Фердинандъ.

Цы знаѣте люде добри дѣ Голомѣцѣ? Ото
тѣмъ къ Морѣвщинѣ, дѣ Орианѣ тысащѣми
на велики торгы колы гонать.

Якъ то оу насъ плѣне Анѣстерѣ, Бѣгъ аѣо Санъ,
тѣмъ то также сѣтъ рѣски, Марѣа, Гана, и
наѣдъ Гановѣ сѣтъ то люди зъ Рѣсинѣми поѣко-
ени, ко Слованы; вѣкъ Слованы вѣрѣа наши,
вѣрѣа рѣдни; мѣко Чѣхи, Морѣвлѣны, Словѣки,
Вѣрѣки, Іѣлѣіранѣ, и т. д. говорѣть тѣковѣ
моковѣ, же и Рѣсинѣхъ зрѣзмѣе. Оажѣжъ тѣи
то Славѣны, цю наѣдъ Гановѣ: называютьа Га-
ники, мѣкъ то знають вѣкъ коаки, цю тѣмъ вѣ-
ли къ Голомѣцѣ. Тепѣрь я вѣмъ чѣтка скажѣ,
поѣмѣхѣйте, ено прошѣ: Якъ то тѣи Франкфѣр-
тисти *) и Полаки и Мадарѣ къ славѣнѣмъ
Вѣдѣни са вѣрили, а Цѣрѣ, нишѣ Панъ, мѣдѣкъ
ѣдѣтѣмъ са вѣдѣпати и до Ганы выѣждѣати;
зѣмѣвають го на дорожѣхъ тѣи Ганаки, котри вы-
шли мѣ на противѣ, бы го ко вѣлиноѣ зѣмѣлѣ
своеѣ покитати.

Вороховники Вѣдѣнѣски написали, и Цѣсѣрѣ
подѣпиали, же панѣщина зновѣ са керне. Якъ то
тепѣрь писмѣа выхѣдѣть, и лѣтерѣ рѣски, не пра-
дѣни, но фальшивѣи и вѣрѣхлики, также и то
писмѣо вѣло.

Оажѣжъ мѣкъ Цѣсѣрѣ Пана Ганаки вѣтали,
такъ до него промѣовѣтали: „Гѣй Цѣсѣре,
Цѣсѣренѣкъ! вѣтай, вѣтай въ нашоѣ зѣмѣли мѣ-
же наѣи. Яхъ вѣдѣ лѣкакъ на насъ вѣдѣнѣхъ,
неѣиликихъ, не вѣртѣйже наѣмъ панѣщинѣ и
подѣданѣкѣ, ко такъ мы тѣ читѣаемо.“ На тоѣ
Цѣрѣ, вѣго Мѣлоѣтъ ниѣ такъ каже. Чѣйте, мѣкъ
сказали: Дѣтѣи мѣли! не вѣрѣдѣте тѣкиѣмъ писмѣ-
мѣмъ, ко то оны сѣтъ фальшивѣи; моѣ рѣски ихъ
не писала, моѣ печѣть не печѣтала. Не вѣйте са
мон дѣтѣи, даю вѣмъ цѣсѣрѣкѣ слово, же панѣ-

*) Франкфѣртисти сѣтъ то Нѣмѣцѣ, котри вѣкъ
сѣщѣтѣвѣдѣни нѣмѣцкѣи держѣаки, колыши и мѣнѣ-
ши въ однѣ держѣкѣ зѣдѣчѣти прагнѣть, и
въ тоѣмъ наѣмѣцѣхъ въ мѣкѣтѣ Франкфѣртѣ на-
рѣджають са. Лѣка сторона тѣхъ франкфѣрѣти-
стѣвъ хотѣлабы вѣхъхъ Монѣрѣхѣкъ, цю мѣють
краи нѣмѣцки подѣ соѣомъ, а томѣдъ также и на-
шого Цѣсѣрѣ оуѣдѣити и однѣ нѣмѣцкѣ рѣнѣбли-
кѣ оутѣкорѣти; въ тоѣй цѣли съ Полакиѣми (ко
Полаки мѣслили, цѣомъ при тоѣй спѣсѣкѣности мо-
гли прѣйти до Польщѣ) зъ Мадарѣми и Ита-
ліѣнѣми зѣдѣчѣлиса къ Вѣдѣни и зрѣчили вѣли
покѣтанѣе, котрѣ я къ донѣслѣнѣмо, вѣже оутѣдѣ-
мѣне.

цини и по́дданы́тво то́гда то́лько їа зно́къ кѣрне, колы рѣка їа оверне, а їа́къ рѣка не оверне́тъ, такъ и панщина не кѣрне́тъ. “ На то еде́тъ Ганакъ старшій такъ їа каже: „Колыже такъ є, не иначе, дайтежъ тоє и на штемплю.“ Я Царь докрьй на то мо́кить: Не даи́тъ їа тѣтъ на писки́къ, коли въ доро́жъ не маю де, аи́къ на чѣи́тъ каи́къ пи́сати. „Я коли такъ,“, мо́кить Ганакъ, „то дайте наи́тъ Пани тий Царю на тоє свою рѣкѣ“, а Царь изъ по́мзѣд дѣе людеи́къ свою рѣкѣ; котрѣ рѣкѣ Ганакъ кѣре и цѣлюе.

Потѣхали со́вѣтъ Цѣсарь и Пани нашъ далѣй. Тепѣрь люди цю таи́тъ бѣли, оу́кѣрили, ко видѣли же Царь дали свою рѣкѣ ни́къ на тоє, кы панщина не́кѣрнѣла; — а того чоловѣ́къ рѣкѣ въ котро́й рѣка царе́ка бѣла, кѣ́тъ таи́тъ брали тай се́рдѣчно цѣлюали.

Такъ Ганакъ поро́вили, а Ганакы ихъ то жѣ́нны ко Цари́цѣ въ Голомѣцѣ приходили, и таи́тъ кѣ́акѣ познаи́ли: сыръ и ма́сло, кѣ́ры, їаи́цѣ, качкы, гѣ́ды, и ка́зали: „Ото Ты Цари́це до́бра; їа́кѣли́къ лишити своє кра́ине Го́сподарѣ́тко, кы́жжѣити зъ своєй хаты, мы то то́къ дѣрь прино́симъ, прѣ́ими! прѣ́ими! кра́ине про́ими“. На то Цари́ца стѣ́пає, дары ма́ло ѡ́дѣрає, и такъ ко́ждѣи Патни́цѣ, коли торго́въ кѣ́въ въ Голомѣцѣ, до́ки та́ики Цѣсарь кѣ́вѣтъ, пере́дъ пала́тъ приходили, дары та́ки прино́сили.

Т.

Зъ Собору у́спѣшодѣ́тельного въ Кро́мерѣжу.

2. Стѣ́дѣна с. р. за́звѣкъ прѣ́дѣ́дѣ́тель Со́бора на на́дзѣи́чайне за́сѣ́данье. Коло 12. го́дины оу́кѣ́домѣ́къ со́борѣ́къ ѣи́ни́стеръ Шварценбер́гъ, цю Цѣсарь нашъ зъ прѣ́стола зѣ́тѣ́пѣкъ, а кѣ́ратѣнокъ Ёго Францѣ́шѣ́къ Іо́сѣ́фъ по нѣ́мъ наѣ́тѣ́пѣкъ. Дѣ́пѣ́тѣ́цѣа скла́даю́ца зъ 50. члѣ́но́къ — ме́же Га́лицѣ́нами и нашъ Влади́ка Гри-

горѣ́й — ѡ́тра́дили́къ въ Не́дѣ́лю до мо́кого Цѣ́сарѣ́а до Голомѣ́ца, а въ Поне́дѣ́локъ до Пра́гы до кѣ́вѣ́шого Цѣ́сарѣ́а Фердинандѣ́а, котрѣ́й тѣ́дѣ́а на ми́шканье ѡ́дѣ́ѣ́хѣ́къ; Цѣ́сарь Фердинандѣ́а пра́цию́чи́ѣа и Цѣ́сарь Францѣ́шѣ́къ Іо́сѣ́фъ кы́тию́чи́ кы́дали ѡ́дозкы до наро́до́къ и до Со́борѣ́а оу́стако́дѣ́тельного. (ѡ́дозкы тѣ́и оу́мѣ́сти́ли́ѣа въ по́передно́мъ члѣ́нѣ́.)

На при́мѣ́ръ на́шого рѣ́ского зрѣ́лища, котрѣ́а на сво́и́мъ второ́мъ прѣ́дѣ́ставленѣ́у ко́ Второ́къ по Мѣ́хѣ́йлѣ́ чѣ́резъ лю́бокѣ́нѣ́къ ѡ́дѣ́лы́мъ дѣ́ла Ра́ды Голо́кной Рѣ́ской запо́мѣ́д 100. Зл. Р. ср. при́несло, ѡ́до́гра́лы — їа́къ їа до́кѣ́дѣ́емъ — и Пѣ́ремы́шлѣ́ны на Хо́генъ за́вѣ́денѣ́а „Ма́теры рѣ́ской“ Ко́мѣ́дѣ́-Опѣ́рѣ́ Котла́рѣ́кѣ́кого; „На ми́локанье не́ма си́ловѣ́нѣ́а“ зъ кы́передѣ́жѣ́нѣ́мъ пѣ́ни наро́днои „Ми́ръ каи́тъ кѣ́ратѣ́а кѣ́кѣ́мъ прино́симъ“ къ чѣ́тырь голо́вы.

Дѣ́на 27 Листо́падѣ́а оу́чини́ло мѣ́сто Коло́мыѣ́а сво́и́мъ члѣ́тнои́мъ Старо́стѣ́ Бѣ́хоки и та́кѣ́ прѣ́дѣ́дѣ́тели́мъ окрѣ́жної рѣ́ской Ра́ды Коло́мыѣ́-ко́и ЧЧ. Ве́рѣ́шнѣ́ѣ́скои́мъ и Дрѣ́жѣ́мили́-ко́къ оу́ро́чѣ́стѣ́й по́хо́дѣ́ съ 80 по́ходѣ́ми (фа́кла́ми) по́читѣ́ющи ихъ кѣ́лики за́сѣ́дѣ́гы ѡ́коло до́бра наро́дного.

Дѣ́ла́на на́шихъ ко́йкъ прѣ́ти́къ Оу́гра́мъ кѣ́же їа розпѣ́чали. Корпѣ́къ Ё́нѣ́риѣ́а Шлѣ́нка пѣ́рейшо́въ Тѣ́тры; за́на́къ 8 Стѣ́дѣ́на Пра́шѣ́къ; по́вѣ́дѣ́къ 11. дѣ́къ ми́лѣ́ пере́дъ Ко́шѣ́цѣ́ми къ 3 вѣ́тѣ́лѣ́оны ландкѣ́рѣ́, ко́лька ко́мпѣ́ни́ Гѣ́варѣ́и, ле́ѣ́ю по́лкѣ́д и 20,000 оу́зѣ́ро́ннои ма́дарѣ́кого хло́па си́лѣ́ного не́прѣ́тѣ́ла, и за́на́къ то́гожъ дѣ́на въ 5то́й го́динѣ́ вѣ́черѣ́мъ мѣ́сто голо́вѣ́е Ко́шѣ́цѣ́.

До Ч. Ч. Пренумераншовъ.

Ч. Ч. Прѣ́дплати́тели́ на „Зорѣ́ Га́лицѣ́къ“, котри їа до ѡ́стѣ́тного Стѣ́дѣ́на с. р. за́прѣ́нѣ́-ми́ровѣ́ли, ѡ́ кѣ́ли́нѣ́ прѣ́дплатѣ́ на далѣ́шій по́крѣ́къ, то є́, на ча́тъ ѡ́дѣ́ 1. Стѣ́чна до ѡ́стѣ́тного Чѣ́ркѣ́ца 1849, є́ли́м пѣ́рѣ́кы къ ѡ́тры́мѣ́вѣ́нѣ́у не сѣ́хѣ́тѣ́тъ до́знѣ́ти, кра́ине про́ими. Оголо́шенѣ́е цѣ́́ны прѣ́дплаты къ 25 и 26, и къ ко́ждѣ́мъ по́знѣ́шѣ́и́мъ Члѣ́нѣ́ „Зорѣ́“ на по́чатѣ́д оу́мѣ́щѣ́не. При́то́мъ ѡ́знаѣ́маемо, же тоє ли́ше зъ не́порѣ́зѣ́мѣ́нѣ́а кѣ́ло покѣ́тѣ́ло, цю оу́ра́ды по́чѣ́токи, кро́мѣ́ тои́ оу́стако́нѣ́ной цѣ́́ны за пѣ́рѣ́нѣ́къ по́чѣ́токъ, за ча́тъ ѡ́дѣ́ 16. Листо́падѣ́а до ѡ́стѣ́тного Стѣ́дѣ́на с. р. цѣ́́е 8 кр, а за ча́тъ ѡ́дѣ́ 1. Стѣ́чна до ѡ́стѣ́тного Чѣ́ркѣ́ца 1849 цѣ́́е 50 кр, жа́дали. О́крѣ́жѣ́нѣ́къ то́й Нача́льного Оу́ра́дѣ́а По́чѣ́то́кого тѣ́тѣ́и́шого, котрѣ́й по́дѣ́кладѣ́и оу́ра́ды по́чѣ́токи до то́го оу́по́кажѣ́нѣ́ѣ́къ, кѣ́же ѡ́дѣ́клѣ́нѣ́ый, по́неже Ре́да́кѣ́цѣ́а кѣ́ла, и кѣ́е є́ го́токи, цю и къ при́нале́жѣ́-то́мъ ѣ́ки́ци покѣ́торѣ́ ѡ́кѣ́дѣ́чили, на́ле́жѣ́тѣ́тъ за по́чѣ́токъ пѣ́рѣ́нѣ́къ са́ма зо́ско́го та́къ ѡ́пла́чѣ́вати, а́кы на Члѣ́тѣ́хъ Прѣ́нѣ́мери́нѣ́то́къ, кро́мѣ́ тѣ́хъ ѡ́голо́шенѣ́хъ цѣ́́нѣ́, нѣ́чѣ́го ко́ль-ше ѡ́пла́чѣ́вати не при́па́дало. Про тоє Ч. Ч. Прѣ́нѣ́мери́нѣ́ты тѣ́и на́дплатѣ́ни квѣ́ты 8 кр и 50 кр. сре́д, є́ли́м кѣ́ли къ прѣ́тѣ́ до са́мои́ Ре́да́кѣ́цѣ́и чѣ́резъ по́чѣ́ты на́дѣ́сла́ни, ко́ждѣ́го члѣ́нѣ́ зъ Ре́да́кѣ́цѣ́и ѡ́до́-кѣ́рати мо́жѣ́тъ; а є́ли́м їа на са́ми́хъ Оу́ра́дѣ́хъ по́чѣ́то́къ на „Зорѣ́“ за́пи́сѣ́ли, Ре́да́кѣ́цѣ́а ѡ́ тоє по́ста́рає́са, а́кы ни́къ при́нале́жѣ́ти оу́ра́ды по́чѣ́токи на́дплатѣ́ зѣ́кѣ́рѣ́дѣ́и.

Выда́вѣ́тель и за́рѣ́да́ю́щій Ре́да́кторъ ѣ́. Па́вѣ́нѣ́цкѣ́й. Типо́мъ Инѣ́титѣ́та Стѣ́дрѣ́пѣ́ѣ́нѣ́ѣ́кого.

З О Р А Г Я Л И Ц К А.

Число 33.

Рѣшине! познай себе,
Бѣде зъ тѣбѣ.

ЛѢТОМЪ, ДНА 26 СТОДНА 1848.

Выходитъ що тыждень разъ ко Второкъ. Цѣна за чашъ ода 16 Листопада до остатного
Стодана с. р. для одвѣрающихъ въ Редакціи 21 кр. ср; черезъ оурады почтоки 28 кр. ср;
за настѣпующе поворче ода 1 Стодана до остатного Червца 1849. на вольшомъ листѣ для одвѣ-
рающихъ въ Редакціи 1 Рень. 40 ср; для отрывидующихъ черезъ оурады почтоки 2 рень. 10 кр. срк.
Всѣ числа ода 3 до 26 каѣне можна отримати въ Редакціи за 45 кр ср; черезъ почтѣ за 1 р. срк.

О зарядахъ громадскихъ.

Каждой громадѣ сѣтъ члены громад-
ски, або чѣжи. Члены громадски сѣтъ або о-
внкатѣли громадски (господари), або „на-
лежащи до громады“.

„Громадскими овнкатѣлами сѣтъ тѣи, котри
въ громадѣ плататъ податокъ грѣнтовый, до-
мовый або зарѣсковый, або котри въ громадѣ
совѣ стали прѣвнванѣе вывѣрли, и хотѣ не ма-
ютъ ского грѣнтѣ, або доид, часть податковъ
громадскихъ и тагарѣвъ добровольно на себе
взѣли (вѣдпили), або также котрымъ грома-
да дала часть, бѣти оу ней овнкатѣлами.

„Належащими“ до громады сѣтъ тѣи, котри
не сѣтъ овнкатѣлами громадскими, але сконилъ
родомъ або принатѣемъ до громады належатъ.
До котрой громады належатъ родители, до той
громады належатъ дѣти, або сироты тихже.
Принатѣе до икон громады дѣе са оухвалою
громадкою выразьно, або ели громада иномѣ
чѣжомѣ черезъ чѣтыри лѣтъ непрерывно
оу себе переводити, котрый не макъ, або
котромѣ вже минѣло призволѣнѣе прѣвнванѣа.
Оурадники краевы, Оффицеры, также дѣховны
окопы и оучителѣ сѣтъ принадлежащи до той гро-
мады, въ котрой мають сѣдѣбѣ. Тѣлько до
одной котрой громады можна належатъ.

„Чѣжи“ въ громадѣ сѣтъ тѣи, котри не
сѣтъ членами громадскими, але въ громадѣ
перевѣвають. Окопы, о котрыхъ незнаемъ, до
котрой громады они належатъ, ели станѣтъ
не спокоены до зарѣкѣ, ставѣтъ тагаромъ той
громады, де они остатнымъ разомъ перевѣвали.
Сироты сѣтъ принадлежащи той громады, въ
котрой са при смерти сконхъ родителей знахо-
датъ; знайдѣни дѣты належатъ также до той
громады, оу котрой знаишиса.

Громада мае прокадити списъ докладный
всѣхъ членѣвъ громадскихъ, каждамѣ вѣльно до
того списъ заглянѣти.

Каждый въ громадѣ мае право, щокъ грома-
да его оговѣ и маєтокъ знаходящиса въ гра-
ницѣ громадской хоронилъ; также и пожитко-
вати зъ заведѣній громадскихъ ико то зъ шко-
лы, шпиталю вѣльно емѣ.

Належащи до громады мають право прѣви-
канѣа въ границѣ громадской безъ перешкоды;
также старанности о себе по мѣрѣ выказаной
потребы своей, оужиткована дѣла громадского
стоюкне до того, макъ де оустановлено. Также
може оучитковати при вывѣрахъ, о кѣмъ тѣ-
мъ дозволено. Овнкатѣлѣ громадски мають
право выворѣ безѣмокне (безодомкне.) Всѣ чле-
ны громадски мають тагари громадски посполѣ
двигати. Овнкатѣлѣ громадски несутъ къ тѣхъ
громадахъ, де они прѣвытѣ не мають, но тѣи
тагари, котри стоюкне до грѣнтового, домо-
вого и зарѣского податкѣ сѣтъ налогомъ.
Чѣжия, котри са можѣтъ належито вывѣд-
чати, вѣдки они сѣтъ, доки са добре захѣдѣ-
ютъ, и доки мають сѣдѣтка оутримѣтиса,
неможе са дочасѣе перевѣканѣе въ громадѣ од-
мовити. Ели макъ чѣжій къ томъ взглядѣ
знаходѣтъ покрыважнымъ оухвалою громад-
скою, то може напротѣвъ того помочи зѣвѣр-
ности взыкати. Громада сама совѣ мае выи-
рати свою старшинѣ.

„До кибиранѣа мають право“: Овнкатѣлѣ
громадски и иже „належащими“ громадскими:
мѣщанѣи скащенники, оурадники краевы, окопы,
котри мають степень оученности, народни оу-
чителѣ, и также всѣ тѣи, котри хотѣ не сѣтъ
овнкатѣлами громадскими, сѣтъ громадскими
оурадниками. Малолѣтти и подѣ опѣкою и над-
зоромъ стоащи окопы, цѣрквы, де етъ вѣлше
дѣховныхъ, монастыри, оучреждѣа, токарѣтѣи
моральни окопы, воевѣи можѣтъ ино черезъ ско-
ныхъ опѣкѣнѣвъ, правныхъ наставникѣвъ вывѣр-
ти; жени черезъ ского мѣжа, вдовы черезъ по-
мощникѣвъ.

Черезъ полномочники еще выкирати можна но тогда, ели выкирающій членъ громадскій къ народнѣй справѣ не есть на мѣсти своей громады.

„Выбранный може бѣти — каждый членъ громадскій. Выдѣчени сѣть малолѣтніи, подѣ о-пѣкою и надзоромъ стоаіи оювы, также о-щитка, котри становатъ мѣеы однѣ оювѣ, жены, вдовыцѣ, коаки въ слѣжѣ чиннѣй, дов-жники громадскіи, тѣи оювы, котри ще не здали справѣ зѣ заведѣваніа мкои маетности ако мко-го заведѣніа громадского, котри покиряютъ платню оубогицѣ, чмадѣ, также тѣи оювы ко-три допѣтилиса мкого нечитного оучинкѣ.

Спогѣвъ выворѣ. — Зѣ тыхъ, котри мають право окирати, кыкираеа выдѣль и сѣдѣ громадскій такъ: Они по мѣрѣ людности дѣлатіа на 2, 5 и 4 тѣла кыкороки, зѣ котрыхъ кжде рѣвнѣ число мджѣвъ выдѣлокыхъ, ихъ за-стѣдпникѣвъ и мджѣвъ до сѣдѣ громадского кы-кирае. Тѣла кыкороки складатіа тымъ спою-вомъ, же са кык прамыи податѣкъ громады на тѣлько рѣвныхъ частіи дѣлнтъ, кѣлько має бѣти тѣла кыкорокыхъ. Зверхнѣсть громадскіи подѣ прово омѣ оубокового начальника має на подѣтакѣ того подѣлѣ по числѣ оуподаткован-ныхъ и по выскости податкѣ, мѣи кто рѣче платитъ, означити, ко до мкого тѣла кыко-рового наикати сѣдѣ. Ели тѣла кыкороки най-бѣльше оуподаткованныхъ не складаетъ принай-мѣ зѣ тры разы такъ много кыкирати могѣ-щихъ, мѣ много они мджѣвъ выдѣлокыхъ и ихъ застѣдпникѣвъ кыкрати мають, то тогда тѣе тѣло кыкороке докырае совѣ кѣлько потре-ба, зѣ найбѣльше оуподаткованныхъ нистѣдпѣю-го тѣла, аеы принаймѣ тры разы бѣльше кы-кырающихъ тымъ еѣло, мѣ тыхъ, кѣлько они мають кыкрати. По тѣмъ допекнѣію першого тѣла кыкорокового той податѣкъ, котрый знахо-дащиса въ перкымъ тѣлѣ кыкорокымъ плататъ, одагасеа ѡдѣ цѣлого громадского податкѣ, а остатѣкъ дѣлнтіа на дрѣги тѣла кыкороки по рѣвнѣй частіи. Тѣи оивкатѣ, котри са кѣдпнии, мають взати до тыхъ тѣла, до ко-трыхъ са они кѣдпнии. Оивкатѣи чѣсти (Schren-bürger) належаѣ до тѣла кыкорокового найбѣль-ше оуподаткованныхъ; оупѣкжнени же до кыки-раніа тѣи, котри належащиии громадскими сѣтъ, належаѣ до тѣла кыкорокового найменше оупо-даткованныхъ.

До кыкираніа оупѣкжнени члены громад-скіи мають бѣти списани, мѣ до мкого тѣла кыкорокового належаѣ на оювныхъ списахъ; предѣ в корѣмъ може каждый тѣи списы вѣдѣти.

Тѣла кыкороки сѣряютіа оювно, и кжде тѣло кыкирае зо кѣхъ тыхъ, котри можѣтъ бѣти кыкыраными, кѣзъ розницѣ; до котрого сѣдѣ тѣла кыкорокового такій належаѣ, може

кыкрати котрого сѣче.

Ели ѡдѣ мюгихъ тѣла кыкорокыхъ тотѣ сама оюва до кыдѣлѣ ако на застѣдпники ако на члена сѣдѣ громадского кыкыраа, то таа оюва має заразѣ оѣдѣчитіа, котрого тѣла кыкѣрѣ прѣймае.

Даніа на тѣе, же въ мкои громадѣ сѣтъ 100 члены громадскіи, котри мають право кы-корѣ, то можѣтъ бѣти двѣ тѣла кыкороки, котри кы кыкирали по 4 мджѣтъ до кыдѣлѣ громадского, разомъ 8 мджѣвъ найменше, тогда кы на половинѣ кыкырало кжде тѣло кы-короке по 2 застѣдпникѣвъ, разомъ 4.

Но таа громада могла кы са также на тры тѣла кыкороки подѣлнтіи, и найменше кыкы-ралѣкы кжде тѣло кыкороке по 5 мджѣвъ кы-дѣлокыхъ, разомъ 9.

Ели сѣдѣ кѣльше къ мкои громадѣ мѣ сто оубѣкжненихъ до кыкираніа, то тогда на пер-шѣ сѣткѣ кыкыраа 10 мджѣвъ кыдѣлокыхъ, а потомѣ на кждыхъ 20 дальнихъ оупѣкжне-ныхъ до кыкорѣ кыкираеа 1. мджѣ выдѣлокѣи.

Число застѣдпникѣвъ кыдѣлокыхъ має по по-ловинѣ минше бѣти, мѣ мджѣвъ кыдѣлокыхъ.

Также мають кыкрати кромѣ тыхъ членѣвъ, еще и члены до „сѣдѣ громадского.“ Число чле-нѣвъ сѣдѣ громадского має бѣти такъ велике, мѣ мджѣвъ кыдѣлокыхъ и застѣдпникѣвъ ихъ разомъ.

На членѣвъ сѣдѣ громадского можна инныхъ кыкрати, ако также тыхъ сѣмыхъ, котри сѣтъ кыкырани до кыдѣлѣ громадского кыдѣлокыхъ.

Кыкѣрѣ маєа принаймѣи 14 днѣи напередѣ належаѣ оголосити, котрого дна, котрой го-дини и на котромъ мѣсти сѣдѣ.

Кыкорокѣ кѣрѣ зверхнѣсть громадскіи, котри си ще докырае до того дѣохъ ако кѣльше лю-дей, що мають заѣтрѣе.

Дна того, коли сѣдѣ кыкѣрѣ, зверхнѣсть громадскіи съ мджамѣи покѣрными порѣвнае члѣ-нѣвъ громадскихъ кждего тѣла кыкорокового со списомъ ихъ; не мающихъ права до кыкираніа ѡдѣлнтѣ, а тыхъ, котри прѣишли, и мають право кыкирати, списѣ, и зачинаеа кыкѣрѣ.

Кыкороцѣ даѣтъ свои голоса передѣ кыкѣрѣ-щимъ кыкорокѣ. Каждый именѣе тѣлько о-сѣтъ, кѣлько має бѣти мджѣвъ кыдѣлокыхъ и ихъ застѣдпникѣвъ на его тѣло кыкороке. Го-лосованіе дѣеа оуѣтно, а заразѣ записѣеа до протоколѣ кыкорѣ. Де кѣлика громада, мож-на также на картѣкѣ списани имени подати. Ели кто до кыкорѣ не прѣидѣ, то має прѣсти-ти на тѣи кыкѣрѣ, котрый оучиниса. Прото-колѣ кыкорѣ пишѣ еденѣ зѣ тыхъ, що кыко-ромѣ кѣрѣютъ, но ели жадѣнѣ не оумѣе писа-ти, то можѣтъ си пиара мкого взати.

По гологованію кѣрѣущи кыкорокѣи рѣдѣютъ голоси. Кто має кѣльше голосѣвъ, той еѣтъ

Відділ
Періодичних
Видань

Додатокъ до Числа 25. „ЗОРИ ГАЛИЦКОЙ.“

ВЫПИСЪ

зъ ръководства до впрѣвъ для стражи народнои

I. зкороть очей.

къ право ГЛАНЬ . . . къ лѣво ГЛАНЬ.

II. обороть тѣла.

на право . . . на лѣво.

покъ оу право . . . покъ оу лѣво.

СТОИ.

лѣвокъ — въ Зядѣ.

лицемъ.

крокомъ мѣришмъ — СЪПЯИ.

крокомъ двѣишмъ — СЪПЯИ.

къ право зкѣрТѣи — въ лѣво зкѣрТѣи

къ право крѣжи — въ лѣво крѣжи

СТОИ.

ВЪ ПРАВО РОВНАИ СД.

(то естъ каждый нѣи такъ стане, абы зрѣлъ.
накъ око зъ сѣрединѣи грѣди третого вѣдѣ
себе стоящого.)

СПОЧНИ.

тагнѣи къ право — тагнѣи къ лѣво

кѣрднѣи на право — кѣрднѣи на лѣво

на ПРОСТѢ.

III. ровленье орджемъ

СМОТРЕТЬ.

орджъ — въ честь

на рима — рѣжъ

до ноги — рѣжъ

спѣчи

СМОТРЕТЬ.

на рима — рѣжъ

къ рима — рѣжъ

за — рѣжъ

спѣчи — рѣжъ

на рима — рѣжъ

на плече — рѣжъ

IV. зарадъ орджа.

до зарадъ — рѣжъ

(ближе наचितъ истрѣкторъ)

V. стрѣланье.

до стрѣла — рѣжъ

мѣръ

стрѣль

вѣдѣтивъ

VI. патруль.

стои — кто бѣдѣ

дѣлтникъ — выходи

слово

минай

VII. МОЛИТВА.

ЗА — РѢЖЪ

ДО НОГИ — РѢЖЪ

ДО МОЛИТВЫ (КЛАКНѢТИ)

ШАПКѢ — ЗДОИМЪ

(ЛѢКОЮ ЗДОИМИТИ И НА ЛѢКѢ КОЛѢНО КЛОЖИТИ)

МОЛИТВА

НАЛОЖИ (СТАНѢТИ)

НА РАМА — РѢЖЪ

VIII. ПРИСАГА.

ЗА — РѢЖЪ

ДО НОГИ — РѢЖЪ

ДО ПРИСАГИ — РѢЖЪ

(ПЕРЕХИЛИТИ НА ЛѢКѢ РАМА)

ШАПКѢ — ЗДОИМЪ

(ПРАКОМЪ ЗДОИМИТИ И НА ЛѢКѢ КЛОЖИТИ)

(ПРИСАГА ПРИ ПОДНЯТИИ 3. ПАЛЦЕЙ ПРАКОМЪ РѢКЪ)

НАЛОЖИ

НА РАМА — РѢЖЪ

IX. РОБЛЕНЬЕ ПѢКОКЪ.

НА АТАКЪ — РѢЖЪ

КЪ ПЕРЕДЪ — СТЫПАЙ

СТОИ

НАЗАДЪ — СТЫПАЙ

СТОИ

ОУДАРЪ — ВОДЕНИЙ

НА РАМА — РѢЖЪ

СЛОВАРЬ СТРАЖИ НАРОДНОЙ.

Артилл (цѣле койко)	Плютна (плютонъ)
Барел (мѣдѣрь)	Поклѣнье (розказъ)
Баталіонъ (колька сотнѣ разомъ)	Пѣдъ орѣжъ (до кронѣ)
Бранецъ (рекрѣтъ)	Пѣдряднѣтъ (сѣкор- дницил)
Бѣлка (штабъ)	Полковникъ (окерштъ)
Ватага (корпѣ)	Порѣчникъ (офицеръ)
Ватажникъ (началь- никъ корпѣ)	Послѣдъ (резерв)
Виправити (одкомин- дерокати)	Пѣсылка (ординансъ)
Вѣдѣль (секціа)	Пѣходъ (маршъ)
Гетманъ (начальникъ арміи)	Пѣшкарь (каноньеръ)
Джигитникъ (капралъ)	Рѣдъ (линіа)
Законити стражъ (за- тагнѣти картѣ)	Рѣмѣнье (оукеранье ре- мѣнное)
Зарадникъ (сѣржантъ)	Рѣти (рѣдъ поперечный)
Кѣрѣнокъ (дирекция)	Слоко (паролъ)
Лѣка (колюмна)	Сотна (компаніа)
Майдан (мѣще сканкѣ)	Сотникъ (капѣтанъ)
Начальникъ (каждый комендантъ)	Стрижъ (карти)
Патроль (стражъ выслана)	Стражна (одеждъ)
	Стѣйка (почта)
	Сканкъ (аллармъ)
	Токаришъ (камерадъ)
	Оуказъ (приписъ)
	Хорѣжокъ (штандартъ)

